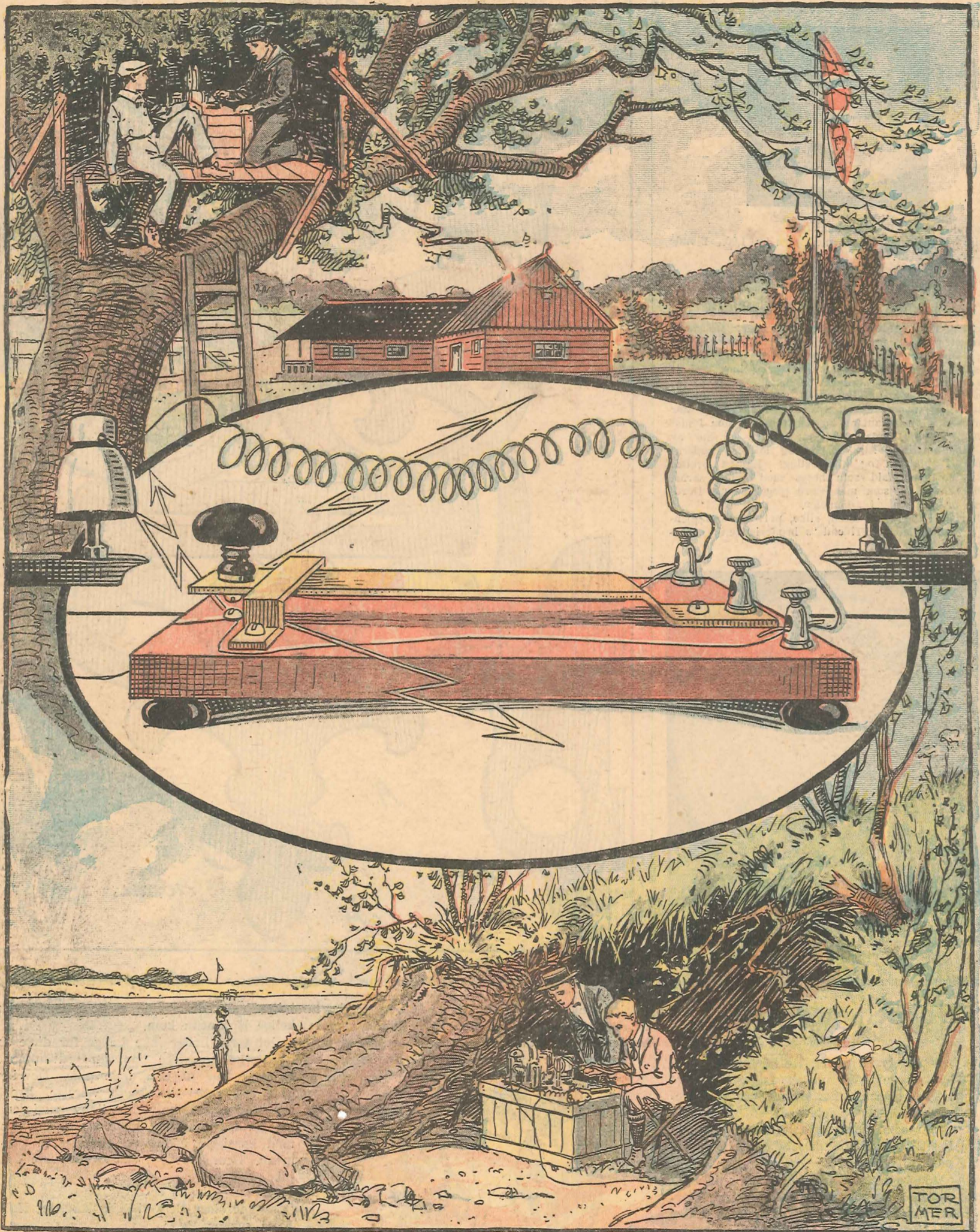

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

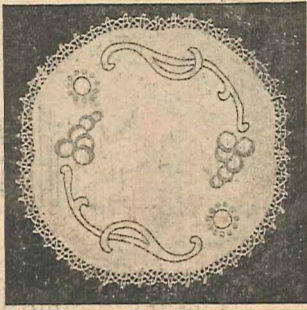
En hjemmelaget telegrafstation.

Det er meget lettere end de fleste tror at lage sig et par telegrafapparater. Der behøves ikke saa svært mange sager til det, og hvad fingernemhet angaar — som jo naturligvis er en nødvendig sak — saa behøver den ikke at være større ved dette hjemmesloldalbeide end ved saa mange andre saadanne, der horer hjemme indenfor teknikens brogede omraade. Har man først laget sig et par telegrafapparater, vil man finde mangfoldige tilfælder, hvor man baade selv kan ha megen glæde av sit lille telegrafanlæg og tillike mere andre, og enten man nu installerer sit hjemmelagede telegrafværk indenfor sine egne fire vægger eller ute i den fri natur, i haven eller paa marken, eller man slaar sig sammen med sine naboer, saa vil telegrafapparatets muntre tik-tak og dechifferingen av telegramremsene visselig i begyndelsen litt mystiske, men efterhaanden mer og mer fortrolige punkter og streker utgjøre en kilde til glæde og visdom for alle interesserte parter. — Se artiklen side 22.

Nye haandarbeider.

Liten rund brikke svarende til spisestuesættet i nr. 24.

Brikken syes med to farver blaat brodergarn samt hvit lingarn paa linstof.

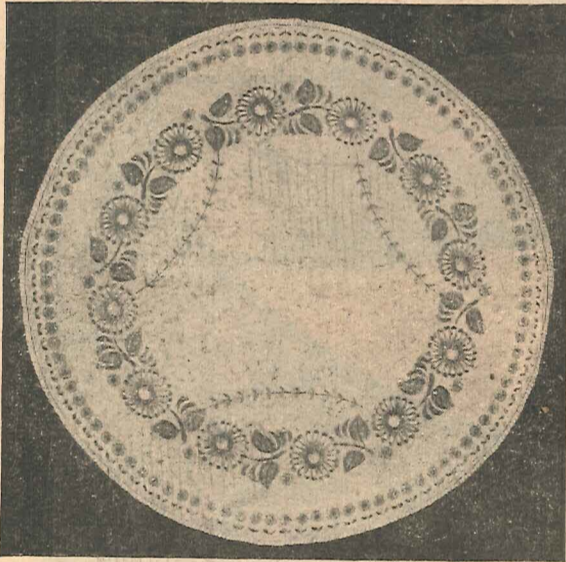

Størrelse ca. 30 cm. diameter.

Pris: 1 paategnet brikke med garn kr. 1,90. Blonde pris pr. meter kr. 0,50.

B. 140. Rund bordduk av hvit linon med kulørt silkebroderi i gule og grønne farver. Mønsteret er meget pent og farvesammensætningen meget smagfuld; blomstenes øverste del broderes i plattsøm med gul silke, del øvrige med kontursting og inde mellem disse anbringes lange, ujevne sting. I midten en krans av grønne knaphulsting og inde i lange, spredte plattsømsting av en enkelt traad; de grønne blader har en tyk plattsømkant og konturstingaarer som fyldes ut med spredte, gule sting; i midten et hul av gule knaphulsting. Alle blader og stikker broderes grønne i plattsøm og kontursting. Kanten brettes om i en smal fald som besys med lange, skraa, spredte kastesting som maa være meget aapne. Bordduken er 65 cm. i diameter.

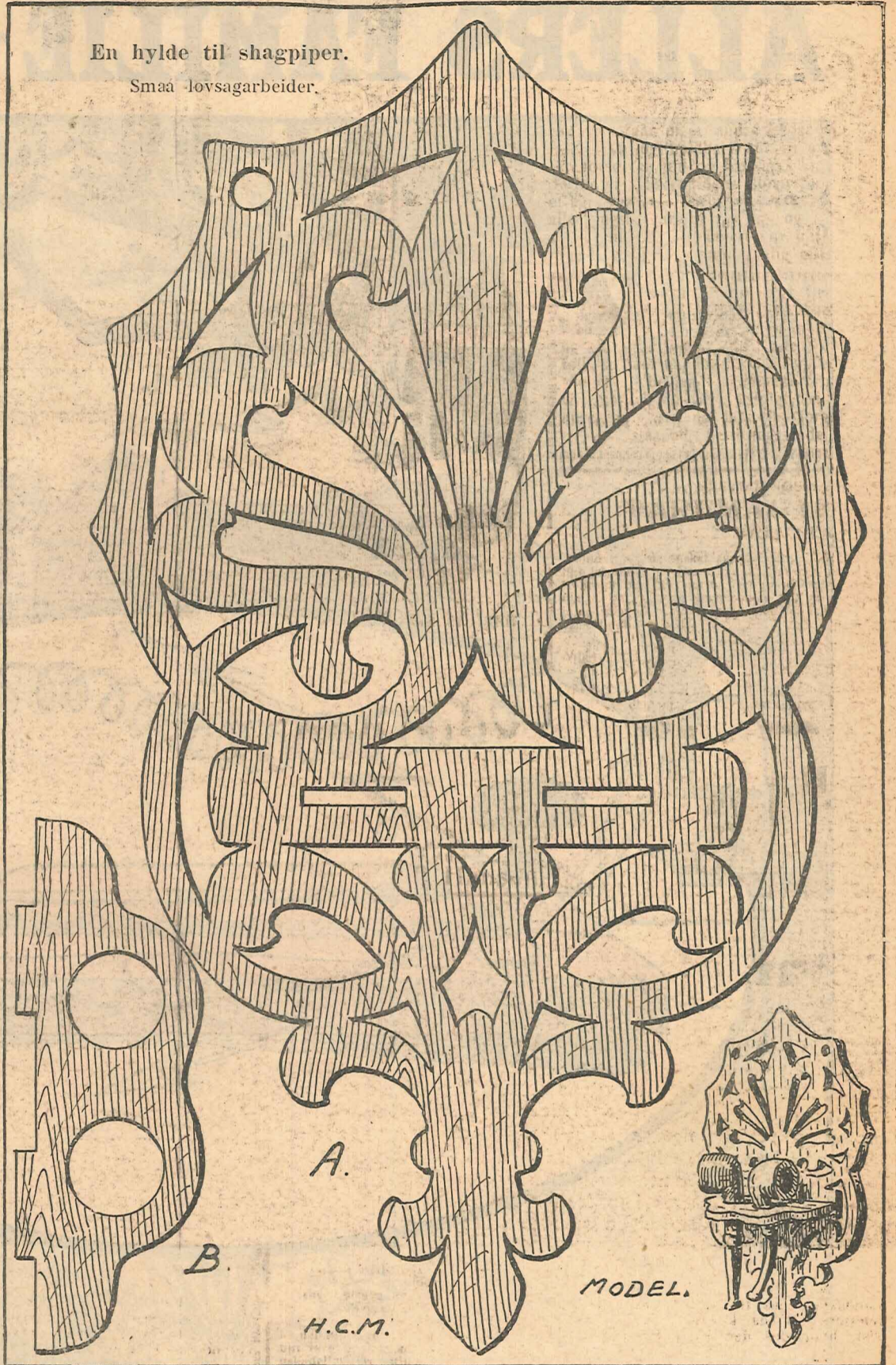
Materiale: Paategnet linon, silke, pris kr. 8,40 gennem „Nordisk Mønster-Tidende“s broderiavdeling, Storgaten 40, Kristiania

B. 140. Rund bordduk av hvit linon med kulørt silkebroderi i gule og grønne farver. Størrelse 65 cm. i diameter. Pris kr. 8,40.

En hylde til shagpiper.

Smaa lovsagarbeider.

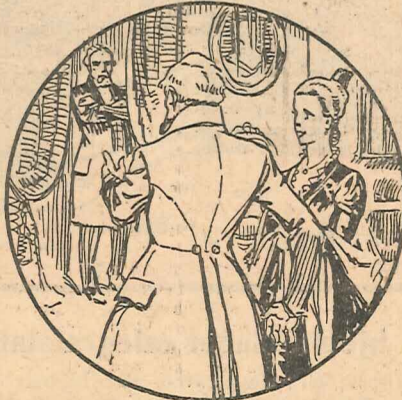
Dobbeltgjænger.

Den berømte tyske digter Hoffmann som næsten udelukkende skrev meget fantastiske fortællinger med overnaturlige emner var selv meget overtroisk. Især næerte han en stor frygt for at se sin egen dobbeltgjænger. Han trodde nemlig fuldt og fast at han selv undertiden optraadte som saadan.

Hans gode ven, skuespilleren Devrient, kom engang til nogen av sine bekjendte, og fruene fortalte ham, hvor ulykkelig hun og hendes datter var, fordi Hoffmann paa sin merkelige maate gjorde sterkt, næsten paastrængende kur til hende, og de ikke vovet at avvise ham allfor skarpt, da de kjendte hans heftige, lidenskabelige natur. Devrient lo og svarte at det skulde han snart faa ordnet.

Næste dag maskerte han sig, saa han lignet Hoffmann fuldstændig, og fok en dragt paa

aldeles maken til dennes, hvorpaa han gik bort til den unge pike, som han visste netop ventet besøk av Hoffmann. Tjeneren som lukket op

trodde det var digteren, og baade husets frue og datteren trodde det samme, indtil han oplyste dem om sammenhængen og satte dem ind

i den rolle de skulde spille saasnaart den virkelige Hoffmann kom.

Det varte heller ikke længe før digteren kom og straks begyndte paa sin sedvanlige maate at gjøre kur til den unge pike. Devrient var gaat ind i et tilstøtende værelse, hvortil døren stod aaben, halvt skjult av portierer. Men nu gik han bort og stille sig i døraapningen med korslagte armer og stirret like paa Hoffmann. Denne for op, skalv og spurte den unge pike:

„Hvem — hvem er det?“

„Jeg forstaar Dem virkelig ikke, hr. Hoffmann. Hvad mener De?“

„Ser De da ikke — aa nei — jeg forstaar — —“

Rystet ved synet av dobbeltgjængerens som han trodde at se grep han hatten sin og styrtet bort. Siden plaget han aldrig den unge pike eller hendes familie, men trodde til sin dødsdag at ha set sin dobbeltgjænger.

ALLERS

FAMILIE-JOURNAL.

Nr. 27

3. juli 1919.

43 aarg.

Fra landsknektens tid. — Efter maleri av E. Gelli.

Photogr. Union, München.

Landsknektens tid var i mangt og meget en haardhændt tid, hvor de sterke kræfter ofte fik utøjlet løp. Men at denne tid ogsaa kunde være de blidere følelsers tid, da kraften maatte vike for mildhetens overmagt, derom avgir bl. a. ovenstaaende billede et stilfærdig litet vidnesbyrd. Her har kunstneren vist, hvorledes den kvindelige ynde holder paa at vinde en letkjøpt seier over de to landsknekte, mens den gamle munk ved bordenden med et lunt blik følger „kampen“s vekslende faser.

Leola Dales skjæbne.

Av

Charles Garvice.

Autorisert oversættelse.

(Fortsat.)

(Sammendrag av foregaaende kapitler.)

Da Leola Dale som en fattig og forældreløs ung pike der ernærte sig ved musikundervisning bodde hos den likesaa fattige Mrs. Tibbett i London, forandredes hendes kaar pludselig. Sir Godfrey til Lorme abbedi, som var en slegtning av hende, døde, og da han hadde indsat hende til universalarving blev Leola med et slag en rik dame med et herlig slot til bolig og utstrakte eiendommer. Hun var en vakker, jevn og rettænkende ung pike med et beskedent væsen, og overrasket egnens honoratiøres og andre ved den værdighet og naturlige anstand hvormed hun førte sig som eierinden til Lorme abbedi. Mrs. Tibbett med hele barneflokken gjorde hun lykkelig ved at gi dem et hjem paa Home farm som laa til abbediet. Blandt dettes nærmeste naboer var Felix Dyce som hadde været Sir Godfreys gode ven og som var høilig skuffet over at ikke han blev indsat til arving. Felix, hvis søster het Lady Vaux, var en beregnende natur og for dog om mulig at komme i besiddelse av den store eiendom la han an paa Leola som imidlertid forblev uberørt overfor hans tilnærmelser. Hun næret der-

imot varme følelser for en Mr. Cyril Kingsley, som efter at ha fartet viden om i verden pludselig dukket op og av Leola selv ansattes som bestyrer av Home farm. Han var en gentleman til fingerspidene og overholdt alltid avstanden mellem eierinden til Lorme abbedi og hendes underordnede, men næret alltid den største omhu for hende og gjennomførte forskjellige forbedringer paa eiendommen. Han blev i det hele hendes høire haand og vakte derved uvilje ikke bare hos Felix Dyce men ogsaa hos forvalteren Sline paa Lorme abbedi, som var en drikfældig, upaalidelig person. Av visse grunder var Sline ganske i hændene paa Felix som tildels ved hans hjælp syntes at ha planlagt et eller andet kup til opnaelsen av sine ønsker. Til Leolas omgangskreds hørte foruten en ung pike, Cicely Stanhope, ogsaa kunstmaleren Lord Beaumont, som Cicely elsket men som paa sin side kom til at nære kjærlighet for Leola. Lorden var en likefrem, ærlig personlighet, og han stod i et varmt venskapsforhold til Kingsley som engang hadde reddet hans liv. Paa godset var blandt andet ogsaa et eiendommelig gammelt mølleanlæg som Kingsley gjerne vilde sætte istand. En dag da han, Leola og Beaumont besigtiget dette blev Sline set uhyggelig snikende omkring der. Etter dette besøk betrodde Beaumont Kingsley at han elsket Leola, mens Kingsley paa sin side dog ikke ropet, at det samme var tilfældet med ham. Om kvelden samme dag opdaget Kingsley at en fremmed mandsperson sprang ut fra et biblioteksvindu paa slottet og dette gav ham meget at tænke paa, likesom han ved sikkerhetsforanstaltninger søkte at hindre en gjentagelse. Intet var dog stjålet i biblioteket. Dagen efter skulde Kingsley atter gi Leola rideundervisning og staldkaren hadde da efter Felix

Dyce's anmodning ført frem til hende en upaalidelig hest, hvorimot Kingsley hadde advart. Dyce hadde samtidig anmodet om en ridetur sammen med Leola.

„Jeg vil ikke ride paa den, hvis De tror, den ikke er sikker, Mr. Kingsley,“ sa hun.

Cyril vendte sig om mot hende, og det vrede, strenge uttrykk i hans ansigt forsvandt.

„Jeg tror ikke det er nogen fare,“ sa han, han kunde ha tilføiet: „Fordi jeg er hos Dem!“ for det tænkte han. „Desuten maa vi jo vise Mr. Dyce at vi ikke er rædde.“

„Jeg tror ikke, jeg kan overbevise Mr. Dyce om mit mod paa denne ridetur,“ sa Leola, „for jeg vil gjerne ride til Brookley for at se til en av Mrs. Wetherels pensio-nærer.“

Cyril kunde ikke undertrykke et tilfreds smil.

„Jeg skal sende bud til Mr. Dyce med besked om det,“ sa hun og sendte staldkaren avsted.

De ventet til han kom tilbake og saa imens paa hoppen som saa ut til at være overmaade fredelig og rolig. — Cyril hjalp Leola

op i sadlen. Hendes beslutning om ikke at møte Filip Dyce hadde glædet ham meget. Det vilde bli haardt nok for ham, hvis hun giftet sig med Lord Beaumont, men Cyril hadde en følelse som om han skulde bli gal, hvis hun valgte Filip Dyce.

De galopperte gjennom parken og dreiet ind paa veien til landsbyen Brookley. Solen skinte klart og gyldent, og mens hoppen galopperte let avsted med hende, følte Leola blodet bruse varmt og stormende gjennom sine aarer. Bare en ting kunde dæmpe hendes glæde og det var tanken paa Lord Beaumonts kjærlighetserklæring; men hun forsøkte at jage fra sig denne tanke og bare hengi sig til øieblikkets glæde.

Nu og da kastet hun et blik paa sin ledsager og undret sig over, hvad som gjorde ham saa alvorlig og aandsfraværende. Hun kjendte ham saa godt at hun la merke til enhver liten forandring i hans sindssstemning. I aftenens stilhet tænkte Leola, herskerinden paa abbediet, ofte paa den mand som paa en saa merkelig maate var blitt endel av hendes liv. Hvad var det for et mysterium som omgav ham? Idag følte hun at hun gjerne vilde gi halvdelen av sin eiendom for at lære hans livs historie at kjende. Aidrig hadde hun løftet det slør som saa helt skjulte hans fortid. Et par ganger hadde hun frygtsomt prøvd paa at faa ham til at tale, men han hadde ikke veket et skritt fra sin tilbakeholdenhet, og Leola begyndte at tro at en eller anden stor sorg eller skuffelse gjorde tanken paa fortiden pinlig for ham.

Hun, herskerinden paa Lorme, saa hver dag denne ukjendte mand, Cyril Kingsley, og længtet hver gang ubevisst efter ham. Ingen nok saa langtrukken forretningssak forekom hende kjedelig eller trætende, naar hun skulde drøfte den med ham. Alt hvad han sa hadde betydning for hende, og ofte, naar hun sat alene, gjentok hun i sit stille sind mangt og meget av det, han hadde sagt. Hvad kom det av? Leola kunde ikke svare, for hun hadde aldrig forelagt sig selv dette spørsmål. Alt hvad hun visste var at naar Cyril Kingsley befandt sig ved siden av hende var hun gladere og mer lykkelig end ellers, og av alle de herrer, hun hadde møtt hende forekom hende som den mest mandige, den ædleste og den bedste.

Ogsaa denne morgen red hun glad og lykkelig ved siden av ham og undret sig over, hvorfor han ikke talte til hende som sedvanlig. Idag red han taus og aandsfraværende ved siden av hende. Enten saa hans øine drømmende ut over hendes hode, eller de var fæstet paa hoppen, hun red paa.

De kom til Brookley, og Leola steg av for at se til en syk og sengeliggende, gammel kone, som Mrs. Wetherel med sit kjærlige hjerte hadde opdaget og tat sig av. Cyril steg ogsaa av og gik ind i et nabohus for at faa et glas vand. Han var kjendt overalt paa eiendommens jord og grund og var alltid velkommen baade i hytte og gaard, og den gamle konen som trak vand op av brønden var lutter smil og venlighet.

„Mr. Kingsley, De ser ikke saa frisk ut som De pleier?“ sa hun. „De har mistet alle Deres roser paa kindene.“

„Roser er bare for unge piker,“ sa Cyril.

Den gamle konen lo.

„Aa, Mr. Cyril, De minder mig om det, Sir Godfrey pleide at si til mig. Da han var ung, var han en freidig, likefrem ung mand som alltid sa sin mening like ut. Han pleide at komme ridende hit likesom De nu, Mr. Kingsley, og naar jeg — i al ærbødighet — plukket en blomst til ham, sa han: 'De skjønneste roser i haven, Bessy, blomstrer bare paa dine kinder!' Den gamle kone sukket. „Jeg var dengang likesaa rød og hvit som Polly Marsden er det nu, Mr.

Cyril. Hvorledes har Polly det?“ spurte hun pludselig smilende.

„Saavidt jeg vet,“ svarte Cyril forbauset over dette spørsmål, „befinder hun sig i bedste velgaaende.“

„Aa, sa den gamle konen og nikket, „hun burde være en lykkelig og stolt pike, Mr. Kingsley.“

Cyril skulde netop til at spørre hvorfor, men Leola kom ut fra huset, og han skyndte sig bort for at hjelpe hende op i sadlen, og da han holdt hendes lille fot i sin haand, glemte han helt den gamle konens ord. Senere husket han dem og forstod deres betydning.

Cyril vedblev at være taus og alvorlig, og paa kvindevise blev Leola litt furten. Hun visste ikke at han kjendte noget til Lord Beaumonts frieri, eller at han hadde været ute i regnet hele natten og ikke følte sig ganske frisk. Hun visste bare at han ikke talte til hende og ikke syntes at være glad over at være i hendes nærhet, og det koketeri som er gjemt hos enhver kvinne, kom nu frem i hende.

„Mr. Kingsley, jeg er ræd for at jeg lægger for meget beslag paa Deres tid,“ sa hun litt nedslaa, da de red i retning av myren som laa bak Brookley.

„Det er Deres tid, Miss Dale, og De kan raade over den,“ sa Cyril.

Leola satte op en litt surmulende mine.

„Saa vær ikke kjed for det,“ sa hun.

Blodet for op i Cyrils kinder.

„Miss Dale, tror De jeg er kjed over det?“

sa han. „Mit liv —“ var han like ved at si, men stanset — „min tid er Deres og De kan gjøre med den hvad De vil.“

„Jeg var ræd for, De tænkte paa Deres farm,“ sa Leola fremdeles litt surmulende.

„Nei,“ sa Cyril, „saavidt jeg vet staar alt vel til der.“

„Hvad er det da som gjør Dem saa alvorlig idag?“ spurte hun og vendte sit ansigt mot ham.

Han saa paa hende og trængte hele sin selvbeherskelse for at tilbakeholde de glødende ord som laa ham paa tungen.

„Er jeg saa alvorlig?“ spurte han smilende.

„Ja, De er,“ sa Leola, „og jeg er ræd for at De tænker paa at jeg kaster bort Deres tid.“

Han klemte læbene fast sammen.

„Kanske,“ sa Leola og saa troskyldig paa ham, „har De faat daarlige etterretninger fra Deres venner i utlandet?“

„Jeg har ingen venner i utlandet,“ sa han med et litet smil.

„Ikke det?“ sa Leola. „Saa har De ialfald mange venner her,“ tilføjede hun.

„Ja,“ sa Cyril, „jeg har faat mange venner her.“

„Hvor jeg kommer, holder man lovtaler over Dem,“ sa Leola, endog den gamle konen jeg kom fra talte om Dem som om De var hendes søn.“

„Fordi jeg har git hende et halvt pund te,“ sa Cyril leende.

„De har da ikke git Lord Beaumont et halvt pund te.“

„Er De misfornøiet med mit venskap med Lord Beaumont?“ spurte Cyril. „Isaafald —“

„Hvad saa?“ spurte hun surmulende.

„Saa vilde jeg —“ han stanset.

Leola trak ærgerlig i tømmen.

Hoppen for sammen og la ørene tilbake.

„Pas Dem!“ utbrøt Cyril.

„Aa,“ sa Leola, „det er ingen grund til at være saa forsiktig. Den er from som et lam. Jeg vil ta en liten galop med den. Jeg er sikker paa at jeg fuldt ut kan stole paa den. Nu skal jeg vise Dem det!“

Før Cyril kunde stanse hende, for hun avsted i galop.

Cyril samlet tøyene i sine hænder og ropte efter hende; men Leola var furten over hans taushet og alvor og vilde ikke høre paa ham. Saa satte han efter hende i galop.

Saaledes red de, hun foran, og han fulgte efter hende i nogen avstand. En stund gik det godt. Men saa fløi det pludselig op en flok kraaker foran hoppen; den blev ræd og forsterket sit løp. Cyril saa den springe tilsidte og derpaa fare avsted i vild, rasende galop.

Med et utrop som var alt andet end en velsignelse over Filip Dyces hode drev Cyril sin hest frem. Lyden av hans hests hover syntes at skræmme hoppen som øket farten. Bøiene sig frem over sadlen ropte Cyril:

„Hold den godt fast!“

Leola som hørte hans stemme vendte hodet om. I det klare formiddagslys kunde Cyril tydelig se hendes ansigt og han blev dødelig ræd ved at se det. Leolas ansigt var kridhvitt og forstenet, og han visste at hoppen hadde faat bislet mellem tændene. Endnu vildere drev han sin hest frem og i samme øieblik dreide hoppen litt tilvenstre. Det var bare en liten avvikelse fra retningen, men den betydde meget; for istedet for at følge veien til parken, galopperte den ut mot den aapne landevei, og mellom den og veien laa en stor, aapen grøft som den kunde se og undgaa, hvis den vilde, men hvis hoppen ikke vilde, maatte den og dens rytterske ufeilbarlig gaa paa hodet i grøften.

Det var som om Cyrils hjerte stod stille, mens hans hest for avsted med ham. Da grep han pludselig med et fast tak i tøyene og dreide hesten sin tilhøire. Det var haabløst at prøve at indhente hoppen, for lyden av den forfølgende hests hover bidrog bare til at den løp endnu hurtigere. Der var bare en utvei tilbake. Kanske han kunde naa kanten av grøften før hoppen og paa den maate avkjøre den og dens rytterske fra den visse død og ødelæggelse. Mens han drev sin hest frem til et rasende løp, saa han paa hoppen. Den var tydelig blitt løpsk, og med hensyn til at styre den kunde Leola likesaa godt ha været en dukke som et menneske. Cyril bet tændene fast sammen og drev sin hest vildere og vildere frem. Den syntes at forstaa hvad det gjaldt og for avsted som en pil. Men hvor rasende hans hest end for avsted, syntes hoppen fremdeles at ha forsprang. Det siv som som omkranset bredden av den vandfylde grøft blev allerede synlig; hoppen nærmet sig den med rivende hurtighet, dens hode var bøiet lavt mot jorden og dens ondskapsfulde sind var i vildt oprør.

Leola sat fremdeles fast i sadlen, mens hendes hvite ansigt var vendt bedende mot ham. Hun gav ikke en lyd fra sig, men de sammenknepne læber og vidt aapne, rædselsslagne øine viste at hun kjendte og forstod den fare hun svævet i. Cyril hadde redet mangt et veddeløp paa liv og død over i vesten, men aldrig et som dette.

„Gud gi, jeg sat paa ryggen av det uregjerlige dyr!“ stønnet han engang; men det var de eneste ord og den eneste klage som kom over hans læber.

Bøiet over hesten for han frem i vild, sanseløs fart. Grøften kom nærmere og nærmere! Et minut vilde avgjøre alt! Pludselig syntes hoppen at se og forstaa faren. Den løftet hodet, saa det hvite skum fra dens mule sprutet til alle kanter, men kunde ikke stanse. Leola saa den gapende grøft foran sig — da følte hun pludselig et voldsomt støt, det var som om hoppen blev kastet tilsidte, og hun saa Cyril Kingsleys ansigt bøie sig over hende.

„Red mig! Red mig!“ mumlet hun svakt. Saa faldt hun — ikke ned paa bunden av grøften, men i hans armer.

Der hadde ikke været et sekund at spille. I det øieblik han red sin hest imot hoppen, hadde dens mule været utenfor grøftekarnten, men nu hadde han Leola frelst i sine armer, og hoppen laa sparkende i græsset. Han hadde hende i sine armer, hendes oppløste haar faldt utover hans bryst, hendes ansigt laa like ind til ham og de bleke læber berørte knappene paa hans jakke.

Hun var reddet!

Et øieblik var den sterke mand berørt af fatningen. Han knuget hende fast ind til sig og trykket hendes kolde ansigt mot sine brændende kinder. Hun var bevisstløs det første øieblik, men kort efter følte han hendes aande henover sit kind, farven vendte tilbake paa hendes læber og de slappe armer knuget sig til ham. Han holdt hende fremdeles fast knuget mot sit bryst og hans hjerte banket stormende mot hendes.

Langsomt vendte bevisstheten tilbake, men den bragte med sig et barns svakhet. Hun aapnet øinene, men skjulte med en gysen ansigtet mot hans bryst.

Da overvældet hans følelser ham. Han bøide sig over hende, strøk forsigtig haaret bort fra hendes pande og kysset hende.

„Min elskede, min elskede!“ mumlet han med brutt stemme.

Istedetfor at trække sig tilbake fra ham gjemte hun sit ansigt dypere ved hans bryst og klynget sig til ham. Hun la armene fastere om hans hals og knuget sig ind til ham.

„Cyril!“ mumlet hun. „Aa, Cyril, red mig!“

„Min elskede!“ mumlet han. „Du er reddet — du er i sikkerhet!“ Han bøide sig igjen over hende og kysset hende.

Som om hans ord og kjærtegn vakte hende helt tillive, løftet hun hodet og saa op paa ham, og ved at se det blik var det som om den sterke mands hjerte smeltet. Saa begyndte hun at røre sig i hans armer, og mens han fremdeles laa paa knæ, hjalp han hende med at reise sig. Hun la haanden paa panden og saa sig omkring, blek som marmor. Saa saa hun paa ham og der gik et uttryk av uendelig ømhet over hendes ansigt, men hun sa ikke et ord.

„Er De bedre nu, Miss Dale?“ spurte han.

Ved at høre dette „Miss Dale“ for hun litt sammen og vendte sig fra ham.

„Ja,“ sa hun og talte med vanskelighet, „jeg har det meget bra. Er hesten død?“

Den var ikke død, men bare litt forslaat og meget ræd som alle uregjerlige skabninger der har fundet sin overmand.

„Spild ikke en tanke paa den, den feiler ikke noget,“ sa Cyril. „Tænk paa Dem selv. Er De ganske sikker paa at De ikke er kommet tilskade?“

Hun skjøv sig litt nærmere bort til ham.

„Det var et fortvilet middel, men jeg viste ingen anden utvei end at kaste den løbske hest til jorden. Kom De virkelig ikke tilskade?“

Leola vendte sit ansigt om mot ham; hun hadde vendt sig fra ham, da han tiltalte nende med „Miss Dale“.

„Jeg er slet ikke kommet tilskade,“ sa hun med nedslaatte øine. Saa slog hun pludselig øinene op og saa paa ham med et blik som fik hens hjerte til at banke stormende. „Hvorledes kunde jeg det? De grep mig jo — i Deres armer!“

XXII.

„Hvorledes kunde jeg det? De grep mig jo — i Deres armer.“

Disse ord som blev uttalt saa blødt og var ledsaget av et grænseløst taknemlig og ømt blik som kunde ha smeltet en sten. Cyril gjorde en bevægelse bortimot hende og vilde tale, men saa stanset han som om han med en voldsom anstrengelse behersket sig og sa med lav, tvungen stemme:

Paa det dype vand.

Det er en liten scene fra et av de engelske badesteder ved Kanalen. Allerede før krigen var damene ved disse badesteder i stort flertal over mændene, som bare kom herut fra lørdag til mandag. „Tre piker i en bøie for en mand i et tau“ var det en populær sang i England som het i de tider. Under krigen, da alle mænd var ved fronten, paa verkstedene eller paa orlogsskibene, var det næsten sjelden at se en mand herute. Damene var saa at si alene. Men ungdommen moret sig allikevel. Se bare paa de seks unge piker som er svømmet ut til en av sikkerhetsbøiene paa det dype vand! En av dem har forsøkt at sette sig op i bøien som en dronning paa sin trone, mens de fem andre haker sig fast i bøien som hendes glade hofdamer, og det har øiensynlig været meget vanskelig for fotografen, som har sittet i en baat tæt ved, at faa dem til at være forholdsvis rolige bare en tiendedel av et sekund, mens hans kamera sa: Klik-klik! Lykkelige, sorgløse ungdom! — Efter fotografi.

„Jeg er meget glad over at min plan lyktes.“

Saa gik han bort til hoppen og tok sadlen av den.

„Du har baaret en sadel for sidste gang!“ mumlet han, idet han hurtig tok sadlen av sin egen hest og la Leolas sadel paa istedet.

„Hvorfor gjør De det?“ spurte Leola uten at se op.

„Fordi jeg vil skyte den inden en halv time,“ sa han mørkt.

„Nei,“ sa Leola halvt bedende, „gjør det ikke.“ Hun saa paa hoppen. „Jeg vil nødigg at den skal skytes. Jeg vil gjerne beholde den.“

„Beholde den!“ gjentok han.

„Ja, vær ikke sint,“ sa Leola ydmyg. „Hvis De vil la være at skyte den, skal jeg love aldrig at ride den mer.“

„Miss Dale, den tilhører jo Dem,“ sa han næsten barskt.

Leola blev rød, men straks efter blek.

„De forstaar det ikke —“ mumlet hun saa lavt at han ikke hørte det.

Cyril førte hesten, sin bort til hende.

„De er for svak til at kunne gaa,“ sa han. „De maa ride hjem paa denne; jeg skal gaa ved siden av. — Er De ræd?“

For Leola hadde nølet.

„Nei,“ sa hun endelig med nedslagne øine. Saa hjalp han hende op i sadlen.

„Hvad vil De gjøre med hoppen?“ spurte hun.

„Overlate den til sig selv og la den finde hjem saa godt, den kan,“ svarte han.

„Hvis den tar feil av veien og gaar til „Granly“,“ tilføide han i en irritert tone, „saa skal ikke jeg sørge over det.“

Leola sa ikke noget og saa begyndte de at gaa; Cyril gik ved siden av hesten og holdt den i bidslet. Leola saa ret frem; bare nu og da saa hun ned paa den høie, statelige mand som gik saa nær hende at hun kunde bøie sig ned og røre ved ham, naar hun vilde, og hun la merke til at han var meget blek, alvorlig og tankefull. Det var en trykkende taushet, under hvilken Leolas hjerne arbeidet rastløst.

Hadde hun drømt, eller hadde han virkelig kaldt hende sin elskede — og kysset

hende? Det varme blod for op i hendes kinder ved denne tanke. Hun syntes at hun endnu kunde føle hans lidenskabelige kjærtegn — og at der maatte være en brændende rød flek der, hvor hans læber hadde hvilt.

Hadde hun virkelig kaldt ham „Cyril“?

Hvorfor var han da saa taus? Hvorfor var han pludselig, da hun kom til fuld bevissthet, blit saa kold og hadde kaldt hende „Miss Dale“?

Hvad Cyril angik, da viste han intet tegn paa den storm som nylig hadde rast i ham. Han gik taus ved siden av hesten og saa ikke op paa hende.

Der blev ikke talt et ord mellem dem, før de kom til græssletten og stanset ved terrassen, hvor Cyril hjalp hende av hesten. Leola la haanden paa hans skulder, litt tungere end ellers, og haanden skalv.

„De er træt,“ sa han, idet han hurtig saa op og talte med dæmpet stemme. „De maa gaa ind og hvile Dem.“

„Og De?“ spurte hun med et skjælvende smil. „Hvorledes kan jeg takke Dem? Jeg vet hvad De har gjort for mig idag.“

Før hun fik sagt mer viste Filip Dyce sig paa terrassen og kom hurtig nedover trappen.

„Miss Dale,“ utbrøt han i den største ængstelse. „Er der hendt noget?“

„Jeg har — det var et ulykkestilfælde,“ sa hun lavt.

Filip Dyce saa fra hende paa Cyril med et uforskammet, nedlatende blik.

„Et ulykkestilfælde?“ sa han. „Kingsley, hvad skal det si?“

Cyril vilde ha' gaat uten at si noget; men den uforskammede tone hvori Filip Dyce talte, fik hans vrede til at strømme over.

„Det kan jeg si Dem med faa ord, Mr. Dyce,“ sa han med et glimt av vrede og foragt i sine mørke øine. „Den makeløse hesten som De var saa venlig at gi Miss Dale og mot hvilken jeg advarte hende løp løpsk med hende og hadde nær dræpt hende.“

Filip Dyce blev ganske hvit av vrede og skræk, men behersket sig beundringsværdig.

„Min kjære Miss Dale,“ sa han i en tilsynelatende smertelig og angerfuld tone.

Saa vendte han sig foragtelig mot Cyril.

„Løp løpsk! Jeg kan ikke tro det! Hvor var saa De? De hadde jo ansvaret for Miss Dale. De kunde sikkert ha stanset hesten! Deres egen har gjort hoppen ræd. Jeg forstaar det slet ikke! En noksaa svak berøring kunde faa den til at lystre!“

„Kanske man kunde ha stanset den hvis man hadde sittet paa dens ryg, og hvis en berøring hadde kunnet styre den, saa gid De hadde sittet paa den,“ sa Cyril haanlig.

Filip Dyce bet sig i læben og strakte sin haand ut for at føre Leola op over trappen, men hun holdt paa at samle sammen sin ridedragt og saa tilsynelatende ikke at han vilde hjelpe hende.

„Kingsley, De er vist ikke nogen særlig dygtig rytter.“

Cyril Kingsley vilde svare, men nu vendte Leola Dale sig om med lynende øine og sa:

„Mr. Kingsley reddet mit liv med fare for sit eget.“

„Isaafald staar vi alle i gjæld til Dem, Mr. Kingsley,“ sa Filip Dyce i en ganske anden tone og strakte haanden ut; men Cyril vendte sig om uten at røre ved den. Idet han løftet paa hatten for Leola, gik han bort med hestens toiler om sin arm, netop som r'd krækten, der hadde været langt borte da hændelsen skede, kom trækkende med den ulyksalige hoppe.

Filip Dyce lot sin haand falde og fulgte Leola bortover.

„Miss Dale, jeg skal aldrig tilgi mig selv,“ sa han i en angerfuld tone. „Jeg forsikrer Dem, jeg har prøvet og øvet hesten paa det omhyggeligste. Jeg vilde heller være død end ha utsat Dem for nogen fare. Vil De tro mig?“

„Jeg er sikker paa det,“ sa Leola. „Men Mr. Kingsley hadde ret —“ hun blev blussende rød — „den løp løpsk, og han reddet mit liv.“

„Det tror jeg,“ sa Filip, „og jeg er der-

ved kommet i en gjæld til ham som jeg aldrig kan betale. Tro mig, Miss Dale, jeg angrer bittert paa at jeg talte saa haardt til ham. Kingsley er en bra mand trods hans vanskelige sind.“

„Vanskelige sind!“ sa Leola med dyp rødme.

„De saa jo at han avslag at ta min haand,“ sa Filip.

„Eller at De hadde fornærmet ham,“ sa Leola koldt.

„Miss Dale,“ utbrøt han med udmerket

En skotsk kvinde faar ved kongelig brev sin mand fri av fængslet.

Efter maleri av Millais. — Se teksten paa side 7.

paatat sorg og smerte,“ tror De, jeg kunde være istand til at fornærme den mand — hvem det saa end er — som har reddet Deres liv?“

Leola bøide hodet.

„Ja —“ sa hun sagte likesom til sig selv — „han reddet mit liv.“

De var nu kommet til foten av trappen og Leola vilde gaa op paa sit værelse. Filip Dyce saa bedende paa hende.

„Leola — Miss Dale, har De tilgit mig?“ mumlet han og saa paa hende.

Paavirket av den fortryllelse som utgik fra ham og som hun ikke kunde motstaa, saa hun op paa ham.

„Der er intet at tilgi, Mr. Dyce,“ sa hun.

Filip bøide hodet med en sorgfuld, bedende bevægelse og vendte sig bort. Leola gik op paa sit værelse, låste døren og sank ned paa en sofa. Like til dette øieblik hadde hun holdt sig beundringsværdig oppe, men nu sank hun sammen. Hun sat med foldede hænder og lot sig helt rive med av alle de besynderlige, for hende saa fremmede følelser som strømmet ind over hende.

Hvad var det som hadde hændt hende? Tanken paa at hendes hest hadde løpt løpsk med hende og at hun hadde staat ansigt til ansigt med døden — det var ikke det eller tanken paa det rasende, frygtelige ridt som fik hende til at skjælve nu.

Hvor underlig det end hadde været, saa var det ikke det

som opfyldte hende nu.

Nei, det var bevisslheten om at det dække, som hadde skjult hendes inderste og helligste følelser, nu var revet tilside.

For ikke mange timer siden hadde hun lyttet til og stanset Lord Beaumonts kjærlighetserklæring. Den hadde for en stund gjort hende alvorlig og nedslaat, men hun hadde kunnet skyve tanken paa den tilside og den hadde ikke vakt disse følelser som overvældet hende nu. Men nu var sløret løftet — dækket revet tilside. Hun var ikke den samme Leola Dale som før — hun var nu en ganske anden kvinde. Det kunde allsammen sammentrænges i to ord: Hun elsket!

Nu visste hun hvorfor lyden av denne mands stemme vakte et saa glad ekko i hendes hjerte nu visste hun hvorfor denne mands nærvær alltid bragte hende lykke — hvorfor berøringen av hans haand fylde hende med en blanding av smerte og fryd. Nu visste hun hvorfor hun i nattens stilhet gjenkaldte sig hans ord og blik og dvælte ved dem med drømmende lykke.

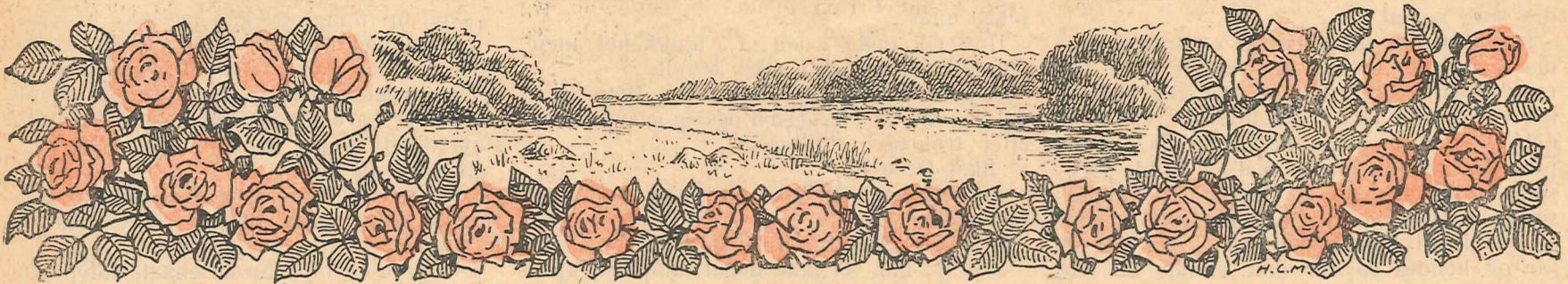
Hun elsket, og den mand hun elsket, var Cyril Kingsley, beslyreren av Home farm, en mand som verden betragnet som hendes underordnede. For hende var han typen paa

den ædleste og bedste mandighet. Hun tænkte ikke nu paa hans kraftige, statelige skikkelse og vakre ansigt. Hun vilde ha elsket ham, om han hadde været krøpling og styg.

„Jeg elsker ham!“ mumlet hun, idet hun reiste sig og saa sig i speilet. „Jeg elsker ham. — „Aa, min Gud, hvis han ikke elsker mig!“ tilføide hun med en dæmpet, fortvilet stønnen.

Hun begyndte at ordne det opløste, bløte, mørke haar og berørte det med en blid fremmed, ny omhu og omhet.

„Elsker han mig?“ mumlet hun. „Kaldte han mig sin elskede — kysset han mig? Eller har jeg drømt det? Aa, Cyril —,“

elskede! Elsk mig en liten smule, for jeg elsker dig over alt i verden!"

Cyril Kingsley, den mand hun eisket, hadde imens naadd farmen, og ogsaa han søkte ensomhet paa sit eget værelse. Det som Leola først nu hadde opdaget, hadde længe været en kjendsgjerning for ham. — Like fra det første øieblik, da han møtte hende i parken dagen efter hendes ankomst til abbediet, hadde han visst at han elsket hende.

Han elsket likesom Leola av hele sit hjerte og hele sin sjæl. Men han var en mand og i besiddelse av større selvbeher-skelse og herredømme over sine følelser. Bare i det ene altovervældende øieblik hadde han glemt sig selv, og han tænkte at hun ikke hadde hørt ham. Nu, da han gik frem og tilbake paa sit værelse, kjæmpet han en haard kamp med sig selv. En kamp mellem kjærlighet — lidenskapelig kjærlighet — paa den ene side og æren paa den anden.

Hans tanker dvælte ved Lord Beaumont, den ædelmodige, nobelt tænkende mand som hadde valgt Cyril til sin ven.

„Hvad har jeg gjort? Hvad er det, jeg vil gjøre?“ sa han til sig selv. „Vil jeg forraade min ven? Himlen vet at jeg elsker hende av hele mit hjerte og hele min sjæl — men det gjør han ogsaa! Han — som har skjænket mig sin tillid og sit venskap — den mand som passer bedst til hende, men jeg —“ han stanset, putlet hændene i lommene og gik frem og tilbake med rynkede øiebryn.

„Gud ske lov —“ mumlet han — „hun hørte mig ikke — hun vet ikke at jeg — kysset hende. — Det var ikke rigtig av mig —“ vedblev han bebreidende. „Jeg har ingen ret til det. Det var en vanhelligelse av hendes rene, ædle, barnslige hjerte. Men hvorledes kunde jeg, der elsker hende som jeg gjør, føle hende klynge sig til mig, føle hendes søte ansigt presse sig mot mit — og ikke kysse hende? Den morgen, da hun fortalte mig at hun var eier av abbediet — maatte jeg allerøde ha elsket hende! — Da burde jeg ha reist tilbake til Australien — bort fra hendes nærhet — og latt tingene gaa som de kunde. Jeg burde reise nu — hvis jeg har respekt for venskapets hellige fordringer!“

Denne tanke syntes at overvælde ham med en slik kraft at han grep reisevæsken og begyndte at pakke nogen saker ned i den, men saa stanset han pludselig.

„Nei! Jeg kan ikke reise og overlate hende til denne slyngel Filip Dyces rånkespil og intriger! Sæt at han vandt hende fra Beaumont! Jeg vilde heller se hende død end som Filip Dyces hustru! Desuten —“ mumlet han og kastet væsken fra sig — desuten er det jo den mystiske begivenhet igaaraffes! Det er noget ved den som gjør mig betænkelig. Nei, jeg vil bli og vaake over hende!“

Efterat være kommet til denne beslutning gik han ut i det fri.

Man sier at kjærligheten er en del av en mands liv, men en kvindes hele eksistens. Leola deroppe paa abbediet hadde

JULI.

Roser!

Hvad andet end roser røde!
rosor som dufter og herlig gløde,
som drysser blader mot rustgult sand,
rosor som dør i livsvarm og hektisk
brand!

Roser!

Roser, gule som avindstanker,
skjønne, dyprøde rosenranker
slynger sig om Torneroses slot,
Juli er roser og rosers drømme blot!

Roser!

De hvite, milde og blide
ræk dem til alle som lide,
at stille smerter forvist de kau.
Hvite roser fra mindenes land!

Roser!

Giv roser friske og røde,
skjænk dem til levende og til døde!
Bred dem som teppe paa halvglemte
grav.
sno dem om stimandens jernslaatte
stav!

Roser!

Saa længe dere gløde og skinne,
saa længe vi kan dere blomstrende
finde,
har hjertet høisommerdrømmens lyst,
julidrommen om lykke ved rosenkyst.

E. K. W.

ikke noget arbeide at utføre, intet som kunde adspire hendes tanker, men Cyril Kingsley hadde sit arbeide til at hjelpe sig.

Haandverkerne holdt paa med de nye bygninger som Cyril hadde git tegninger til, og som regel stanset han og fulgte med interesse arbeidet. Men denne dag saa han bare mekanisk paa det og gik videre. Pludselig tørtet han ved en omdreining av veien sammen med en som halvt lænte sig mot muren, halvt krøp langsmed den. Det var Sline. Cyril la haanden paa mandens skulder for at hindre ham i at falde.

„Naa, Sline,“ sa Cyril alvorlig og bestemt, „hvad gjør De her?“

„Jeg har likesaa megen ret til at være her som De — De — parveny!“ fräste Sline og viste tænder, men undgik omhyggelig at møte Cyrils øine. „Jeg er inspektør her til den første.“

„Desværre!“ sa Cyril foragtelig. „Jo før den dato oprinder, desto bedre for eiendommen som er under Deres opsyn! Men naar De er inspektør, tilkommer det Dem ikke at luske rundt i krokene. De har jo allerede drukket idag. Skam Dem, mand!“

„Naa, saa jeg har drukket?“ sa manden. „Men hvem har drevet mig til det? Svar

mig paa det! De som har fordrevet mig fra min plads og ødelagt mig! Men tro bare ikke at jeg rolig vil finde mig i det; der kommer en opgjørsdag mellem os, Mr. Kingsley, og jeg skal betale Dem alt tilbake!“

Cyril følte en slags medlidighet med det avfældige vrak av en mand.

„Sline,“ sa han, „det gjør mig ondt for Dem. Men ingen anden end De selv bærer skylden for Deres drikkeri. Jeg saa Dem beruset dagen efter at jeg var kommet til farmen, og det er kjendt at De længe har været forfalden til drik. Men det er ikke forsont at holde op med det! Ta Dem sammen og vend flasken ryggen!“

(Fortsættes)

Fri paa kongens hud.

(Se billedet paa side 6.)

I mer end syv hundre aar, fra normannernes indtrængen i England under Vilhelm Erobreren til op i det 18. aarhundredes begyndelse var der stadig krig og uro mellem England og Skotland. Det endte med at de to riker forenedes og at huset Hannover i England ogsaa inddrog Stuartenes skotske krone. Men Stuartene kunde aldrig glemme at en gang var de Skotlands herrer, utallige ganger forsøkte de at reise oprørs fane, men hver gang blev de slaat ned. Det sidste av disse oprør fandt sted i 1745, da den skotske tronpretendent Karl Edvard med endel hjælp fra Frankrike fik anstiftet en sammensvergelse mot det engelske herredømme i Skotland. Det menige folk stod temmelig likegyldig overfor ham. Det var tret av blodsutgydelser og disse evige kriger om hevn og magt. Men den krigerske adel i Høilandene, de stolte høiskotter, sluttet sig efter nogen nolen med begeistring til Karl Edvard. De første kamper var heldige for pretendenten, men i slaget ved Culloden 1746 blev han fuldstændig slaat. Han selv maatte flygte, forklædt som kvinde, og et frygtelig blodbad fandt sted paa slagmarken, hvor høiskottene hverken gav eller fik pardon og tilsidst dækket heden med sine lik. Endel av skottene blev fanget, og deres skjæbne var i regelen avgjort. For væbnet oprør mot det engelske kongehus blev de uten skaansel henrettet.

Her er vi saa ved vort billedes historie. Den unge, saarede skotte har fulgt sin „clan“, sin stamme i krigen. Han er blit saaret og fanget, og han venter sig nu intet andet end døden. Hvem skulde vel hjelpe ham? Hvad skulde vel den eneste, han har tilbake, hans hustru, kunne utrette? Hun er jo bare en svak kvinde. Men denne svake kvinde som har faat vite sin husbonds skjæbne, har ikke nøiet et sekund. Med sit barn paa armen har hun opsøkt fiendens mænd, hans hertuger og generaler, hans statholdere og kanslere. Hun fik op alle dører, hun kom ind, hvor hun vilde, og hun viste dem alle barnet sit og kravet naade og frihet for manden. Forgjæves, forgjæves! sa man. Hun kjendte ikke det ord. Hun visste at hun maatte ha sin husbond, og hun stanset ikke paa sin vei. Der er intet som er forgjæves for en elskende kvinde. Den dag kom ogsaa, da hun holdt det kongelige naadebrev for manden i haanden, og da hun med sine hender banket paa fangetaarnets port. „Efter kongelig Majestæts ordre,“ sa hun, rakte fangevogteren brevet og tok mot sin frigitte mand som la sit trætte og fortvilte hode mot hendes skulder, mens hunden slikket hans haand til velkomst. Fangevogteren saa paa brevet, og han saa paa kvinden, og han tænkte vel at større magt end en kvinde som elsker og er trofast, har intet menneske paa Jorden.

Datter i huset.

Av

Anders J. Eriksholm.

Frøken Astrid kom inde fra sit værelse — et litet, trist rum med graa vægger, en seng og en komode. I haanden hadde hun et brev som hun netop hadde lukket.

Hendes øine var ikke saa klare som de pleide. Det saa nærmest ut som om hun hadde graat. Det brev, ja — det brevet var

til hendes hjem og i det var kilden til hendes sorg nævnt.

Imorgen var det pinsedag og tillike hendes fødselsdag — og hun kunde ikke faa reise hjem! Det vil si — det stod ikke i brevet at hun ikke fik lov. Det stod at det var saa frygtelig besværlig at reise i pinsedagene, saa fru Mikkelsen hadde foreslaatt hende at vente en uke — fru Mikkelsen var forøvrig saa makeløs mot hende. — Alt hvad hun kunde finde paa for at far og hendes søstre ikke skulde bli lei for det.

Frøken Astrid stod et øieblik i gangen og lyttet. Hun hørte fru Mikkelsen rumstere med frokostkoppene inde i dagligstuen. Naa, hun kunde vel smutte ned paa hjørnet med brevet, uten at det behøvde at bli større opstandelse for det.

Da frøken Astrid befandt sig nede paa gaten, trak hun pusten dypt. Det var en lettelse at komme ut i solskinn. Man blev likefrem gladere og friere — det tegnet til et deilig pinseveir!

Netop som hun la brevet i kassen, hørte hun en stemme si: „Goddag, frøken!“

Hun vendte sig hurtig om og der kom et gjenkjennende smil i hendes lyse øine, da hun saa en ung herre i en elegant, graa jakkedres ved siden av sig.

„Nei, er det Dem, hr. Steen! Det var da morsomt —“

Ved nytårstid hadde frøken Astrid vært hjemme i hovedstaden etpar dager. Paa reisen tilbake til A . . . hadde hun stiftet bekjendtskap med hr. Steen som var ansatt paa et større handelskontor i hovedstaden, men hjemmehørende i A . . .

„Jeg hadde ikke ventet at træffe Dem her, frøken!“ sa Steen. „Jeg trodde De var reist hjem paa pinsebesøk.“

„Nei, det blir det desværre ikke noget av,“ sa frøken Astrid. „Man kan ikke undvære min værdifulde person her i A . . .!“

Steen smilte og frøken Astrid tænkte:

„Hvor snil han ser ut, naar han smiler!“

„Det forstaar jeg godt, frøken,“ sa han. „Og skjønt De vel synes, jeg er en slem egoist, maa jeg si, det glæder mig at De ikke reiser — saa er det en mulighet for at faa se Dem i pinsen.“

Han rakte hende sin haand, og hans graablåa øine hadde et uttryk som ikke var uten indflydelse paa frøken Astrids letbevægelige, syttenaarige hjerte.

Den mulighet for at træffe ham var vist ikke stor, tænkte hun med et suk. Hendes hustryran vilde nok vite at holde hende fast!

Allikevel — møtet med Steen hadde kvikkert hende op. Hvor elskværdig han hadde vært mot hende paa reisen! Det skulde bli morsomt, hvis de kunde gaa en tur sammen.

Frøken Astrid sprang nynnende opover trappen. Da hun lukket op døren, stod fru Mikkelsen i gangen, iført sin lange, sorte silkebrokades kaape og hatten med den hvite fjer.

Hun mønstret den unge pike med sit sedvanlige skarpe blik.

„Har De vært paa gaten?“ spurte hun.

„Blodet for op i frøken Astrids kinder.“

„Ja, naturligvis!“ sa hun.

„Naturligvis? Hvad skal det si?“

„Jeg trodde fru Mikkelsen kunde se at jeg ikke kommer opover kjøkkentrappen!“

„Det var ikke pent sagt,“ tænkte frøken Astrid. Men fru Mikkelsen hadde en særlig evne til at kalde det mindre gode frem hos sine medmennesker.

Fru Mikkelsen rynket sine bryn.

„Kjære Astrid, det er et uheldig sprog, De har lagt Dem til,“ sa hun. „Og saa gaar De paa gaten uten tilladelse?“

„Jeg gik ned med et brev, frue.“

Taarene glimtet pludselig frem i den unge pikes øine.

Hun gik forbi fru Mikkelsen, men fru Mikkelsen fulgte etter hende.

„Kjære Astrid, jeg vil bare si Dem med det samme, at Mikkelsen og jeg gaar ut like etter frokosten imorgen.“

„Skal De ut?“

Frøken Astrids lyse øine blev store av forundring.

Fru Mikkelsen smilte ironisk.

„Ja, De har vel ikke noget imot det, kjære Dem? Mikkelsen og jeg har planlagt en liten utflugt — det ser jo ut til at bli riktig fint pinseveir. Om aftenen er vi inviterert til pastor Storms — det er prægtige mennesker som det alltid er en glæde at være sammen med! — Naa, men saa blir De jo fri for alt søl, kjære Astrid.“

„Kjære Astrid!“ sa ingenling. Men vreden brændte i hende. Mikkelsens skulde bort — og saa negtet fru Mikkelsen allelikevel at reise hjem!

„Men jeg vil gjerne vite Dem i gode hender,“ vedblev fru Mikkelsen. „Der holdes en liten pinsefest for unge piker i vernehjemmet — jeg vil be Dem gaa dit.“

„Til vernehjemmet?“

„Ja, borte i S.gaten — De vet nok hvor det er. Der vil De træffe sammen med unge piker fra gode hjem, hvilket De virkelig kan ha nytte av. Men det er bedst De spiser hjemme først. De finder nok nogen levninger, De kan varme op!“

Fru Mikkelsen kastet hodet tilbake, saa den hvite fjer kom i nervøs bevægelse. Saa aapnet hun entredøren, men stanset paa terskelen.

„Jeg vil si Dem, kjære Astrid, at jeg senere vil underrette mig om, hvorvidt De har været i vernehjemmet.“

Saa gik fru Mikkelsen.

Frøken Astrid stod med bøiet hode. Da hun saa op, hang der taarer i de lange øinenvipper.

I vernehjemmet for at holde pinse! Hvad vilde hendes far og søstre si til det? I pinsen hadde de alltid hat det saa muntert — og næsten alltid været i skogen.

Det kom nogen nedover trappen fra tredje etage. Det var vist den gamle fuldmægtigen. Han var saa hyggelig mot hende og han maatte ikke se at hun hadde graatt.

Entredøren stod aapen etter fru Mikkelsen, og frøken Astrid gik bort for at lukke den.

Men i det samme stanset fuldmægtigen ute paa trappeavsatsen.

„Goddag, kjære frøken!“ hilste han.

„Goddag, hr. Bang!“

„Jeg trodde de var borte over alle fjelder, kjære frøken — det vil si: paa vei ind til vor kjære hovedstad.“

„Ja — men jeg fik ikke lov til at reise av fru Mikkelsen, hr. Bang!“

„Fru Mikkelsen vilde vel ikke undvære Dem i pinsen?“

„Nei.“

Tonen lød saa inderlig bedrøvet.

„Naa, vær ikke lei for det, kjære Dem,“ sa fuldmægtigen opmuntrende.

„De har da ellers et storartet humør —“

„Ja, men det kjedelige er at de venter mig hjemme — og derfor faar jeg ikke engang brev eller hilsen — og saa er det til og med min fødselsdag imorgen!“ brast det ut av frøken Astrid, som egentlig ikke hadde tænkt at være saa meddelssom.

„Se, se, ja, jeg har tænkt mig, De var et slikt vaarbarnd!“ Fuldmægtig Bang smilte muntert og tok frem sin portemonnæ. „Faar jeg lov til at gi Dem en liten fødselsdagsgave — hvad?“

Han fandt frem en flunkende ny femkronesedel.

Frøken Astrid blev rød.

„Nei, hr. Bang, det kan jeg ikke ta imot.“

„Jovist kan De det! Kjøp en eller anden liten ting for den — det vil glæde mig.“

Han trykket sedlen i haanden paa hende.

„Det er bare litt vederlag, fordi jeg staar i gjæld til Dem!“ sa han og smilte.

„I gjæld til mig?“

„Ja, De har skaffet mig adskillige morsomme timer, naar jeg har sittet alene oppe i min lille stue om aftenen.“

Der kom et halvt forskrækket, halvt muntert glimt i de store, lyse øine:

„Aa, hr. Bang! De har da vel ikke hørt at jeg har danset?“

„Jo, saamen har jeg, kjære frøken! De kan tro jeg har glædet mig over et slikt utslag av frisk og munter ungdom! Tænk, om man endnu var sytten aar og kunde danse!“

„Ja — men hr. Bang, det var vist ikke pent av mig —“

„Ikke — hvorfor?“

„Nei — det var om aftenen, naar fru Mikkelsen var gaat ut — og naar hun hadde skjændt paa mig.“

„Vel. Men da trængte De jo netop til at bli i godt humør.“

„Ja, det gjorde jeg. Jeg danset for ikke at bli allfor melankolsk.“

„Det forstaar jeg godt. Det er vist ikke livlig her hos fru Mikkelsen?“

„Nei. Og hjemme var vi alltid saa muntere. Vi er jo mange søsken —“

„Er dere?“

„Ja — to brødre og fem søstre. Bare en av mine søstre er gift.“

„Men hvorledes fandt De paa at reise til fru Mikkelsen?“

De to lyse øine saa ned.

„Jo, jeg skulde ta mig til noget. To av mine søstre er i forretning, og min søster Hedvig styrer huset for far. Saa var det, vi læste i en avis at der i A . . . søktes etter en ung pike — hun skulde bli betragtet som datter i huset, stod der, og det var i et godt og — kristelig hjem —“

„Datter i huset!“ tænkte fuldmægtigen

„Jo tak! Han kjendte fru Mikkelsen og han hadde ogsaa set litt til, hvorledes hun behandlet de unge piker hun optok i sit hjem — uten løn, men med en utstrakt utnyttelse av deres arbeidsevne.“

„Naa?“ spurte han.

„Ja, saa syntes far, jeg burde skrive hit — han trodde, det vilde være en plads netop for mig, fordi jeg alltid har været litt vild.“

Der kom et pludselig skjælmeri i de lyse øine.

„Det har jeg sandelig aldrig trodd om Dem!“ sa fuldmægtigen lunt. „Naa, men istedetfor at reise hjem til den gode hovedstad skal De allsaa sitte her i pinsen og være datter i huset?“

„Nei, hr. Bang. Hr. og fru Mikkelsen skal bort.“

„Hvad skal de?“

„De skal paa en utflugt — og baktefter skal de til pastor Storms.“

„Nei, nu har jeg aldrig —! Ja, der er mer mellem himmel og jord — osv. Men skal De saa sitte alene her og kukkelure?“

Frøken Astrid trak munden litt op til den ene side.

„Nei — fru Mikkelsen vil sende mig til — vernehjemmet!“

„Ti! vernehjemmet! Nei, hvor den værdige dame dog er utpekulert — jeg tror fru Mikkelsen er meget samvittighetsfuld! Kjære frøken, det maa De ikke indlate Dem paa.“

„Jeg blir vist nodt til det, hr. Bang.“

„Nei, De gjør ikke! Jeg er indbudt av nogen slegtninger, hvor man alltid er glad over at se ungdom — og jeg vil tillate mig at ta Dem med.“

Frøken Astrid kom med indvendinger. Hun syntes det var upassende, var ræd man vilde finde hende paatrængende.

Fuldmægtig Bang slog ut med haanden. „For noget sludder! Her er ingen grund til betæneligheder — medmindre De anser mig for en ung spradebasse som De ikke rigtig stoler paa?“

„Nei!“
„Naa, altsaa ikke! La os høre, hvad De tror jeg er —“

Skjælmeriet blinket paany op i de lyse øine, da de møtte fuldmægtigens blik.

„En fin, ga — en fin, ældre herre!“

„De kan godt si en gammel herre!“ sa fuldmægtig Bang og lo. „Men saa er det en aftale. Jeg henter Dem klokken halv syv imorgen eftermiddag.“

Fuldmægtigen hilste og gik nedover trappen.

„Om man hadde hat en slik liten solskinsfugl i huset!“ tænkte han — og han kvalte et litet suk som presset sig frem.

Fuldmægtig Bang hadde fyldt de seksti. Han levde av en embedspension og en liten kapital, han hadde arvet. Han hadde altid hat et aapent blik for livets behagelige sider, været en livlig og skattet selskapsmand og i selskapslivet søkt erstatning for savnet av familielivets hygge.

Savnet? Ja, noget egentlig savn kunde der ikke tales om. Men i de sidste maaneder, da hr. Bang ofte hadde faat en liten passiar med frøken Astrid, hadde han grepet sig i at hans tanker var gaat i en for ham aldeles uvant retning. Om han hadde hat en slik datter! Da vilde tilværelsen ha formet sig ganske anderledes for ham.

Fuldmægtig Bang stod et øieblik nede paa gaten og overveide. Saa bestemte han sig til at gaa til pastor Storms i Strandgaten.

Frøken Astrid hadde under samtalen med fuldmægtigen helt glemt alle sine bedrøvelige tanker. Hun var blit i godt humør og hadde lyst paa en eller anden kaat strek.

Pludselig begyndte hun at danse reel. Hun traadte haardt i gulvet. Undres hvad de tænkte nedenunder? — Men hun bare lo og vedblev.

Mer og mer overgiven blev hun — Herregud, man var jo bare sytten aar! Nu skulde bare fuldmægtig Bang ha været her — han vilde vist være blit forbausset?“

Da lod der pludselig en stemme som Astrid ikke tok feil av.

„Du store himmel, hvad er dette for et spektakel!“

Tak skjæbne! Der stod fru Mikkelsen, stram og værdig i silkekaapen og med fjeren kneisende som paa en cirkushest.

Frøken Astrids støvlehaeler blev straks rolige.

„Aldrig har jeg set noget lignende!“ sa fru Mikkelsen. „Aldrig hørt paa make til verdslighet! De husker nok ikke at pinseklokkene snart begynder at ringe?“

„Jo — fruene har jo sørget for min høitid!“

„Vil De tie! De er ovenikjøpet uforskammet! Gaa til Deres arbeide!“

Fru Mikkelsen seilte ind i dagligstuen og smeldte døren haardt i efter sig.

Frøken Astrid stod litt og samlet sig, taarene glinste i hendes øine. Nei, nei, hun undte ikke fru Mikkelsen den triumf at hun skulde faa se hende graate. Istedet begyndte hun at nynne en sang — det var noget i retning av „Hansemand er død i krigen, i krigen —“

Pinsemorgen — efter en hurtig frokost — stod fru Mikkelsen og hendes gemal færdig til at „foreta en utflugt“ som fruene sa. Da døren hadde lukket sig efter dem, fik frøken Astrid gjort huset istand i en fart

og en halv time efter hadde hun tat paa sig sin sommerkjole og gik ut for at spasere.

Veiret var straalende, og frøken Astrid var i godt humør trods ensomheten.

Det skulde være morsomt hvis hun kunde møte unge Steen! Hun visste at hans forældre bodde i en villa i byens utkant og at hans far som direktør for en stor fabrikk var en kjendt mand i byen.

Frøken Astrid fik ikke sit ønske opfyldt. Men istedet traf hun en ung dame hun kjendte, en yngre og meget sympatisk lærerinde, og sammen med hende tilbragte hun et par hyggelige timer.

Præcis klokken halv syv, netop som hun holdt paa at sætte florhatten paa sit lyse haar, ringte det.

„Det liker jeg!“ sa fuldmægtig Bang da hun lukket op. At være præcis klær en ung dame! Et plus mer til alle Deres andre udmerkede egenskaper.“

Da de stod nede paa gaten, sa han: „Vil det være nogen sorg for Dem at forlate fru Mikkelsen?“

„Aa nei — det kan jeg ikke paastaa —“

„Naar De har skrevet hjem til Deres far, hvad har De saa fortalt ham?“

„At jeg hadde det udmerket og var glad over at være her — ellers vilde de være blit lei over det.“

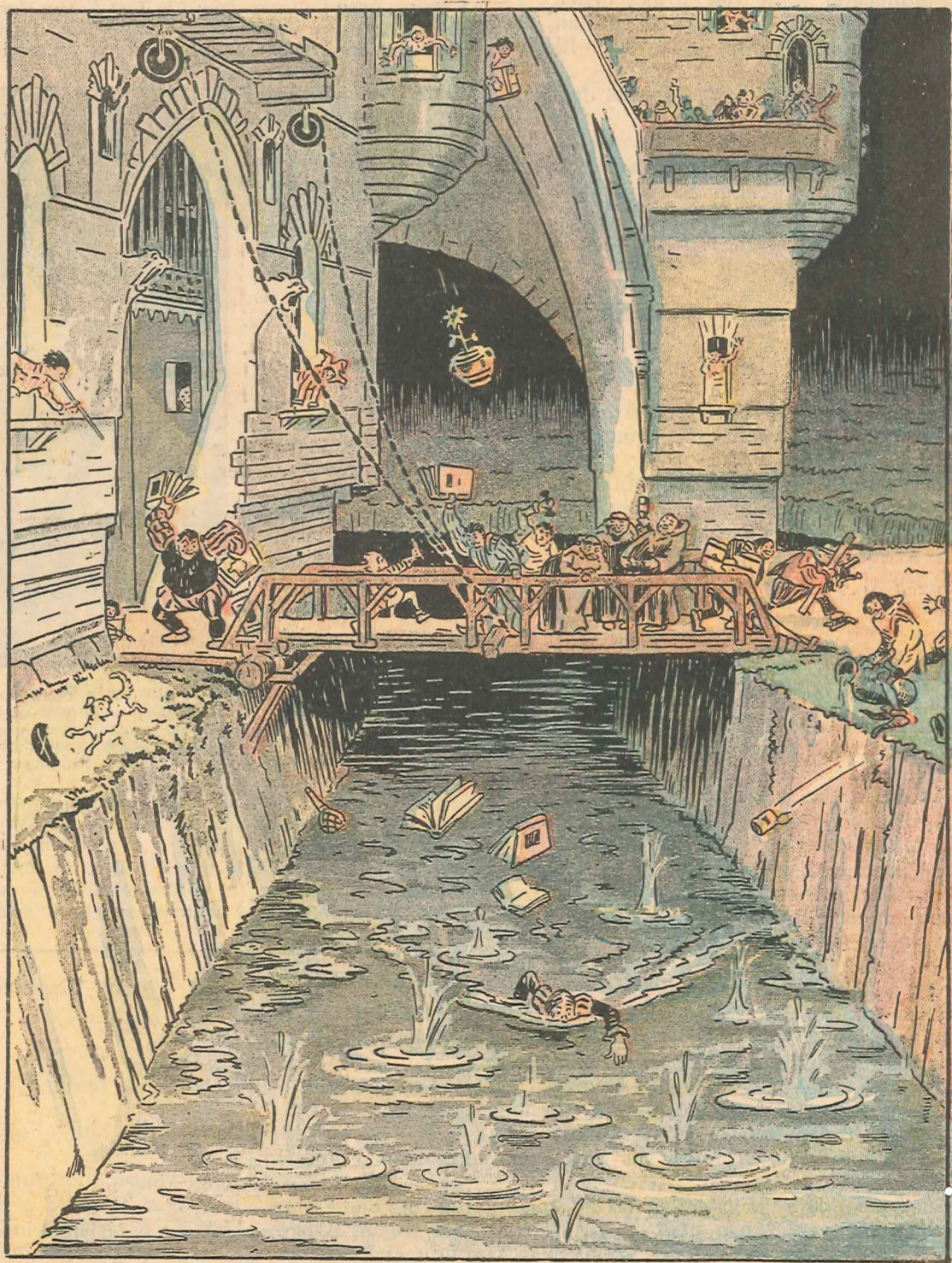
Fuldmægtig Bang smilte. Det var et litet, fromt bedrageri, men han likte hende for det.

Ti minutter efter hadde de, uten at frøken Astrid hadde lagt merke til det, naadd den eiendom hvor pastor Storm bodde. De gik opover trappen og fuldmægtigen ringte paa.

En smilende, ung pike lukket op. Men da de kom ind i gangen, blev frøken Astrid forfærdet.

„Der hænger jo fru Mikkelsens silkekaape!“ utbrøt hun.

„Ja, men De er da vel ikke ræd for den!“ sa fuldmægtigen smilende.

Hvorledes man i gamle dager lot en gjest forstaa at hans besøk var mindre velkomment.

I gamle tider.

Den spøkefulde tegner som en gang imellem sender ut i verden et litet „kulturbillede fra livet i gamle dager“, skildrer her, hvorledes det paa den tid, da man ikke brukte mange omstændigheter, kunde gaa en gjest som var saa uheldig ikke at finde naade for sit vertsfolk eller som muligens hadde paadrat sig et daarlig rygte paa grund av næsvishet eller

misbruk av gjestfrihetens lover. Det er ingen milde midler man brukte mot slike syndere mot takt og god tone. Uten videre kommentarer blev han kastet paa hodet ut i borggraven, og har man først faat ham anbragt der, gaar det øvrige som en dans. Man lar det regne ned over den ulykkelige mand med alleslags saftige kvikheter i forbindelse med solide kastevaaben, som krukker, bøker m. m. m. Det var med andre ord en alvorlig sak at bli „vist døren“ paa den tid, vel at merke, hvis man skal domme efter den fantasirike tegners her gjengitte billede.

„Er vi hos pastor Storm?“ sa frøken Astrid som heller ikke hadde set paa dørens navneplate.

„Det er vi. Fru Storm er min kusine og hun er underrettet i forveien. Vær nu tapper og frygl ikke løvens gap!“

En dør fra de indre værelser blev aapnet, og fru Storm stod hos dem.

„Kjære Emilie,“ sa fuldmægtigen, „faar jeg præsentere dig for min unge veninde, frøken Astrid Hein, som jeg har talt til dig om.“

„De er hjertelig velkommen!“ sa fru Storm.

Hun la sin arm om den unge pikes skulder og førte hende ind til selskapet.

Aldrig glemte frøken Astrid det blik, hvorved fru Mikkelsen maalte hende, da hun kom ind i stuen.

Fru Mikkelsen reiste sig halvt op og satte sin lorgnet tilrette for at overbevise sig om at hun ikke tok feil.

„Hvorledes kommer De hit?“ spurte hun. Fuldmægtig Bang tok straks ordet.

„Undskyld, fru Mikkelsen,“ sa han, „den unge dame har mottat indbydelse likesom De og jeg.“

„Det visste jeg ikke,“ stammet fru Mikkelsen spagfærdig.

Frøken Astrid hadde ikke straks lagt merke til en ung herre som hadde bukket til hende, men nu kom han smilende bort til hende.

Det var unge Steen.

„Det var da morsomt at se Dem her, frøken!“ sa han.

Fuldmægtig Bang fik et skøieragtig glimt i øiet.

„Hvad, Holger, kjender du frøken Hein?“ utbrøt han.

Det viste sig — hvilket frøken Astrid ikke hadde ant — at fuldmægtig Bang var unge Steens onkel.

Faa minutter efter gik man tilbords. Der var flere unge tilstede, og baade presten og hans frue var livlige mennesker, saa frøken Astrid moret sig udmerket.

Saasnat de hadde spist, gik de unge ut i haven.

Haven var som en liten park, med blomstrende syrener og guldregn, flere gamle lindetrær og en lukket nøtteallé som man slet ikke kunde bli træt av at spasere i.

Det syntes ialfald frøken Astrid som sammen med unge Steen hadde tat nøttealleen i besiddelse.

Da hun sent om aftenen gik hjem, var hun straalende glad. Denne dag hadde været som et eventyr. Det var den deiligste pinse, hun hadde oplevd.

Hun hadde lovet unge Steen — som hun i sine tanker allerede kaldte Holger — at han skulde faa hente hende næste formiddag til en spasertur. Nu gjaldt om at faa lov av fru Mikkelsen, men til hendes store overraskelse gjorde fru Mikkelsen ingen indvendinger.

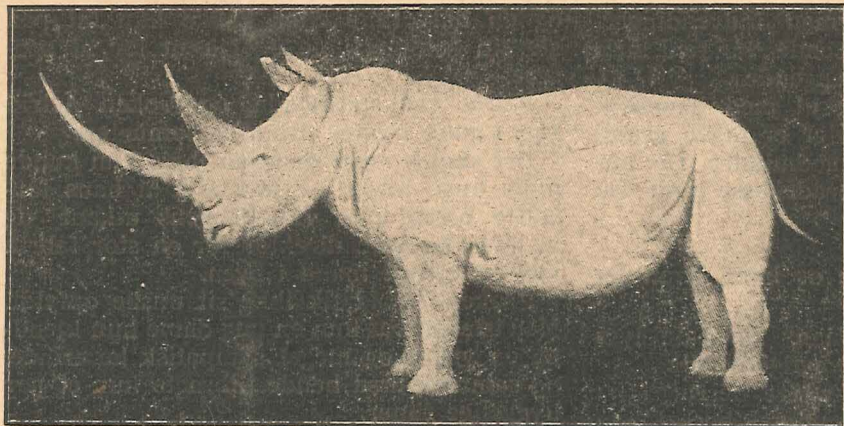
Veiret var likesaa pent anden pinsedag som første. Det blev en baade hyggelig og indholdsrik tur for frøken Astrid, for da de et par timer senere vendte tilbake fra turen, hadde hun forlovet sig med unge Steen.

Ved fru Mikkelsens gatedør stod fuldmægtig Bang og ventet paa dem.

„Frøken, jeg har en meddelelse til Dem,“ sa han. „Jeg har avtalt med fru Mikkelsen at hun gir Dem pinseferie straks — og fri resten av maanedén, saa De kan reise hjem og besøke Deres slektninger. Fra den første kan De komme i huset hos min kusine, fru Storm, som vil bli glad over at ta imot Dem, og jeg tror De vil være tjent med byttel.“

Frøken Astrids lyse øine straalte.

„Nei — og alt det har De gjort for mig,

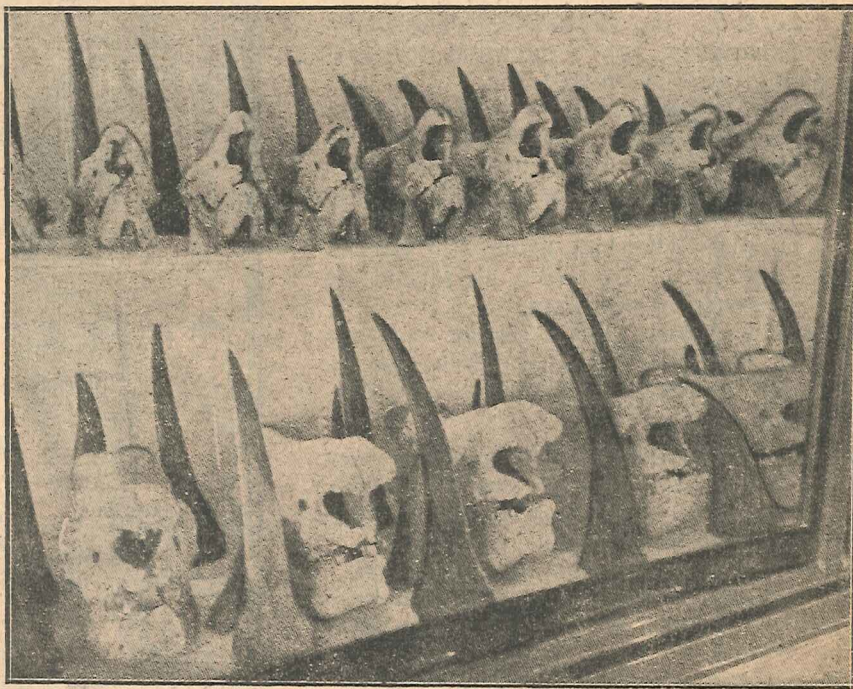
Et hvitt næshorn med et usedvanlig velutviklet horn paa snuten. I naturhistorisk museum i New York findes ovenstaaende utsoppede hvite næshorn, som er indehaver av rekorden hvad længden av næsepryd ungaar. Det ytterste av hornene maaler nemlig 1 m. og 10 cm. og er saaledes omtrent likesaa langt som tre ganger høiden av et nummer av dette blad.

Et dyr som holder paa at dø ut.

Efterhaanden som menneskene trenger frem i egner, hvor kulturen ikke har faat indpas før, utøver desværre dens indflydelse saa sterkt indgrep paa disse traktors naturliv at en mængde dyrearter likefrem trues av undergang og fullstendig utryddelse.

Et av de dyr som tydelig staar paa prospektionslisten er det hvite næshorn. Dette dyr hører hjemme i Afrika, og for et hundre aar siden var det almindelig utbredt i denne verdensdels sydlige deler. Men litt efter litt begyndte de hvite næshorns slegter at glisne paa grund av at de var gjenstand for ivrig efterstræbelse, og nu har man besluttet at utstede fredlysning for dem, hvilket tydeligvis var paa høi tid, for nu er det en ren sjeldenhed at se et hvitt næshorn i dens hjembygd — nord for Sambesifloden forekommer dette dyr overhodet ikke mer.

Det store naturhistoriske museum i New York eier en av de mest rikholdige samlinger av utstoppede hvite næshorn, hodeskaller, horn o. s. v. og fra denne samling hitrører vedstaaende billeder, av hvilke det ene viser en rad hodeskaller og horn, mens den andre gjengir et hvitt næshorn med

Næshornenes eiendommelige næseutvekst er ikke som mange tror et egentlig horn med motsvarende solid benutvekst paa hodets skelet, men en dannelse i overhuden, saaledes som man ser det paa billedet, som viser verdens største samling av hodeskaller og horn, stammende fra det hvite næshorn. Samlingen findes i naturhistorisk museum i New York.

anfalder ikke med sine svære horn, slik som man skulde tro, men bare med sine skarpe hjørnetænder, akkurat som alle andre av denne slegt, baade det sorte næshorn, det enhornede næshorn, Java-næshornet og Sumatra-næshornet.

hr. Bang! Aa, hvor glad jeg er! Jeg har næsten lyst til —

„Til hvad, frøken?“

„Til — til — at kysse Dem —!“

„De har min tilladelse!“ sa fuldmægtigen.

„Men min tilladelse kræves ogsaa, onkel!“ bemerket Holger tørt.

Saa kom forlovelsen for dagen. Og fuldmægtig Bang, som hadde lært at sætte pris paa frøken Astrids glade og livsfriske sind, kunde bare ønske sin unge slegtning hjertelig tillykke.

Optofonen.

Et apparat som gjør det mulig at man kan læse en bok ved hjelp av hørselen.

Det er en saa kjendt sak at man ser med sine øine og hører med sine ører, at det vilde

lyde fantastisk og ikke helt trolig hvis nogen paastod at de f. eks. kunde læse en bok eller et blad med ørene. Ikke desto mindre er der dem som ikke bare paastaar at de kan gjøre dette, men de kan ogsaa i virkeligheten gjøre det.

Opfinderen av det apparat som saaledes formaar at bryte synsbilledenes taushet og gjøre dem talende heter Fourier d'Abbe. De vedfødte billeder viser, hvorledes apparatet ser ut.

Boken eller bladet, man vil læse ved hjelp av sine ører, lægges paa en plate (G) som sitter paa et stativ, som ved en haandsveiv (H) kan flyttes sidelængs fra høire til venstre, bokstav for bokstav, mens man ved at trykke paa en tangent (L) kan flytte frem til en ny linje i boken.

Naar man skal „læse“ tar man de to smaa telefoner for ørene og sætter en liten elektromotor igang ved at trykke paa kontakten A. Denne motor driver en liten metalskive (D) rundt. I skiven er der boret fem rader koncentriske huller. Skiven belyses nedenfra av en

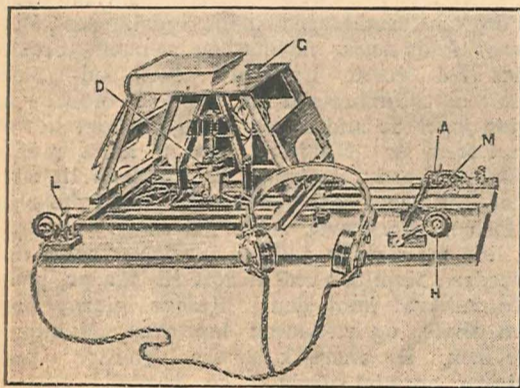
elektrisk lampe, og ovenfor skiven findes en spalte, saa at man, naar skiven dreies rundt, ser skivens fem rader huller som fem lysende

Ved hjælp av en optofon — et apparat som findes nærmere beskrevet i hosstaaende tekst — er et menneske istand til at læse en bok, et blad eller lignende uten at bruke øinene, idet bokens tekst paa en genial maate omsættes til toner som den læsende opfatter gjennom ørene.

punkter i spalten. Disse lysende punkter viser sig paa den side av boken, som netop vender ned mot spalten, og ved hjælp av linser kastes et billede av spalten med de fem lysende punkter bort paa to selenceller.

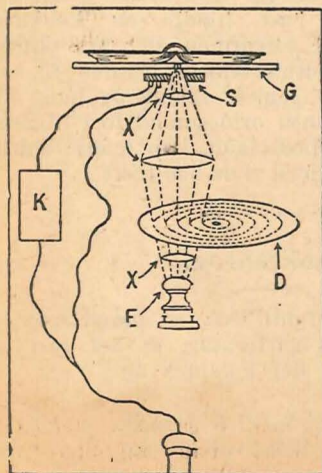
Bort paa to selenceller. Selen har den merkelige egenskap at dets ledningsevne for elektricitet vokser og avtar med den belysning det er gjenstand for. Ind-

Optofonen bestaar av en plate G, i hvilken der er en spalte, utfor hvilken den linje i boken, man vil læse, anbringes. Ved haandsveiven H flyttes frem fra bokstav til bokstav, mens man ved at trykke paa tangenten L faar frem en ny linje i boken. Ved tryk paa kontakten K sættes en liten elektromotor som driver skiven D rundt igang, og naar de to telefoner tas for ørene vil den læsende kunne høre, hvad der staar i boken som han har anbragt paa optofonen.

skyter man derefter et stykke selen i en elektrisk strøm, vil selencellen tillate mer strøm at passere, naar den er sterkt belyst, end naar den er svakere belyst.

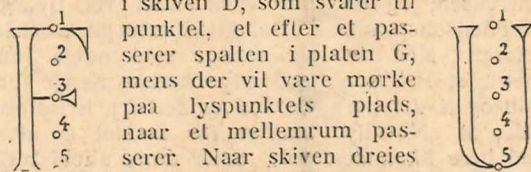
Nu vil det let forstås, at det lys som rammer de to selenceller i optofonen efter at det er blitt kastet tilbake fra bokens blad, saa forandres fra bokstav til bokstav. Antar man,

at billedet av spalten i øieblikket staar ved F, saaledes som tegningen viser, vil det lys som selencellerne mottar, mangle lyspunktene nummer 1 og 3. Staar billedet av spalten derimot f. eks. ved et U i boken, vil selencellerne bli belyst av punktene nummer 1, 2, 3 og 4, mens pkt. 5 vil mangle.

Denne forskjellige belysning omsættes nu til toner ved hjælp av den roterende skive (D) paa følgende maate:

Betrakter man et enkelt av de fem lyspunkter, f. eks. punkt nummer 1, vil man forstå at dette lyspunkt fremkommer ved, at de huller i skiven D, som svarer til

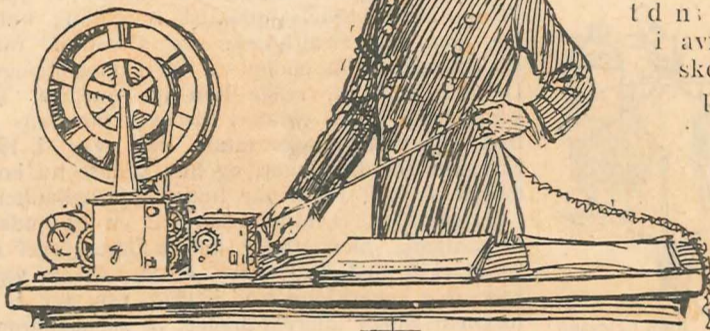

punktet, et efter et passerer spalten i platen G, mens der vil være mørke paa lyspunktets plads, naar et mellemrum passerer. Naar skiven dreies rundt, vil punkt 1 komme frem og forsvinde likesaa mange ganger som passerer huller i platen G. Er der f. eks. 87 huller i røen til punkt 1 svarende cirkel, og gjør skiven 5 omdreininger i sekundet, vil det for øiet se ut som om punktet

lyste uavbrutt. Men anbringer man en selencelle saaledes, at lyspunktet falder derpaa, og forbinder man den med et elektrisk batteri og en telefon, vil man i telefonen høre en tone med 87×5 svingninger i sekundet, det vil si tonen enstreket a paa pianoet.

Naar man iforveien ved indøvelse har lært at tolke de paa denne maate fremkomme forskjellige toner rigtig, hvilke forsøker der svarer til de og de toner, vil man — som nævnt — være istand til det der ellers skulde synes at ligge utenfor det muliges grænser, nemlig at læse en bok, et blad eller lignende ved hjælp av sine ører og helt uten bruk av sine øiner.

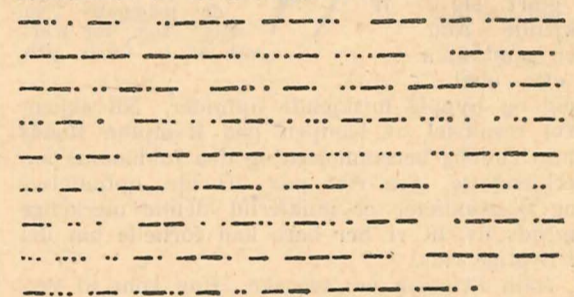
Morses telegrafalfabet.

alfabet som benyttes i saa at si al telegrafering. Gjennem tusener av alter tusener av kilometer av kobbertraad jager Morses prikker og streker over land og under hav hver time paa døgnet. Alle de store begivenheter som m. t. r. s. i avisenes spalter, børsenes febrilske talkolonner, lakoniske budskaper om liv eller død, om glæde eller sorg, har passert de endeløse telegraftraaders døde metal — oversat paa dette sprog av streker og prikker. — Som bevis for at det igrunnen ikke er saa vanskelig at lære de enkelte tegn at kjende hitsættes et

Av alle eksisterende telegrafsystemer har det som Samuel Morse konstruerte, vundet den største utbredelse over verden. — Morse var oprindeligt kunstmaler og født i staten Massachusetts i Amerika i aaret 1791. I aaret 1829 blev han paa en reise til Europa gjort bekjendt med de nye elektromagnetiske opfindelser som skyldtes H. C. Ørsteds opdagelser og som satte daliden i saa stor forundring. Særlig tænkte Morse meget over den elektriske telegrafi. Man var dengang naadd til med de da opfundne apparater at kunne frembringe en prik eller en strek paa mottagerapparatets papirstrimmel. Men noget alfabet hadde man endnu ikke. Paa tilbakereisen spekulererte Morse frem og tilbake over saken, og det lyktes ham paa en enkel og genial maate at løse problemet, idet han fandt paa ved hjælp av de to nævnte grundelementer at sætte sammen det hele alfabet samt taltegn og interpunkteringstegn. Det er dette

litte „telegram“ som læserne kanskje vil ha fornøielse av at dechiffere.

(Se oversættelsen side 21.)

Paa side 22 vil man finde anvisning paa forfærdigelse av et litet, morsomt telegrafapparat som vil sætte ungdommen istand til i praksis at telegrafere under forhold, der meget nær kommer op til den virkelige telegrafering, slik som denne finder sted overalt, hvor Morses telegrafsystem endnu holdes i hævd.

A	B	C	D	E	F	G	H	I
J	K	L	M	N	O	P		
Q	R	S	T	U	V	W	X	
Y	Z	Æ	Ø	Aa				
?	!							
1	2	3	4	5				
6	7	8	9	0				

Morses telegrafalfabet.

John Ericsson og hans vidundere.

Søndag den 9de mars 1862 stod der paa Hampton Road ved Chesapeakebugten i Nordamerika en sjøkamp som i vore dager vilde være blitt kaldt en ubetydelig fegtning, men som da kom til at avgjøre en krig. Et skib, der laa næsten i vandkorpen, som ingen master hadde, men derimot et svingbart taarn, som ingen folk hadde paa dækket og som bare syntes at være en flytende maskine, skjøt det frygtede og frygtelige, hittil aldrig overvundne panserskib „Merrimac“ næsten især og drev det paa flugen. Begivenheten vakte en umaadelig opsigt over hele verden, den gav anledning til en fuldstændig revolution i bygningen av krigsskiber, og den bragte et navn paa alle læber, ikke minst i Amerika. Det var navnet John Ericsson.

Denne mand var ikke ung længer. Han var da næsten 60 aar og hadde allerede længe været i Amerika og baade her og i

England gjort sig kjendt som en genial men ofte uhel-

dig og hyppig miskjendt oppfinner. Nu skjænkhet resultatet av kampen paa Hampton Roads han endelig berømmelsen og den fuldkomne anerkjendelse. Saa rikt paa arbeide, opfindelser og begivenheter er imidlertid denne merkelige mands liv, at vi her bare kan fortælle om det i flygtige rids.

John Ericsson var svenske. Han kom til verden i Värmland i 1803. Forældrene var bergverksfolk, og John, der allerede som barn og ganske ung mand viste en overraskende mekanisk dygtighet, blev officer og blev sendt paa opmaaling i Nordsverige. Man fortæller fra denne periode om hans flid, at han gjorde to, tre mands arbeide, og for at regjeringen ikke herav skulde tro, at hans kammerater sløste med arbeidet, maatte man sætte forskjellige signaturer paa de kart, han utarbeidet. Han hadde en mængde mekaniske arbeider fore, og blandt andet hadde han meget med en saakaldt luftmaskine eller ildmaskine, i hvilken princippet var det, at man anvendte opvarmet luft istedetfor vanddamp til at bevæge stempelen. Ingen trodde dog paa en saadan opfindelses nytte, og da Ericsson mente bedre at kunne komme frem i England, reiste han ditover i 1826.

Her kom han i forbindelse med maskinfabrikanten Braithwaite, sammen med ham opprettet han firmaet „Braithwaite and Ericsson“, og fra dets verksteder utgik nu den ene mer moderne maskine og opfindelse efter den anden: den første dampspøite, en overflate-kondensator, en gasmaskine osv. Men det store slag blev dog slaat, da man bygget det første lokomotiv: **N o v e l t y**. Den første banelinje i verden var da bygget. Den gik fra Manchester

til Liverpool og der var utskrevet en konkurranse om det bedste lokomotiv. Det var den 6te oktober 1829, fem lokomotiver deltok i konkurransen, og det blev som man vet George Stephensons maskine „Raketten“ som gik av med seieren. Men der var mange sakkundige som mente at Ericssons „Novelty“ hadde mange fortrin og at det bare var ved en feil fra Ericssons side, at „Novelty“ stanset før maalet og der ved bare fik anden pris. Etter dette uheld fortsatte han med andre arbeider, og særlig beskjæftiget han sig med problemet om, hvorledes man bedst kunde drive et skib frem i vandet. Man anvendte da paa damperne skovlhjulet, Ericsson vilde erstatte hjulet med skruen. Det var ikke nogen idé som var opslaat hos ham selv. Andre hadde før ham syslet med tanken. Men han forbedret alle de gamle planer, han konstruerte de virkelig praktiske skibspropeller, og med uhyre ofrer fik han og Braithwaite bygget den første skruedamper, „Robert F. Stockton“, som gjorde flere vellykkede prøveturer paa Themsen. Men da det engelske admiralitets herer skulde avgi sit skjønn, erklærte de at opfindelsen ingensomhelst praktisk betydning kunde faa. Saa gik „Braithwaite and Ericsson“ fallit, og Ericsson kom endog en tid i gjældsfaengsel. Da han slap ut, reiste han til Amerika. Der var kanskje bedre chancer derover for hans geniale og vidtskuende aand. Det var i 1839, Ericsson var da 36 aar, og han skulde nu komme til at leve femti aar under stjernebanneret.

Ogsaa derborte møttes han til en begyndelse av motgang, men efterat han hadde bygget det første skib med skruedrift: Princeton, vandt han dog anerkjendelse, i 1843 var der i De forenede Stater allerede bygget 50 skruedampere, og nu møtte han med sit dobbeltskrueskib, samtidig med at han gjorde en række mindre opfindelser, hvis patenter bragte ham rikelige pengemidler. Men stadig vendte han tilbake til sin yndlingsidé: luftmaskinen. Naar han, den ellers saa geniale mand, kunde ta saa dypt feil i sine beregninger paa dette punkt, skyldtes det vel dels at man dengang endnu ikke kjendte varmelærens lover tilbunds som nu, dels at erkjendelsen om at en kraft ikke kan opstaa av intet ikke endnu

officerer planene til sit masteløse var trængt krigsskib „Monitor“ og man gav ham ordre til at bygge det.

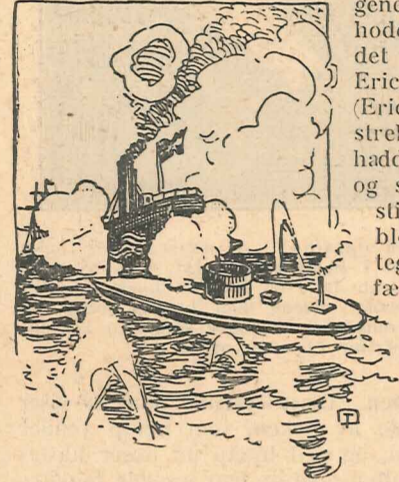
Ericssons maskine var enslags perpetuum mobile, en evighetsmaskine, hvor der med kulforbruk til 300 hesters kraft utvikledes 1000 hestekrefter. Saa stor var tilliden blit til hans navn, at han fik penger til at bygge damperen „Ericsson“, som skulde drives frem med en saadan „luftmaskine“. Da skibet var færdig, saa han til sin sorg at alle hans beregninger var forkjerte. Den ventede besparelse i kulforbruket viste sig aldeles ikke. Han maatte sætte en ny maskine av gammel model i „Ericsson“, men allerede paa den anden fart gik skibet under med mand og mus. De erfaringer, Ericsson hadde gjort under sit skibsbyggeri disse aar, blev dog ikke verdiløse for ham. De skulde tvertimot føre ham til hans livs store triumf.

Den store borgerkrig om slavespørmaalet var brutt ut i Amerika. Sydstatene hadde skilt sig fra Nordstatene, og til en begyndelse hadde syden overtaket. Den hadde den bedste hær, de bedste førere, de bedste vaaben, og den hadde saa at si hele flaaen, ialfald den del av den som var noget værd. Bygningen av panserskiber var da netop begyndt: Frankrike og England hadde faat de første, og Sydstatene hadde bl .a. bygget den pansrede „Merrimac“. Dette skib anrettet frygtelige ødelæggelser blandt Nordstate-

nes træskiber. Nordstatenes kyster var blokert av det. Intet skib voget sig ut. I denne nød kom Ericsson Nordstatene til hjelp og viste de ledende mænd tegningene til en helt ny type paa et panserbatteri. Det var den saakaldte „Monitor“. Skibet, hvis man kunde kalde det et skib, hadde dæk og sider pansret, det raket bare 60 centimeter opover vandet, for at det kunde fremby saa litet maalt som mulig for fiendens skud, og paa midten av dækket var anbragt et pansertaarn med skyts av sværeste kaliber. Da der ingen master var paa skibet kunde skytset fra det dreielige taarn skyte i alle retninger. Da de sakkundige saa planene

og hørte forklaringene rystet de paa hodene og kaldte det hele for „Mr. Ericssons Folly“ (Ericssons nærrestrækker), men man hadde intet valg, og skibet blev bestilt. Paa 1/2 aar blev det bestilt, tegnet, bygget færdig og avle-

vert. I februar 1862 fik det sin besætning ombord, og den 6. mars stak det i sjeen. Den 8. mars naadde det til Hampton Roads. Det var paa høieste tid. Sam-

„Monitor“ ødelægger paa Hampton Road ved Chesapeakebugten i Amerika den 9. mars 1862 sydstatens frygtede og frygtelige krydser „Merrimac“.

me dag om formiddagen hadde Sydstatenes „Merrimac“ fuldstændig ødelagt og senket Nordstatenes tre største træskiber, deriblandt „Congress“ og „Cumberland“ ut for Fort Monroe og hadde jaget de andre bort. Men nu kom hevneren i form av „Monitor“. Den 9. mars møttes „Monitor“ med „Merrimac“, og det kom til en 3 timer lang kamp som danner en epoke i sjøkrigshistorien. Forgjæves søkte „Merrimac“ at skylte sin lille motstander ned, og forgjæves søkte den at vædre „Monitor“ ved at løpe sin skarpe, pauserede forstavn imot den. Kulene gjorde bare liten skade, og vædderen løp over „Monitor“s lave dæk. De svære kuler fra „Monitor“s pansertaarn anrettet derimot en frygtelig ødelæggelse paa „Merrimac“, og efter tre timers kamp maatte „Merrimac“ i synkefærdig tilstand flygte. Efter denne seier bestilte Nordstatene en lang række „Monitor“er hos Ericsson, andre land fulgte eksemplet, og Ericsson var øieblikkets helt. Med rette er det blit sagt at „Monitor“s kamp med „Merrimac“ paa en maate avgjorde kampen mellom Nordstatene og Sydstatene, for den gav Nordstatene det for en seier nødvendige herredømme paa havet.

Ericsson fik endnu leveaar nok til at faa fuldført en række andre arbeider. Han konstruerte et repetergevær og en torpedo, han bygget havneforsvarsanlæg og han forbedret forskjellige skibstyper. Men det bley dog hans lokomotiv, hans skibspropeller og hans „Monitor“ som til alle tider vil overleve ham og sikre ham berømmelse. Til sin død syslet han med „solmaskinen“ som ved hjelp av konkave speil skulde opsamle solvarmen, der saa skulde anvendes ved varmluftmaskinen. Næsten 86 aar gammel døde denne geniale mand, og hans lik blev paa en amerikansk orlogsmann ført til Sverige. Det var hans fædreland, han hadde aldrig glemt det, og i dets jord vilde han hvile.

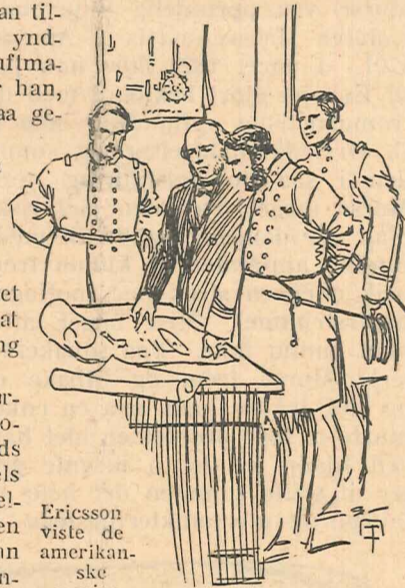
Tankesprog.

En kvinde likesafuldt som en mand kan ta sigte paa sit maal og forstaa, at det just er paa det faste sigte det kommer an.

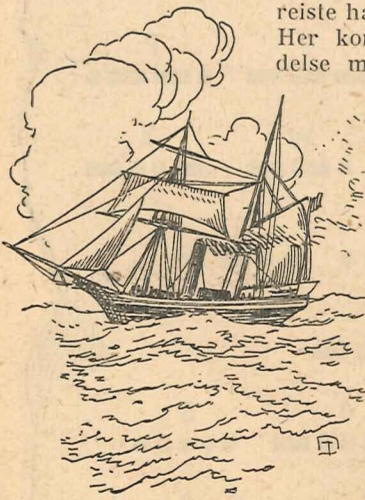
Ingen fornuftig kvinde vil foretrekke avhengigheten av en ikke elsket mand for den selvstændighet hendes eget arbeide skaffer hende, og den sande følelse vil stige i værdi.

John Ericsson møtte ved konkurransen med det av ham byggede lokomotiv „Novelty“, som var nær ved at ta første pris.

Ericsson viste de amerikanske marine-officerer planene til sit masteløse var trængt krigsskib „Monitor“ og man gav ham ordre til at bygge det.

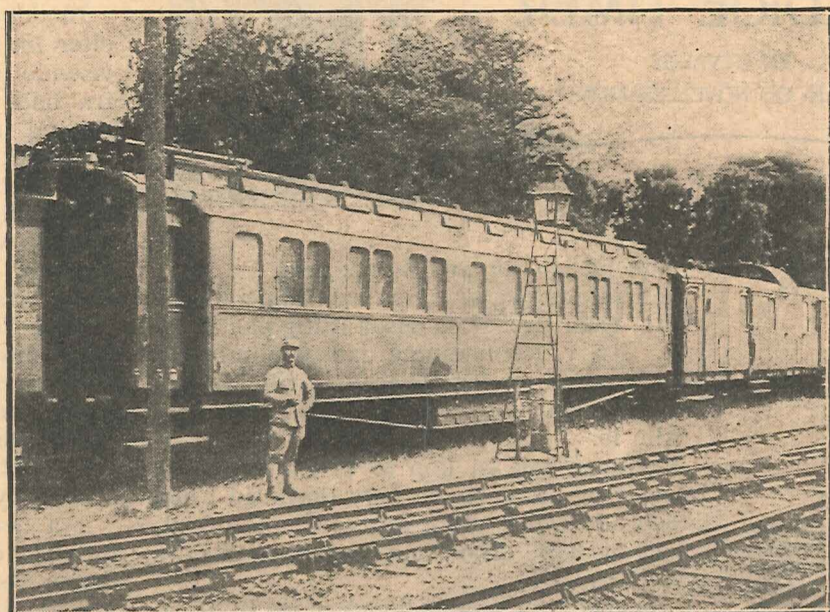
Den første av Ericsson byggede propeldamper „Robert F. Stockton“, som de engelske sakkundige rystet paa hodet av.

dog slaat, da man bygget det første lokomotiv: **N o v e l t y**. Den første banelinje i verden var da bygget. Den gik fra Manchester

Tysklands haarde fred.

Den franske minister Loucheur som har faat i opdrag at vurdere den skade de tyske hære har anrettet i Nordfrankrike. Derefter vil bli bestemt hvorkange milliarder Tyskland skal betale i erstatning.

Tyskerne hadde til Versailles medført en jernbanevogn hvori de hadde indrettet et trykkeri. Her trykte man de motforslag og noter som den tyske delegation sendte de allierte.

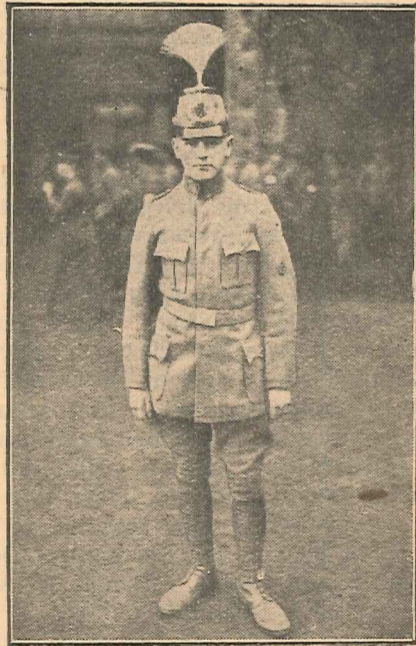
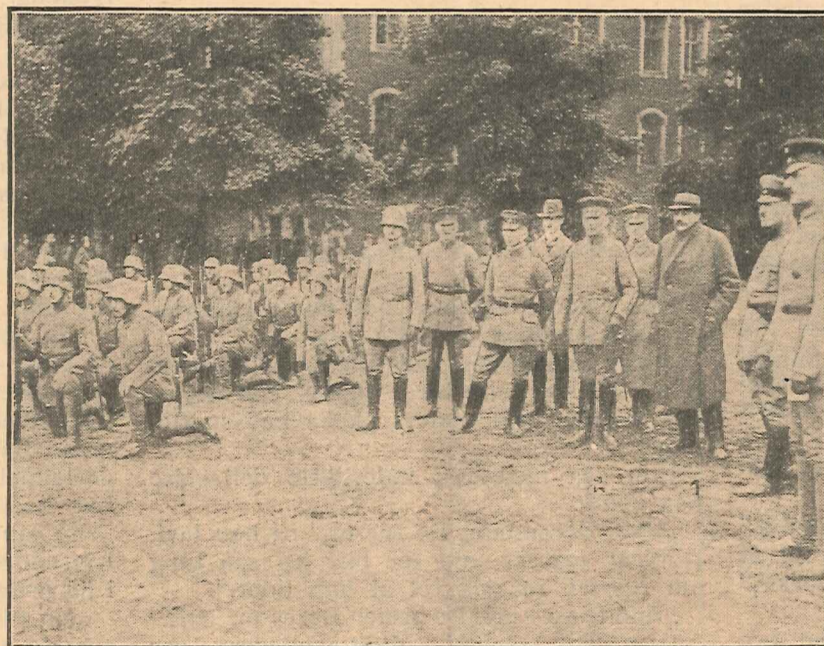
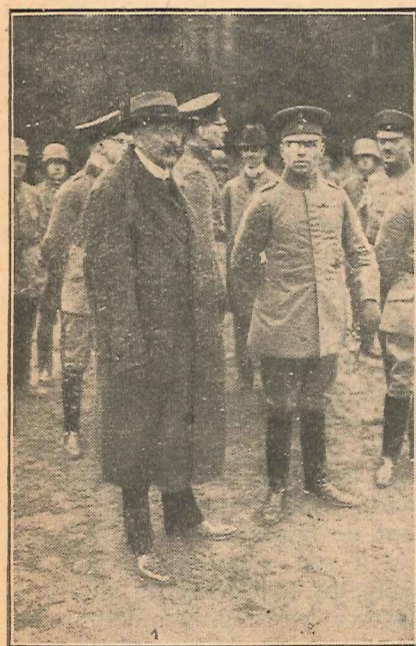
Den franske general Gerard som i Wiesbaden, hvor han kommanderer, proklamerte Rhinrepublikken med sakfører Dorden som præsident. Den nye republik har dog vistnok ikke synderlig livskraft.

Sidste halvdel av juni maaned blev en tid fuld av intens spænding. Den 16. fik den tyske delegation i Versailles sig endelig overrakt „de fire store“ svar paa de fremsatte motforslag med et hvasst memorandum om at det var de alliertes sidste ord og at den tyske delegation inden 5 dager maatte erklære sig rede til at undertegne traktaten i den ændrede form. Blev fristen overskredet vilde vaabenstilstanden automatisk ophøre, de allierte og forbundne magters hære vilde fra høre Rhinbred rykke ind gennem Tyskland og blokaden vilde bli gjenoptat. Aanden i de alliertes svar var fremdeles seierherrenes. Begrundelsen bygget paa at Tysklands skyld for krigen ansaas fastslaat og at den som har foranlediget krigen maa lide for dens følger. Imidlertid bød dog den nye traktat paa visse lempninger saavel i territorial henseende som med hensyn til den kontante erstatning. Angaaende Elsass-Lothringen, Saardistriktet, Danzig- og Memel-området gjordes ingen indrømmelser, likesaalitt med hensyn til koloniene. Tysklands krav paa straks at bli optat i Nationenes forbund blev likeledes avvist og kravet paa keiserens „avstraffelse“ blev fastholdt.

Da den østerrikske fredsdelegation kom til St. Germain i Frankrike. Dr. Renner er nr. 1 fra venstre av de 3 herrer med floshat. Tilh. ses en gruppe av italienske og tilv. en gruppe franske og italienske officerer. Fredsbetingelsene vakte ogsaa i Østerrike stor harme.

Tillimpningene var i det hele tat tilsynelatende smaa, den korte betækningsfrist foranlediget en momentan protest, og de jernhaarde vilkaar som eftertrykkelig fastslog Tysklands vældige nederlig blev straks av den offentlige mening møtt med et likesaa momentant „Nei!“ som det oprindelige fredsutkast. Man indsaar dog snart at det litet vilde nytte Tyskland at slaa i bordet, og diskussionen om hvorvidt Tyskland skulde undertegne blev til et hidsig ordskifte om hvem der skulde gjøre det. Hele Tyskland var i de dager et bytte for oprivende meningsutvekslinger og en dirrende nervøsitet. Den utenrikspolitiske situation virket tilbake paa de indrepolitiske forhold og motrevolutionære kræfter søkte at fiske i de rørte vande. Hele verdens oppmerksomhet var i de dager vendt mot Weimar, hvor nationalforsamlingen, regjeringen, fredsdelegationen og repræsentanter for enkeltstatenes regjeringer var samlet til febrilske overlægninger som ivrig kommentertes av en hær av pressemænd. Stemningen gik op og ned som bølgen paa et oprørt hav. Men det før saa mægtige Tyskland maatte dog tilslut bøie sig.

Den tyske forsvarsminister Noske mønstrer den nye, frivillige hær i Berlin.

Tilvenstre ses Noske (civil) og den nye hærs stifter, oberst Meyn, som med monoklen for øiet minder om en officer fra keisertiden. Paa midtbilledet ser man Noske og Meyn overvære nogen av hærens øvelser i Berlin, og tilhoire en av de frivillige soldater. I stedet for pikkelluer bærer disse chakot prydet med en fjærduskog for berlinske soldaters vedk. tillike med byens vaaben. Hæren anslaaes nu til 6-700,000 mand.

Viet til venstre haand.

Av

H. Courts-Mahler.

(Autorisert oversættelse.)

(Fortsat.)

(Sammen drag av foregaaende kapitler.)

Fyrst Botho v. Rastenbergs hadde giftet sig med „søster Marie“, enke efter en doktor som tillikemed deres lille datter var omkommet under en Amerika-reise. Søster Marie hadde vundet ikke bare fyrstens men ogsaa hans lille søns, prins Herberts hjerte, efter at hun hadde ofret noget av sit eget blod for at redde guttens liv og efter at ha pleiet ham paa det ømmeste. De tre førte et meget lykkelig liv paa slottet Lehnstdorf. Fyrst Bothos gode ven var den regjerende hertug Ferdinand som hadde giftet sig til venstre haand med sangerinden Regina Heyden med hvem han hadde tre barn, Lothar, Lori og Silva. Paa det i nærheten av Lehnstdorf liggende slot „Skoglyst“ som var den til grevinde Solms ophøiede sangerindes enkesete, hersket det en inderlig familielykke, indtil politiske hensyn tvang hertugen til at formæle sig med prinsesse Beate av Iffingen. Før begivenhetene var naadd til det punkt hadde imidlertid grevinde Regina tat en for stor dosis sovedraaper, og hendes død gjorde hertugen til en uylkelig mand som bare fandt glæde i de faa stunder han kunde tilbringe hos sine barn paa Skoglyst. Femten aar var forlopet siden Reginas død. Med hertuginden hadde Ferdinand faat en tronarving — en svakelig gut som nu var tretten aar gammel. Hertugens andre barn som fuldstændig blev holdt borte fra hoffet var derimot kjække, grev Lothar Solms var 29 aar og officer. Da han, barndomsvennen prins Herbert Rastenbergs og en fælles ven av dem, friherre Hans Henner v. Hennersberg, kom paa julebesøk, blev det nyt liv paa Skoglyst og Lehnstdorf. Mens Lori var en alvorlig ung pike, var Silva en overgiven vildkat som ved den tid just gjorde sin indtræden i selskapslivet.

„Aa — Lothars og Herberts ven, søn av en av Solms nabøer. Det skal glæde mig at lære ham at kjende. La mig komme ind — men gjør ingen omstændigheter. La mig en halv times tid være menneske blandt mennesker — saa maa jeg igjen tilbake til min residens!“

Stille aapnet fyrst Botho døren. De to herrer gik ind, uten at de tilstedeværende ia merke til det, for alles øine var rettet paa det unge par som danset midt i salen.

Der la sig et lykkelig smil om hertugens mund, da han saa sin unge, yndige datter hengi sig med slik glæde til dansen. Han streifet ogsaa med et velbehagelig blik den unge friherres kraftige og allikevel elegante skikkelse.

Først da gavollen var tilende, la man merke til hertugens nærvær. Lothar sprang op fra flyglet og skyndte sig bort til faren som kjærlig omfavnet ham. Saa kysset han sine døtre, lot Hans Henner forestille for sig og rakte ham venlig haanden.

„Hr. v. Hennersberg, deres far har jeg lært at kjende for flere aar siden, og jeg har med glæde hørt at De er blit min søns og prins Herberts ven. Det er mig meget kjært at gjøre Deres bekjendtskap.“

Hans Henner bukket. Han saa paa hertugen med sine ærlige, kloke øine.

„Deres høihet gjør mig meget lykkelig.“

„Som jeg ser, har De opofret Dem for at hjelpe min datter i hendes danseøvelser,“ sa hertugen i samtalsens løp.“

„Deres høihet, det har været mig en ære og en fornøielse.“

„Naa, Silva du maa sandelig takke alle vore gode venner, siden de saa beredvillig anstrenger sig for at gjøre dig flink til at danse,“ sa hertugen til sin yngste datter.

Hun hængte sig ved farens arm.

„Aa ja, far, jeg er ogsaa saa taknemlig og glad! Igaar øvet vi os ogsaa flittig paa Skoglyst. Hr. v. Hennersberg danser glimrende. Med ham danser jeg allerbedst,“ tilføide hun aabenhjertlig.

Alle lo.

Hertugen tok en kop te ut av husfruens hænder og passiarde en halv times tid i den bedste stemning. Men saa var hans tid utløpet, og hvor nødig han end vilde, maatte han ta avsked.

„Onsdag eftermiddag kommer jeg til Skoglyst,“ sa han til Lothar, „og haaber at jeg da kan bli litt længer sammen med dig. Vi har meget at tale om.“

Fyrst Botho, Lothar og prins Herbert fulgte ham ut til slæden. Idet hertugen lænte sig tilbake, gik det likesom en skjælvende gjennem ham. Hans ansigt fortrak sig et øieblik likesom i legemlig smerte; han saa pludselig blek og avræddig ut.

I lothar saa bekymret og sporgende paa sin far.

„Far, du er ikke frisk,“ spurte han lavt.

Hertugen gjorde en avvergende bevægelse.

„Det betyr ikke noget. Man blir gammel, min søn. Naa, lev vel — ogsaa du Botho og Herbert. Tak, Botho, fordi mine barn har et saa kjærlig hjem hos dig. Paa gjensyn paa ballet; jeg kommer sikkert, om end bare en kort stund.“

Endnu et varmt haandtryk. Tjeneren la teppet fast om sin herre, saa kjørte slæden bort.

Herrerne saa etter den.

„Onkel Botho, synes du ikke far ser meget daarlig ut?“ spurte Lothar ængstelig, da de gik tilbake til slottet.

Fyrst Botho nikket.

„Jo, jeg har længe syntes at din far ser træt ut. Lori har ogsaa talt til mig om det. Men forhaabentlig er det bare forbigaaende.“

Fuld av angstelse vendte Lothar tilbake til slottet sammen med fyrsten og prins Herbert.

Efterat faren hadde tat avsked, var Lori igjen blit meget stille og alvorlig. Ogsaa hun hadde lagt merke til hans bleke utseende, og pint av samme bekymring som Lothar gik hun bort til vinduet for at se efter faren.

Der stod hun endnu da de tre herrer kom tilbake.

Prins Herbert gik bort til hende.

„Komtesse Lori, De er saa stille og alvorlig?“

Hun vendte sig om mot ham; i hendes øine laa et uttryk av stille sorg.

„Ikke anderledes end ellers, prins Herbert. Jeg var bare før livligere, end det er min natur. Min søsters glæde har smittet mig.“

Han saa med den inderligste deltagelse paa hende.

„Hvor sørgmodig De ser ut,“ sa han lavt.

„Naar jeg ser min far blir jeg saa tung om hjertet, for jeg vet at han lider.“

„Komtesse Lori, De elsker Deres far høit.“

Hun strøk sig med et dypt aandedrag over panden. Hendes læber skalv som ved tilbakeholdt hulken.

„Ja, jeg elsker ham saa høit at det dræper alt andet i mig.“

„Er der ikke i Deres hjerte plads til en

anden kjærlighet? De vet jeg er stolt av at turde kalde mig Deres ven. Men skal jeg alltid nøie mig med det?“

Blodet for op i hendes kinder. Men straks efter ik igjen hendes øine det alvorlige, avvisende uttryk. Uten at svare ham gik hun fra ham og bort til de andre. Hun satte sig ved siden av det fyrstelige par som hadde trukket Lothar ind i en samtale. Litt efter sluttet ogsaa prins Herbert sig til dem. Han deltok tilsynelatende rolig i samtalen.

Borte ved kaminen, litt avsides fra de andre, sat komtesse Silva og ved siden av hende Hans Henner v. Hennersberg.

Silva hadde lænt sig makelig tilbake i en lænestol, hvis ryg raket høit op over hendes hode. Hun støttet de fine, smaa føtter mot kaminristen.

„Komtesse, nu er De vist blit træt?“ sa Hans Henner.

Hun rystet smilende paa hodet.

„Aa nei, træt er jeg ikke. Men siden vi nu ikke danser mer, har jeg flyttet bort i denne lænestol. Jeg liker saa godt at silte ved kaminen og se ind i de knitrende flammer. Da drømmer man saa deilig.“

„Er De ogsaa glad i det?“

Hendes øine saa med et drømmende, fjernt blik ind i ilden.

„Ja.“

„Jeg vilde gjerne vite — hvorledes disse drømmer ser ut,“ sa han lavt og boide sig henimot hende.

Hun tok ikke sine øine fra flammene i kaminen.

„Aa, jeg drømmer om alt det deilige som livet kunde bringe mig. Jeg utmalder mig alt saa rosenfarvet; deri adskiller jeg mig fra min søster — hun ser all graat i graat. Lori er saa frygtelig alvorlig og jeg vil saa gjerne være lykkelig.“

Hans øine hang henrykt ved hendes ungdommelige træk som i den bløte, drømmende tilstand fik en ny tilløkkelse for ham.

„Er De da ikke lykkelig og glad?“ spurte han lavt.

Hun løftet blikket og saa paa ham. Dypt saa de to par øiner i hverandre som de paa bunden av hverandres sjæler vilde søke efter skjulte skatter.

„Om jeg er lykkelig? Undertiden synes jeg det. Men saa kommer der igjen over mig en sølsom stemning som jeg ikke forstaar og ikke kan uttrykke i ord. Det er som en søken, en længsel — efter lykke, og naar jeg først maa søke — saa eier jeg ikke lykken. Altsaa kan jeg allikevel ikke være lykkelig.“

Smilende gik han ind paa den barnslige filosofi. Endnu nærmere boide han sig over mot hende. Det var som om en magnetisk kraft trak ham til hende.

„En eller anden klok mand har sagt at længsel aiene er lykke,“ sa han.

Hun rettet sig op av sin tilbakesunkne stilling og rystet paa hodet, saa de gyldne krøller fløi omkring hende og lyste som flytende guld i skjæret fra kaminens rødlige glør.

„Ak nei, jeg kan ikke være enig med denne kloke mand. Længsel er ikke opfyldelse. Jeg mener at den egte, rette lykke først ligger i opfyldelsen — ellers er den ikke fuldkommen. Længsel er som en flagren mot vidunderlandet. Man eier først lykken, naar man har naadd dette vidunderland.“

En stund sat de begge tause og saa paa hverandre. Men saa vendte hun sig om i barnslig, hjelpeløs forvirring og smille.

„Nu filosoferer vi virkelig over dette tema som to gamle vismænd! Det er vist første gang i mit liv, det har hendt mig. Det er egentlig en uting at filosofere over lykken. Filosofien er graa og lykken er rosenrød. De passer ikke sammen.“

Hun sprang op og saa sig omkring. Da

kom Lori bort til dem og Silva hængte sig ved hendes arm.

„Tænk dig, Lori, hr. v. Hennersberg og jeg har siffet og filosofert!“ utbrød hun leende.

Prins Herbert kom nu ogsaa bort til dem.

„Over hvad, Silva?“ spurte han.

„Over lykken.“

„Den skal man likesaa litet filosofere over som over kjærligheden.“

Silva lo.

„Hvad skal man saa ellers gjøre med lykken?“ spurte hun spøkende.

Prins Herbert saa over paa Lori.

„Gripe den — og ikke slippe den igjen!“ sa han bestemt.

„Ja — hvis man bare kunde gripe den!“

Prins Herbert nikket.

„Aa ja — det er ikke saa let at gripe den og holde den fast! Undertiden tror man at man bare behøver at gripe til. Men saa griper man i den tomme luft.“

Nu kom Lothar og det fyrstelige par ogsaa bort til dem.

„Hvad er det dere vil gripe?“ spurte Lothar.

„Lykken. Vet du hvorledes man kan fange den, tante Marie?“

Marie strøk kjærlig de blonde krøller bort fra hendes pande.

„Lykken lar sig overhodet ikke fange. Den kommer — og saa er den der. Ganske vist bare til de mennesker, for hvilke den er bestemt. Ganske stille kommer den flyvende, og for den lykkelige rigtig merker det, silter den allerede dypt i hjertet. Men der vil den pleies og vernes om som en kostbar skat — ellers svinder den bort i intet.“

Silvas øine saa ind i Hans Henners. Saa skjulte hun pludselig rødrende sit ansigt mot fyrstindens skulder.

Prins Herbert saa over paa komtesse Lori. Da vendte hun sig om og gik bort til flyglet, ved hvilket hun satte sig og bladte i notene. Hun valgte „Vandreren“ av Schubert og sang. Denne længslens sang lød som en gripende klage fra de deilige læber. Som et aandepust hendode de sidste toner i dybeste smerte: „Der, hvor du ikke er, der er lykke.“

Ingen voget at bryte tausheten. Lori reiste sig fra flyglet og gik igjen bort til vinduet og saa med store, lungsindige øine ut over parken. Der hvilte som en fortryllelse over alle.

Da sprang Silva pludselig op og rystet energisk paa hodet.

„Nei, Lori, den sorgmodige sangen kan jeg ikke like! Pas paa, jeg kan en som er penere! Den er av „Talisman“!“

Solen gaar stadig sin vante gang,
og fuglene kvitrer den gamle sang,
og i mit hjerte en glæde bor
over hele den skjønnne, prægtige jord.
Kan jeg gjøre for, at jeg synes, at livet
er den herligste gave, som er os givet?“

Der lød en jubel gjennom den unge stemme.

„Bravo, min lille pike, det gjorde du godt!“ sa fyrst Botho.

Men Lori tok søsteren i sine armer og kysset hende.

„Gid du alltid maa være saa glad over livet, min lille søster!“ sa hun lavt.

Alle værelsene paa slottet Lehnsdorf var klart oplyst. Alt var færdig til gjestenes mottagelse.

Fyrstinden gik ved siden av sin mand gjennom festsalene og de tilstøtende værelser for endnu en gang at kaste et undersøkende blik paa alt.

Hun hadde paa sig et vidunderlig toilette av lysegraa silkechiffon, rikt brodert med sorte perler som fremhævedes nydelig paa

en underkjole av hvit silke. I det guldbrunne haar lyste et kostbart diadem av perler og diamanter.

Fyrsten saa beundrende paa sin vakre hustru.

„Hvor vakker du er, Marie! Tiden synes at staa stille for dig!“

Hun trykket ømt hans haand.

Deres samtale blev nu avbrutt av en indtrædende lakei som bad om ordrer. Da fyrsten hadde git ham dem og tjeneren igjen var gaat ut spurte Marie:

„Tror du aftenen vil forløpe saaledes som hertugen ønsker det?“

„Jeg haaber det, Marie,“ svarte fyrsten. Vor hovedomsorg maa gjælde Lori. Silvas lette sind hjælper hende over meget. Men Lori vil kanske se og høre mer, end hvad som stemmer med virkeligheten. For hendes skyld er jeg saa særlig glad over at hertugen vil komme. Forøvrig vil ikke Herbert vike fra hendes side.“

Marie smille.

„Er det dig ikke paajaldende at Herbert er saa stille og indadvendt i disse dager?“

Hun nikket.

„Jo, Botho. Han elsker Lori og er trykket av hendes avvisende væsen.“

„Tror du virkelig at hun trods alt elsker ham?“

„Ja, Botho, det tror jeg sikkert. Lori lider selv allermost under sin tilbakeholdenhet — alene fordi hun føler hvor dypt den smerter Herbert.“

Litt efter litt indfandt de indbudne gjester sig. De fleste kom fra residensbyen og bare nogen faa fra de nærliggende godser og det hertugelige overførsteri. Hittil var det ikke blit holdt større baller paa Lehnsdorf, men de sedvanlige selskaper som det fyrstelige par hadde git var meget yndet. For første gang hadde man nu ogsaa indbudt ungdommen for at indføre Lori og Silva i selskapslivet. Skjønt ballet blev holdt kort efter julefesten, var der ikke kommet noget avbud.

Næsten hele hofkredsen indfandt sig, endog hertuginde og to hofdamer, den unge grevinde Slenter og den vel trediveaarige grevinde Kausky som stod i særlig gunst hos hertuginde.

Ogsaa grevinde Kauskys søster, enkeoberstinde v. Hehen, var blandt gjestene. Man paastod om hende at hun var hodet for al sladder i residensen og overbragte sin søster alle nyheter for at hun kunde bringe dem videre til hendes høihet.

Selskapet var allerede næsten fuldtallig samlet, da de tre søsken fra slottet Skoglyst indtraf, ledsaget av baronesse Verder.

Der blev veksllet et forstaaende blik mellem det fyrstelige par og prins Herbert, som stod ved siden av sin ven Hans Henner. De to visste jo at for dem avhang meget, kanske hele deres fvelslykke, av denne aftens forløp.

Nu førte grev Lothar Solms, ogsaa iført sit regiments uniform, sine søstre ind i salen, hvor de blev mottat med stor hjertelighet av vertsfølket.

Der gik en sagte hvisken fra mund til mund.

Al anden samtale forstummet. Man var meget overrasket og i manges ansigter malte der sig en pinlig forbauselse.

Prins Herbert la med et fast tryk Loris let skjælvende haand paa sin arm og førte hende med løftet hode gjennom salen. Ogsaa Lori gik stolt og rank ved siden av ham. Hun var meget blek. Bare de røde læber og de vakre, mørke øine lyste ut av det hvite ansigt. Like bakefter prins Herbert og Lori fulgte Hans Henner v. Hennersberg med komtesse Silva, ogsaa arm i arm.

Søstrene hadde paa sig hvite crepe-de-chine kjoler.

Paa Loris hode blev de tykke, mørke fletter holdt sammen av en enkel spænde, prydet med perler og smaa smaragder. Det var det eneste smykke komtesse Lori bar.

Silva stod ikke tilbake for sin vakre søster. Hendes ynde og undomsfriskhet kom rigtig til sin ret i den lyse balkjolen.

Da de to par gik gennem salen, blev de fulgt av mange spottende, endog misbilligende blik. Silva merket det i sin troskyldighet ikke. Hans Henner indviklet hende ogsaa i en meget ivrig samtale for at bortlede hendes opmerksomhet. Desto mer følte komtesse Lori den kruk som stod skrevet i manges ansigter.

Prins Herbert v. Rastenberg gjorde alt for at hjelpe Lori over det pinlige i situationen. Da musikken begyndte at spille i balsalen, bad han:

„La os danse, Lori, saa vil De først rigtig gjenvinde Deres ro.“

Viljeløs lot hun sig føre i dansen av ham. Hans Henner fulgte hans eksempel med Silva, og saaledes undgik det søstrenes opmerksomhet at hertuginde og to hofdamer ved deres indtræden i salen straks reiste sig.

Den unge grevinde Slenter gjorde det ganske vist bare paa et næsten bydende vink av grevinde Kausky.

„Vi forlater straks festen! Tilsynekomsten av de to komtesser Solms og deres bror er en utfordring til hendes høihet. Kom, komtesse, vi tar avsked med fyrstinde Rastenberg nu!“

Grev Lothar Solms stod sammen med baronesse Verder og fyrst Botho i umiddelbar nærhet av fyrstinde Marie, da grevinde Kausky gik bort til hende for at ta avsked. Han hadde forståat hvert ord som hofdamen hadde sagt, og blodet steg ham op i ansigtet av skam og vrede.

Kold og stolt saa fyrstinde Marie ned paa den lille grevinde. Saa vendte hun sig om til grevinde Slenter som stod i den pinligste forlegenhet ved siden av hende og sa paa sin stille, rolige maale:

„Grevinde Kausky synes desværre at være meget nervøs og forstemt. De ønsker vel ikke at la hende gaa alene, grevinde?“

Den unge dame neide og hendes blik møttes i den pinligste forlegenhet med den unge grev Solms øine, som hadde et næsten truende blik.

I samme øieblik traadte fyrst Rastenberg bort til gruppen og bød høflig grevinde Kausky armen for at følge hende ut av salen. Grevinde Slenter tok med et meget ulykkelig ansigt avsked med fyrstinde Marie.

„Den lille stakkars danser vist ikke paa roser i sin stilling,“ tænkte fyrstinden, da hun saa efter komtesse.

I nærheten av døren, gjennom hvilken grevinde Kausky forsvandt med fyrsten, stod hendes søster, fru oberst v. Hohen. Damene veksllet et hurtig blik. Søsteren forstod det straks: hun skulde bli for at avlægge beretning om festens forløp.

Da de to hofdamer hadde forlatt salen, gik grev Lothar med en alvorlig mine bort til fyrstinden.

„Tante Marie, kan du nu se at det var et vovestykke at paanøde disse mennesker vort selskap?“

Hun smille bare og tok hans arm.

„Det kan jeg absolut ikke indse, min kjære Lothar. At de to hofdamer vilde bryte op, naar dere viste dere, det visste jeg paa forhøand. Men hvis vi ikke hadde indbudt dem, saa vilde det enten være blit sagt at vi frygtet hertuginde og de to damer vilde med rette ha følt sig krænket over at vi forbigik dem. Den unge grevinde Slenter var meget ulykkelig over at hun saa ubarmhjertig blev ført bort av grevinde Kausky. Hun vilde saa gjerne være blit. Forøvrig, min kjære Lothar, maa

det ikke undre dig, om nogen endnu fler av hertugindeens intime venner trækker sig tilbage. Det har vi gjort regning paa iforveien. Saa blir det meget hyggeligere og morsommere her. Du skal faa se at det øvrige selskap snart blir beroliget, naar den første torbauselse har lagt sig. Ogsaa i vore kredser er det heldigvis flere karakterfaste mennesker. Nu skal jeg forestille dig for nogen elskverdige damer som sikkert ikke tar flugten for dig, naar du ber om deres bal-kort."

Grev Lothar nølte med at følge fyrstinden.

"Du maa bringe dette offer alene for dine søstres skyld," sa fyrstinden og forestille ham nu for flere familier, om hvilke hun visste at de hørte til hertug Ferdinands hengivne tilhængere. Snart efter danset den unge officer ut med overfører v. Mensovs vakre, livlige datter.

Da fyrst Rastenberg litt efter kom ind i salen igjen, gik Marie bort til ham og saa spørrende paa ham.

Med et smil forfalte han:

"De er borte! Lille grevinde Slenter hang med hodet, og grevinde Kausky svulmet av gift og galde! Senest imorgen tidlig vil hendes høihed ved sin frokostchokolade faa servert den oprivende efterretning at vi har vovet at indføre Regina Solms barn i selskapslivet."

"Det kunde man jo forutse," sa fyrstinden rolig. "Jeg er bare glad over at hverken Lori eller Silva har lagt merke til at hofdamene brøt op."

Mens flertallet av gjestene samledes i bal-

salen for at se hertugens og grevinde Solms barn danse, kom hertugen itølge med sin adjutant, hr. v. Reuling.

Hans komme skulde ha en ganske tvangløs karakter, men allikevel saa de indviede i det en slags demonstration til fordel for hans barn av det morganatiske egteskap.

De gjester som hittil hadde svævet i tvil, bestemte sig nu til at bli. Hans høihets tilsynekomst hadde avgjort saken. Fulde av spænding fulgte de tilstedeværendes blik hertugens høie, imponerende skikkelse, da han, fulgt av fyrst Rastenberg, gik ind i balsalen for at hilse paa sine barn.

Siden sin formæling med prinsesse Beate hadde ikke hertugen vist sig offentlig sammen med sine barn, og av det hadde fler av hoffets medlemmer draget sine slutninger. Men hertugens tilsynekomst idag forandret — trods hans besøks uoffentlige karakter — fuldstændig situationen.

Hadde officerene og hoffets embedsmænd hittil holdt sig fjernt fra de to komtesser, saa trængte de sig nu ostentativt omkring dem og bad om en dans.

Ogsaa grev Lothar danset nu gladere end før. Men han var ikke godtroende nok til at ta alle de venlige ord som blev henvendt til ham for alvor. Han viste at al denne venlighet først og fremst gjaldt hertugen. Men han tok det med ydre ro og danset som fyrstinde Marie ønsket flittig med de unge damer.

Da hertug Ferdinand gik bort til sin søn, hadde de set hverandre fast i øinene. De visste at de befandt sig i en vanskelig situa-

tion og at bare ro og sindslikevegt kunde hjelpe ut av den.

Loris øine fløi undertiden likesom i brændende angst over til faren og broren. Hun var likesom sin søster pludselig blit en feteri baldame og fløi fra den ene arm til den anden. Men hun var tilmode som om hun danset paa en vulkan; hun hadde bare det ene ønske at denne tortur snart skulde faa en ende.

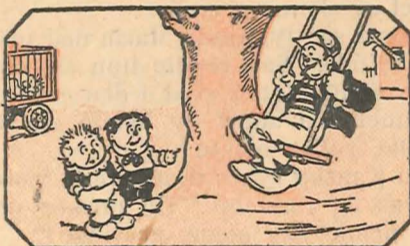
Hertug Ferdinand hadde færdeses blandt gjestene over en time; hans jevne, likefremme væsen og vindende venlighet jaget de sidste skygger bort. Da han saa hvilken virkning hans tilsynekomst hadde paa selskapet, gled der et tilfreds smil over hans ansigt. Han hadde oppnaadd det han vilde. Saa gjorde han et tegn til sin adjutant som netop talte med prins Herbert.

Nogen minutter senere forlot han slottet Lehsdorf, efter at ha tat en hjertelig avsked med sine barn.

Lori som med et sælsomt slivt og ubevægelig ansigt hadde latt aftenens oplevelser gaa henover sig, benyttet den bevægelse som var opstaat ved hertugens bortgang, til at gaa ind i vinterhasen som laa stille og mennesketom. Hun visste Silva i gode hender hos hr. v. Hennersberg. Lothar og prins Herbert hadde fulgt hertugen ut, fyrstinde Marie var optat av sine gjester, saa ingen la merke til hende.

Hun længtet efter en kort hvile, efter at puste frit ut efter denne selskabelige tvang som hvilte trykkende paa hendes sjæl.

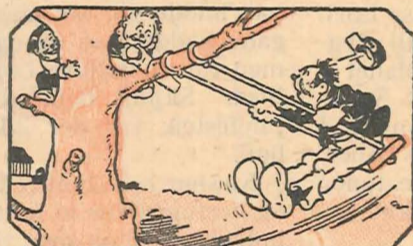
Utdrag av en dyrepassers interessante dagbok.

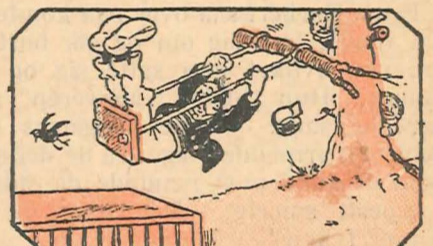
1. „Det er kanskje de som vil kalde det at huske for en barnslig fornøielse. Det kan de gjerne for mig! Jeg synes nu, det er en stor nytelse saaledes at svæve mellem himmel og jord og føle sig som en liten fugl. Det er frydelig morsomt! Derimot er det mindre morsomt at ha etpar søstersonner.

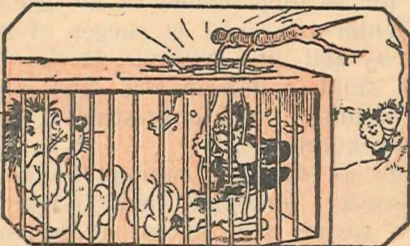
2. I hvert fald gjælder dette, naar søstersonnene er av samme beskaffenhet som mine søstersonner. Værre galgenfugler og skøiere findes sikkert ikke. Forleden da jeg i al uskyldighet gav mig selv en husketur, kunde de to søte barn ikke unde mig den fornøielse, men utpønslet en listig plan.

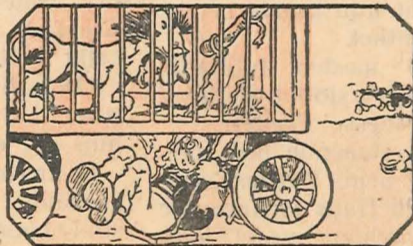
3. Jeg indrømmer som sagt at planen var listig, men jeg mener rigtignok til- like at den var mindre elskverdige. Deres hovedredskap til planens utførelse var en sag. Med den klatret de op i det træ som husken var anbragt i, og før jeg fikk set mig for, hadde en av dem sagt grenen med husken over.

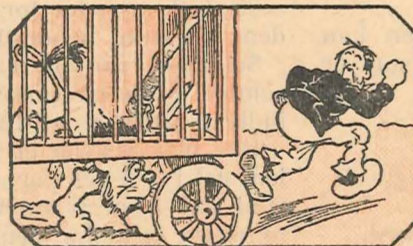
4. At situationen derved for mig blev mindre hyggelig, vil let forstås, og billedet vil yderligere understreke dette. En huske kan jo ikke saa godt svæve i luften av sig selv, allerminst naar der sitter nogen i den, og denne huske dan- net ikke nogen undtagelse fra reglen, som man vil se.

5. Med en fart som ingen flyvemaskin behøvede at skamme sig over, for husken frem i luften og tok til min store rædsel kursen henimot buret med den store glupende berberløve. Og ikke nok med det, men baade husken og jeg dalte ned paa taket av buret og videre igjen ned i buret!

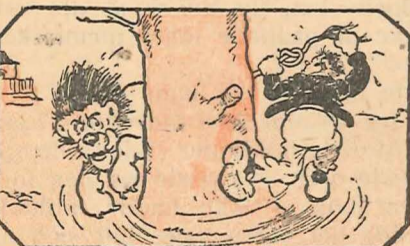
6. Men heller ikke her stanset far- ten, — husken og jeg gik igjennem bu- rets bund og ned paa jorden. Heldigvis holdt jorden, saa jeg ikke kom videre, ellers er det ikke godt at vite hvor jeg hadde endt tilsidst. I første øieblik be- tragtet jeg det som et held at jeg var kommet ut av buret igjen.

7. Men denne betraktning opgav jeg, da jeg saa at ogsaa berberløven hadde opdaget hulltet i bunden og øieblikkelig benyttet denne kjærkomne vei ut til den gyldne frihet. Jeg holder forfær- delig meget av berberløver, men jeg skal ikke negte at jeg holder mest av dem naar de er forsvarlig indestengt.

8. Megen tid fikk jeg ikke til at overveie situationen og lægge planer, for løven satte straks etter mig i fuldt fir- sprang. Vel er jeg ikke nogen sinke naar det gjælder om at ta benene paa nakken, men at løpe fra en vill løve . . . !? Det skal det vist mindst en premiært marathongjører til!

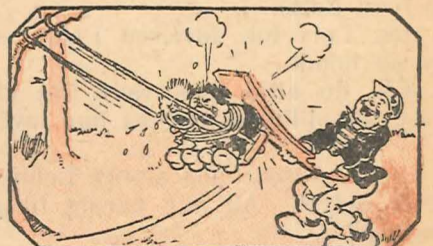
9. Til al lykke svigter mit gode hode mig sjelden i farlige øieblik. Jeg reg- net hurtig at ved at løpe rundt om det store træ i nærheten kunde jeg mu- ligens redde stillingen og paa en lur maale fange løven ved at gripe fat i halen og ved at lage en løkke paa halen faa tjoret løven.

10. Som tænkt, saa gjort! Jeg fikk og- saa ganske riktig fat i løvehalten, laget en stor løkke, alt sammen mens løven og jeg med hurtiglofsart for rundt træet. Da jeg var ved resten av den gren som husken for hang i, fikk jeg ved en behændig bevægelse haleløkken slaat ind over grenen.

11. Dermed var den vilde jakt tilende. Løven var tjoret og kunde ikke komme videre, skjont den øiensynlig hadde den mest brændende lyst til det, og det var ikke milde øiekast den sendte mig, da jeg anpusten sat paa jorden, og den op- daget hvorledes saken stod. Men det fikk den finde sig i — frelst var jeg!

12. Nu vet jeg ikke hvad andre mener, men jeg selv synes det var en me- get mild hevn jeg tok over mine kjære søstersonner, da jeg litt efter traf dem begge sittende i en huske og bare ved hjelp av en liten fjæl bremsset deres fart litt, som man vil kunne se paa bil- ledet. Man skal aldrig være haardd! s

Lori fandt snart et rolig sted i en krok i vinterhaven. Der sat hun bak en palme-gruppe. Med et dypt lettet aandedrag lot hun sig falde ned i en av de store kurv-stoler og lukket øinene. Hvor velgjørende var ikke denne stilhet efter al tummel og støi!

Slik sat hun en stund. Pludselig for hun op. Hun hørte stemmer bak sig. Fru v. Hohen og hendes veninde, en fru v. Mahler, var kommet ind i vinterhaven og nærmet sig passierende. Lori haabet at de snart vilde gaa igjen, men det syntes de to damer ikke al tænke paa. De satte sig i nærheten uten at ha lagt merke til komtesen bak palmene.

Lori reiste sig for ubemerket at forlate haven. Da hørte hun fru v. Hohen si:

„Hvad sier De, min kjære fru v. Mahler, til denne skjændsel, som Rastenbergs har tilføiet hendes høihet hertuginde? Er det ikke i bund og grund taktløst at paa-trænge os disse komteser Solms og deres bror? Min søster, hendes høihets hofdame, og grevinde Slenter forlot ogsaa straks festen.“

Lori sat som forstenet.

„Ja, min kjære fru Hohen, hvem hadde kunnet ane det? Hvis jeg hadde visst hvem man vilde træffe her hadde jeg naturligvis sendt avbud for mig og min datter. Jeg synes forøvrig det er merkelig at Hans høihet saa aapenlyst udmerker grevinde Solms barn.“

„Jeg forstaar ikke fyrstinde Rastenberg. Selv om hendes mand, fyrsten, er taktløs nok til at indlate sig paa en saadan sak — mændene er nu engang mer frittænkende i visse punkter — saa burde fyrstinden ha motsat sig det. Det er vel altsammen ordnet efter hertugens ønske.“

„Jeg ber Dem, kjæreste — hvorledes skal man vente takt av fyrstinde Rastenberg? Man kjender jo hendes herkomst. Men — nu gaar man vist tilbords.“

De to damer reiste sig og gik langsomt ut av vinterhaven.

Lori hadde begravet ansigtet i sine hender. Hun hadde en følelse av at hun maatte forgaa av skam og smerte.

Hun reiste sig langsomt og saa sig sønderknust og rent fortumlet omkring. Det forekom hende umulig at vende tilbake til selskapet. Men hvor skulde hun skjule sig?

Før hun fik fattet en beslutning, kom prins Herbert hurtig ind i vinterhaven og saa sig sökende omkring. Da han fik øie paa Lori, skyndte han sig bort til hende.

„Komtesse Lori, endelig finder jeg Dem! Jeg har søkt forgæves efter Dem i alle værelsene. Men hvad er det? Hvor De ser daarlig ut!“

Idet han bestyrtet saa hende ind i ansigtet, vilde han ta hendes haand. Men hun trak den avvergende tilbake.

„Rør mig ikke, prins Herbert,“ utbrøt hun med skjælvende stemme.

Han saa uforstaaende paa hende.

„Lori — for Guds skyld — hvad er der hendt?“

Hun lo skjærende.

„Hvad er der hendt? Aa, intet — slet intet! Jeg har bare maattet høre hvad man tænker om os i Deres kreds — hvorledes man tilsmudser min mors minde — hvorledes man dømmer min far! — Uten at ville det er jeg blit vidne til en samtale som helt har revelet sløret fra mine øine. Først nu ser jeg med fuld klarhet hvad det saakaldte fornemme selskap anser os for. Gaa, prins Herbert, sky min nærhet — den som holder sig til os blir ringeagtet likesom vi!“

Prins Herbert var blit blek. Bare med moie fremstøtte han:

„Lori, hvem har gjort dette mot Dem?“

Hun gjorde en træt bevægelse med haanden.

„Det er jo likegyldig — det var damer som ikke kan trækkes til ansvar. Jeg sier Dem det bare for at De kan vite hvad folk mener om os og at det er heldigst at undgaa os.“

Det laa en bitter smerte i hendes ord. Mot hendes vilje tok han hendes haand.

„Lori, gid De vilde gi mig ret til at beskytte Dem og vogte Dem mot alt ondt og stygt! De vet hvor grænseløst jeg elsker Dem. Tillat mig endnu jaften at forestille Dem som min forlovede.“

Hun saa med store, stive øine paa ham. Saa gled der et hjerteskjærende, bittert smil om hendes mund.

„Nei, prins Herbert — det vilde være en daarlig tak for Deres kjærlighet, hvis jeg vilde ta imot Deres ædelmodige tilbud. Nu kan jeg det mindre end nogensinde; selv om mit hjerte længter efter at si ja — saa maa det ikke ske — saa skal og maa det bare bli nei. Jeg ber Dem, hjælp mig til ubemerket at forlate slottet — det er umulig for mig at vende tilbake til selskapet.“

Prins Herberts øine lynte op i ubelvingelig beslutsomhet. Han visste at hele hans livslykke nu stod paa spil, hvis han ikke fandt de rette ord, ikke den rette tone til at bringe Lori bort fra hendes beslutning.

Han omsluttet Loris haand med et næsten smertelig tryk og der la sig en dyp rynke mellem hans øienbryn. Saa sa han med fast stemme og i en overbevisende tone:

„Lori, skammer De Dem ikke over Deres feighet? Det er Dem uværdig at ta flugten i et slikt øieblik. Det De har hørt, maa gli forbi Deres ører som om De alldrig har hørt det. Intel menneske er beskyttet mot feig bakvaskelse. Ved Deres flugt skamskjænder De Deres mors minde. Vær ikke sint paa mig, fordi jeg sier Dem dette, Lori. Jeg taler i dette øieblik til Dem som Deres mest trofaste, mest hengivne ven, som ikke vil taale at De nedværdiger Dem selv. Det vil jeg i kraft av min dype kjærlighet til Dem bevare Dem for.“

Lori hadde set ind i hans ansigt med store, brændende øine. Netop hans strenge, næsten bebreidende ord rammet hende i hendes inderste sjæl og bevirket hvad de kjærligste ord ikke vilde ha bevirket. Hendes træk mistet sin stivhet; det forpinte uttryk forsvandt fra hendes øine. Der gik en skjælvning gjennom hendes legeme og med et dypt aandedrag strakte hun sin skjælvende haand ut mot ham.

„Jeg takker Dem — takker Dem av hele min sjæl, Herbert. Deres ord har løst en fortryllelse som længe har hvilt over min sjæl. De har ret — aa ja — De har fuldkommen ret i Deres strenge ord. Jeg var feig og modløs og gjorde mig det ikke klart at jeg med denne feighet begik en uret mot mine forældrer. Nu vil jeg lære at se saken med andre øine — saaledes som De har vist mig den. Tak, hjertelig tak.“

Han førte hendes haand til sine læber. En dyp, stille lykke fylt hans sjæl. Den bløte glans i Loris øine forekom ham som en salig forjættelse.

Med et fast tryk la han sin haand paa hendes arm.

„Kom nu, Lori! Tillater De at jeg fører Dem tilbords?“

Skjælvende la hun sin haand i hans. — „Ja, Herbert, før De mig,“ bad hun lavt.

Stolt og lykkelig gik han ved siden av hende ind i spisesalen.

„Lothar og Silva maa ikke høre noget om det jeg mot min vilje har hørt,“ sa hun hviskende.

„Nei, Lori, det blir vor hemmelighet,“ sa han varmt.

Soupeen blev servert ved smaaborder. Hans Henner v. Hennesberg vinket til Lori og Herbert. Han hadde allerede reservert

sig et litet bord, ved hvilket de fire satte sig.

Lori følte sig skjult og sikker ved siden av prins Herbert, og han sørget for hende med om opmerksomhet, hvilket hun mot sedvane tok imot med blid taknemlighet.

Da de tre søsken forlot Lehnsdorf blandt de sidste av gjestene, besvarte Lori svakt det varme tryk, hvormed Herbert holdt hendes haand i sin.

Silva svarte sukkende, da Hans Henner v. Hennesberg spurte hende, om hendes første bål nu ogsaa hadde svart til hendes forventninger:

„Aa ja, det var vidunderlig, men timene var altfor korte, altfor korte!“

Næste formiddag kom fru v. Hohen ind i det hertugelige slots vestibyle. En av lakeiene gik hende imøte.

„Gir Hendes høihet hertuginde audiens idag?“

„Ja, naadige frue.“

„Hvem er tjenestgjørende hofdame?“

„Grevinde Kausky.“

„Godt. Meld mig hos grevinden.“

Tjeneren bukket og fulgte fru v. Hohen op i anden etage.

Grevinde Kausky sat i en makelig lænestol ved kaminen i forværelset til hendes høihets gemakker. Hun varmet frysende sine hender ved en knitrende ild.

„Fru v. Hohen,“ meldte lakeien.

Grevinden reiste sig hurtig og strøk glattende nedover sin silkekjole. Hun kastet endnu et blik i speilet som hang mellem vinduene, saa gik hun mot sin søster.

„Naa, er du endelig der, Helene! Jeg har ventet meget utaalmodig paa dig. Ogsaa Hendes høihet ønsker at høre noget nærmere om ballet igaar. Du blev vel paa Lehnsdorf til det sidste?“

Fru v. Hohen nikket.

„Det er bra! Jeg mangler ord for at utrykke det fyrstelige pars taktløshet, og hendes høihet er naturligvis ute av sig selv. Jeg har befaling til straks at melde dig. Hertuginde ønsker at høre hvorledes man har opført overfor grevinde Solms barn.“

Fru v. Hohen saa meget tilfreds ut, for det smigret hendes forfængelighet at hun personlig kunde avlægge beretning overfor hertuginde.

„Er det sandt at hertugen selv viste sig paa Lehnsdorf?“ spurte grevinden.

„Melanie, har du altsaa hørt om det?“

„Min kammerpike talte om det, men hun visste ikke noget nærmere.“

„Vet hendes høihet det allerede?“

„Nei. Jeg har ikke villet foregripe din beretning, Helen.“

„Det var bra. Saa meld mig da hos hertuginde.“

„Straks. Ta plass et øieblik.“

Hertuginde Beate hadde allerede gaat hvileløs omkring en stund paa det bløte teppe i sit mottagelsesværelse.

Da grevinde Kausky kom ind, blev hun staaende midt i værelset og sa med sin skingrende stemme:

„Vil Deres høihet naadigst tillate at min søster, fru v. Hohen, avlægger beretning om ballet paa Lehnsdorf igaar?“

Hertuginde nikket.

„De vet jo at jeg venter paa det. Før straks Deres søster hitind.“

Hofdamen neide og gik for at hente sin søster. Men da fru v. Hohen viste sig paa tersklen, vilde hofdamen trække sig tilbake igjen, da en haandbevægelse av hertuginde holdt hende tilbake.

„Bli bare.“

Hofdamen blev bare altfor gjerne. Hun var selv yderst spændt paa at høre sin søsters beretning.

Hertuginde Beate lot sig falde ned paa

en stol og tillot allernaadigst søstrene at ta plads.

Saa avgav fru v. Hohen sin beretning, opfyldt av en grænseløs vigtighet som om hele landets ve og vel avhang av det hun sa.

Hertuginde lyttet meget spændt, og da fru v. Hohen med godt spillet vrede og indignation begyndte at fortælle om hertugens ankomst og hans optræden overfor grevinde Solms' barn, presset hertuginde små læber sig fast sammen og der kom et ondt glimt i hendes øine.

Endelig var fru v. Hohen færdig med sin beretning. Hertuginde kom med et par spørsmaal og betydte derpaa de to søstre at de kunde trække sig tilbage.

Naadig rakte hun dem haanden til et kys.

Da hun var alene, rettet hun sig op i sin fulde høide. Hendes haarde øine lynte og der præget sig en ubøielig vilje i hendes skarpt skaarne træk.

Kort efter gik hun ind i sin mands værelse. Han tok som altid imot hende med stor høflighed. Uten indledning spurte hertuginde med skarp stemme:

„Ferdinand, er det sandt at du var paa Lehnsdorf igaaraftes?“

Hertuginde havde forutset dette spørsmaal.

„Det er ganske sandt, Beate, jeg var paa Lehnsdorf.“

„Skjønt du visste at grevinde Solms' barn var indbudt?“

Rolig og fast saa han paa hende og sa:

„Ganske rigtig. Skjønt jeg visste at mine barn var der — eller rettere sagt, fordi jeg visste at jeg vilde træffe dem der.“

Der lynte op en vrede i hertuginde øine.

„Dermed har du tilføiet mig en uhørt, krænkelse, Ferdinand, en krænkelse som vil falde tilbage paa dig selv,“ fremstøtte hun rasende.

Hertuginde bevarte sin ro.

Du ynder at se hele denne sak i et falsk lys. Ved min tilstedeværelse paa Lehnsdorf har jeg bare villet dokumentere at jeg absolut ikke vil fornægte mine barn overfor offentligheden. Visse personer som staar dig nær, kjære Beate, har bestræpt sig for at kritisere mit ægteskap med grevinde Regina Solms paa en maate som er egnet til at kaste et falsk lys over mine barn av dette ægteskap. Disse personer har dermed hverken vist dig eller mig en tjeneste. Man har ved det tvunget mig til paa en ganske officiel maate at træ i skranken for mine barn. Det gjorde jeg igaaraftes saaledes som det var min faderpligt.

Desuten var det paalide at mine barn endelig blev indført i selskapslivet. Fyrstinde Rastenberg har været saa elskværdig at paataa sig det. „Naa, dermed har fyrstinde Rastenberg bevist at hun al-

deles mangler takt. En dame av vor kreds vilde aldrig ha gjort det!“

„Beate, du tar høilig feil. Fyrstinde Rastenberg har mer aristokratisk finfølelse end mangen adelig dame i vor omgivelse. Jeg vil be dig meget om ikke at nedsætte fyrinden i mit nærvær! Jeg indestaar for hende med hele min person og betragter enhver fornærmelse mot denne dame som rettet mot mig selv.“

Der la sig et spottende smil om hertuginde læber.

„Det er mig jo altfor godt bekjendt hvor frit du tænker i mange punkter. Bortset fra meget andet var det meget uklokt av dig at du paa denne næsten utfordrende maate paany har mindet selskapet om dit morganatiske ægteskap.“

Hertuginde rettet sig høit op og hans ansigt fik et haardt uttryk. Hans øine saa truende ind i hans gemalinde ansigt og hans stemme lod skarp og skjærende, da han svarte:

„Vogt dig, Beate, for at krænke kjære, hellige minder, for ogsaa min taalmodighet har en ende! — Mit ægteskap med Regina Solms var mit livs lykke, et kjærlighetsægteskap som jeg til enhver tid med stolthet har vedkjend mig. Og selv om vore huslover og de dynastiske bestemmelser ikke tillater mig at sætte mine barn ved min side, saa betragter jeg dog enhver — hvem det saa end er — som forhaaner det for Gud og ret sluttede ægteskap og som vover at træ mine barn for nær som min personlige fiende og en ondskapsfuld bakvasker!“

Der gik en trækning over hertuginde ansigt.

„Hvad er saa jeg for dig? Hvad er min søn, arvehertugen, for dig?“ spurte hun skarpt.

„Du er min gemalinde som av staten blev mig bestemt, du er landets hertuginde, Ernst Ferdinand er arving til min trone. Overfor offentligheden er han omgitt av mer hæder og glans end mine andre barn. Men mit hjerte staar han ikke nærmere end disse.“

Hertuginde for ophidset op.

„Han staar kanske endog dit hjerte mindre nær end grevinde Solms' barn?“

Med et bittert uttryk saa han paa hende.

„Hvem er skyld i det, Beate? Hvem har gjort mig fremmed for Ernst Ferdinand like fra hans spædste barndom? Hvem har i hans unge hjerte vakt mistro mot hans far og hat til hans søken, hvis han dog skulde elske? Beate, besvar selv dette spørsmaal.

Jeg vet desværre altfor godt hvem som har kvalt enhver varm følelse mellem mig og Ernst Ferdinand i fødslen. Hvorfor hater du min avdøde hustru som ikke mer staar dig iveien? Hvorfor hater du mine barn? Du og jeg kjendte ikke hverandre personlig, da man bestemte os for hverandre. Jeg kom dig imøte med den bedste vilje til paa den ridderligste maate at opfylde mine pligter overfor dig. Du skulde ikke lide under at jeg ikke kunde skjænke dig mit hjerte. Jeg haabel at du med kvindelig godhet og mildhet vilde forstaa mig og jeg vilde av hele mit hjerte ha takket dig for dette. Men du gjorde intel for at skaane mit følelsesliv. Du visste at du ikke kunde saare mig dypere end ved at forhaane min avdøde hustrus minde. Du lot ikke nogen anledning til det gaa ubenyttet hen. Da du skjænket mig tronarvingen, og jeg, opfyldt av gode fortsætter, bad dig om at ytre et ønske — da fordret du av mig at jeg skulde fjerne mine barn fra slottet Skoglyst. Det skulde være min daapsgave til den tronarving som var født mig! Var det et ønske som var en mor værdig? Tilgi mig at jeg engang sier alt dette, men jeg faar kanske aldrig mer anledning til det. Jeg maatte gjøre det engang. Saa ber jeg dig betænke at vi dog er tvungne til at gaa vor livsvei sammen. La os ikke gjøre det tungere for hverandre end nødvendig!“

Hertuginde taug. Hans ord hadde gjort litt indtryk paa den kolde, hjerteløse kvinde som bare følte sig krænket i sin egenkjærlighet.

„Du sier at vi skal ikke gjøre det tungere for hverandre? Allikevel er det altid dig som gjør mig livet ved din side tungere. Nu har du igjen gjort det ved din tilstedeværelse paa Lehnsdorf. Saa længe grevinde Solms' barn bor i din nærhet, blir det aldrig fred mellem os. De er voksne nu og trenger ikke mer til beskyttelse. Bevis nu at du virkelig ønsker fred mellem os. Jeg gjentar idag min indtrængende bøn: La dine barn flytte til slottet Solms. Det er jo Lothars retnings arve.“

Hertuginde ansigt blev igjen haardt og koldt.

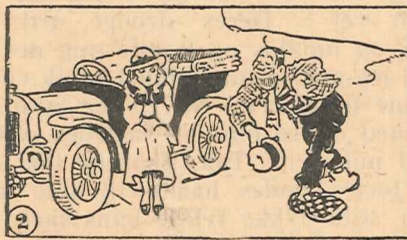
„Nei — aldrig! Min søn Lothar vil ganske vist snart ta sin avsked som officer og flytte til Solms for selv at føre overopsyn med sit gods, men han skal komme til Skoglyst saa ofte, han har lyst til det. Mine døtre skal bli paa slottet Skoglyst, i hvis park deres mor ligger begravet. Ikke bare

fordi de da er i min nærhet, saa jeg til enhver tid kan komme ut til dem, men ogsaa fordi de kommer til Rastenberg har fundet et andet hjem. Slottet Skoglyst er mine døtres eiendom, og jeg

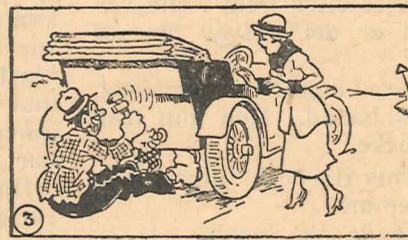
Naar unge damer netop har lært at styre en automobil.

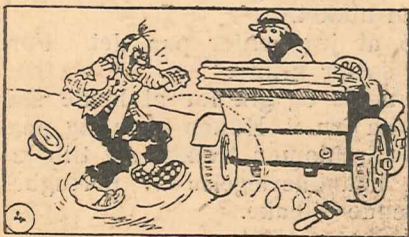
1. „At man ikke skal gi sig av med at reparere automobiler for unge damer som netop har lært at kjøre, og som tillike er tankeløse, — det maatte jeg bekiende forleden dag.“

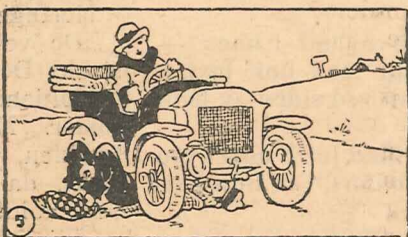
2. Da jeg fra det fjerne hørte en automobil fræse og stønne, og der samtidig blev utsendt nødsignaler med tutehornet, skyndte jeg mig tilhjælp og traf en ung, pen dame ved automobilens sin.

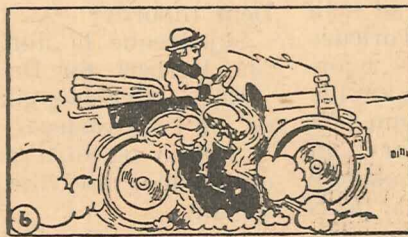
3. Automobilens var gået istaa for hende, forklarte hun, og hun hadde netop lært at kjøre. „Saa skal jeg hjelpe Dem, vakre dame!“ sa jeg. Jeg er netop faglært mekaniker!“

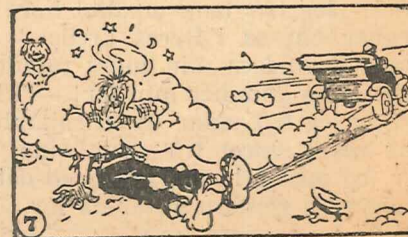
4. I virkeligheten hadde jeg ingen anelse om mekanik, men overfor en saa vakker dame maatte en jiten nødøgn kunne forsvarer, tænkte jeg. „Au, der klemte jeg mig paa skruenøklen!“

5. Jeg pustet litt paa det omme sted og undersøkte vognen nærmere. Samtidig undersøkte den unge dame de forskjellige haandtak og kraner og kom derved til at trække i startapparatet.

6. Vognen sætter sig straks i bevægelse, kjører over mig og forsvinder derefter hurtig. Den unge dame ikke engang saa meget som sa tak til mig for min hjælp.

7. Jeg kom senere til at tænke paa: Mon hendes foregivne ukyndighet var andet end en utflugt ... for at slippe bort fra mig? Men det tror jeg ikke. Jeg ser jo egentlig ganske pen ut!“ s

har draget omsorg for at de ogsaa efter min død skal bo uforstyrret der. Jeg vet at der ellers vilde bli gjort alt for at fjerne dem fra slottet Skoglyst, saasnt jeg har lukket mine øine. Det vilde du sikkert sørge for."

Stolt løftet hertuginde Beate hodet.

"Naa, saa maa jeg trøste mig med visheten om at hele landet sympatiserer med mig."

Der la sig et smil om hertugens mund. Han visste det bedre; han hadde for længe siden følt hvor litet avholdt hertuginde var og at hendes kolde, hovmodige væsen hadde vakt liten sympati hos folket.

"Hvis denne vishet kan trøste dig, Beate, saa vil jeg ikke berøve dig den. Har du ellers noget ønske, saa ber jeg dig disponere over mig."

Hun kastet hodet tilbake.

"Nei, jeg ønsker intet mer."

Hun bukket koldt og formelt og gik ut av værelset med sammenpressede læber.

Da hertugen var alene, stønnet han høit og faldt ned paa en stol. Hans ansigt var askegraat og der perlet store sveddraaper paa hans pande.

Saaledes fandt hans gamle kammertjener Voss ham. Forskrækket spurte han:

"Tillater Deres høihet at jeg henter livlægen? Deres høihet har igjen et hjerteanfald."

Hertugen drak hurtig det glas vand som kammertjeneren rakte ham. Saa rystet han paa hodet.

"Nei, Voss! Hvad skal jeg med doktoren? Vi er jo ikke unge mennesker mer. Det er alderens svakheter og for dem vokser ingen urt. Send min adjutant herind med listen over de audienssøkende!"

Voss maatte gaa, men han gik med et tungt hjerte; i hans trofaste gamle ansigt stod skrevet at han frygtet det værste.

En av de nærmest følgende dager meddelte Lothar sine søstre at han nu snart vilde ta avsked fra armeen for selv at overta ledelsen av sit gods.

"Har du allerede talt med far om det?" spurte Lori.

"Ja, Lori, da han var her paa Skoglyst onsdag."

"Billiger han din beslutning?"

"Det er endog hans ønske."

"Lothar, kommer du ikke til at føle dig meget ensom paa slottet Solms?" spurte Silva.

Lothar smilte.

"Det tror jeg ikke, for Hans Henner tar samtidig med mig sin avsked. Hans far ønsker at han skal hjelpe ham med at styre hans godser. Hans Henner skal sette sig ind i landvæsenet, og naar han gifter sig, skal han overta Stor-Hennersberg."

Silvas øine blev store. En sælsom angst grep hende.

"Er da hr. von Hennersberg forlovet?" spurte hun med usikker stemme.

"Nei, endnu ikke. Og saavidt jeg vet, har det ingen hast med det."

"Saa blir altsaa prins Herbert alene tilbake i regimentet?" spurte Lori.

Lothar trak paa skuldrene.

"Jeg tror ikke, han vedblir at være officer længe. Det er desuten for længe siden bestemt at han skal overta Rastenberg. Hans forældre vil ikke bort fra Lehnsdorf."

Der var steget en svak rødme op i Loris kinder ved Lothars ord. Siden Herbert hadde talt saa alvorlig til hende i vinterhaven, var hun rent forvandlet. Det tryk som hitil hadde ligget over hendes sjæl var forsvundet og der var vaaknet et hemmelig haab i hendes bryst. Herberts forældre vilde med glæde velsigne deres forening, det visste hun, og hvor glad vilde ikke hendes far bli, naar han visste hende i gode hænder.

Ved tetid indfandt fyrst og fyrstinde Rastenberg samt prins Herbert og hans ven Hans Henner sig paa slottet Skoglyst. Det faldt ganske av sig selv at det fyrstelige par passierte med Lothar og baronesse Verder, mens prins Herbert trak komtesse Lori tilside og Hans Henner konverserte Silva ivrig.

Nu var der en ganske anden tone mellem komtesse Lori og prins Herbert. Ikke en eneste gang kom det tidligere kolde, avisende uttryk op i hendes ansigt og hendes øine saa ganske anderledes ut end før.

Silva viste Hans Henner sin mors marmorbuste, efter hvilken det store monument paa grevinde Reginas grav var forfærdiget.

Fuld av interesse saa Hans Henner paa de ædle træk.

"Hvor Deres søster, komtesse Lori, ligner hende," sa han overrasket.

Silva nikket.

"Ja, alle som har kjendt min mor sier at Lori er et tro gjenbillede av hende. Det sier ogsaa far. Før De reiser, maa De ogsaa se min mors gravmonument; paa det ses likheten endnu tydeligere."

"Jeg skal reise iovermorgen. Vet De at avskeden vil falde mig meget, meget tung, komtesse Silva?"

Hun saa rødmende paa ham.

"Det er jo tegn paa at De har befundet Dem godt hos os."

"Det vel ogsaa! Men det er desuten tegn paa at jeg her lar mennesker som jeg er bli glad i bli tilbake. Jeg tænker paa de ord som min søster Grete engang sa til mig: „Man ser hverandre — man stifter bekjendskap — blir glad i hverandre og maa skilles —"

"Det var trist!"

"Ja, men det blir ikke trist, naar man kan tilføie: „Man ses igjen! — Jeg vil haabe paa et gjensyn!"

Hendes øine straalte.

"Saa tør vi vel haabe at De gjentar Deres besøk?" spurte hun rødmende.

"Det avhænger ikke av min vilje, kjæreste komtesse. Jeg vet ikke, om jeg igjen blir invitert til Lehnsdorf, til og med da jeg nu tar avsked."

Silvas haand la sig kjærtegnende paa morns marmorbillede.

"Lothar talte om at De vilde ta Deres avsked sammen med ham. Saa blir min bror paa Solms Deres nærmeste nabo, ikke sandt?"

"Jo, komtesse Silva. De vil vel under tiden besøke Deres bror paa Solms? Det haaber jeg."

Silvas øine sænket sig for hans blik.

"Ja, det kan nok være," sa hun lavt.

"Komtesse, vil De bli glad over at se mig igjen?"

Hun strøk hurtig haaret bort fra panden, saa ham ind i øinene og sa:

"Ja, det vilde virkelig glæde mig —"

Inde i sideværelset rustet man sig nu til opprødd. Der blev ropt paa Hans Henner. Han vendte sig om og førte hurtig Silvas haand til sine læber.

"Endnu har jeg det haab at faa se Dem igjen imorgen. Hvis ikke julefesten kaldte mig hjem, vilde jeg ikke reise. Skal De tilbringe julen paa Lehnsdorf?"

"Ja, iaar skal vi være tante Marie og onkel Bothos gjester."

"Saa vil jeg tænke paa julefesten paa Lehnsdorf og haabe paa et gjensyn."

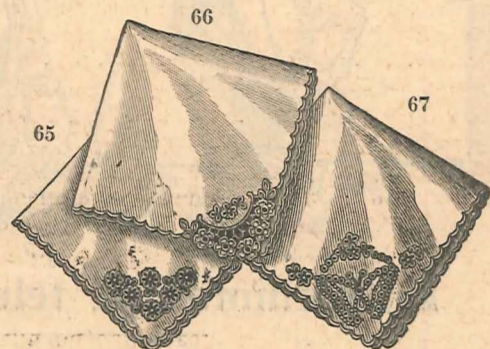
Hendes haand laa som en liten, skjælvende fugl i hans og hun saa op paa ham, saa tillidsfuld og lykkelig at han allerhelst hadde omfavnet hende straks.

(Fortsættes.)

27de haandarbeide.

Broderte lommeterklær.

De omtrent 30 cm. store lommeterklær broderes paa fint lin. Der er bare broderi i det ene hjørne ellers tunger i kanten.

Materiale: Paategnet linon, garn, pris kr. 2.00, pr. stykke gjennem „Nordisk Mønster-Tidende's" broderi-avdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren" paa side 27.

Oversættelse av det side 11 anførte „telegram":

„Den 27. mai 1844 avgik den første depesche efter Morses system paa en linje mellem Washington og Baltimore."

Løsninger paa opgavene i dr. X' afdeling i nr. 24:

84. De sammenblandede bokstaver. Først tar man i rækkefølge alle bokstaver med runde prikker under, derefter bokstavene med smaa x'er under og endelig de bokstaver med trekantede under, hvilken orden er antydnet ved de tre tegn i billedet av Solen paa tegningen. Er alle bokstaver omordnet paa denne maate læser man: „Nu stiger der pinseglaans med sol over voven."

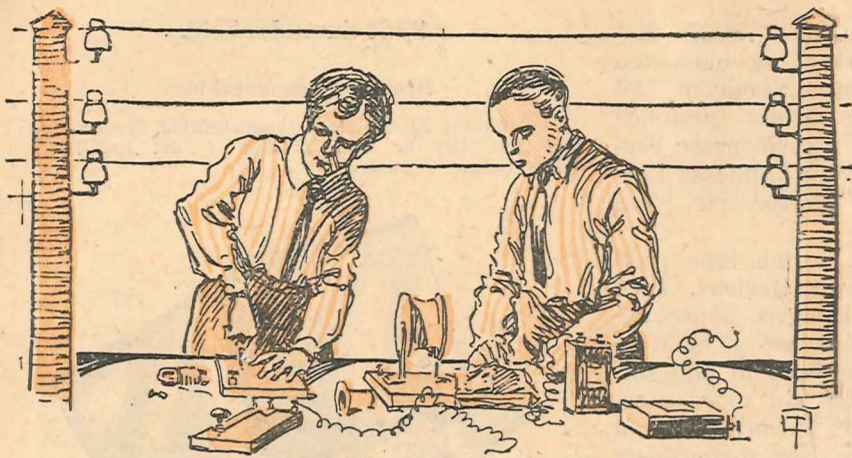
85. De merkelige dyr i Zoologisk have: En nærmere betragtning av de underlige dyr vil vise at 1. Aben har løvehode, 2. elefanten har horn, 3. bjørnen har pelikanhode, 4. zebraen har strudseføtter, 5. storken har papegøienæb, 6. skildpadden har hanehode, 7. kænguruen har abehode og 8. grisen har gjetebukhorn.

86. Hvem kan læse keltisk: „God vilje drar stort lass til by."

87. Det overklippede silkebaand: Av de to store halvde' er klippes der to meter fra. Anden gang er det fire stykker, og der klippes derfor nu 4 meter fra, mens der tredje gang, da det er otte stykker, klippes 8 meter fra. Sidste (tredie) gang blir de otte tiloversblitte stykker ifølge opgavens ordlyd ogsaa hvert 1 meter langt, og det hele baand maa derfor ha været 22 meter langt.

Løsning paa sammenlægningsmosaikken i nr. 26: „vrakplyndrerne."

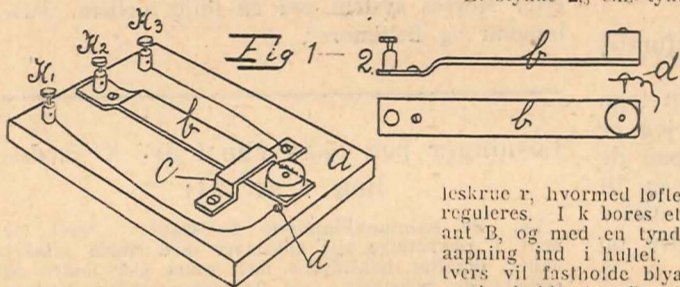

En hjemmelaget telegrafstation.

En telegrafinstallation bestaar av et batteri, et avsenderapparat, et mottagerapparat samt nogen telegrafledninger av kobber- eller jerntraad. Da jern ikke leder saa godt som kobber, maa jerntraadene være temmelig tykke.

Avsenderapparatet.

Fig. 1 viser, hvorledes en meget enkel, men dog brukbar avsender (nøkkel) kan udføres. Den bestaar av en fjæl a ca. 15x10x2 cm., hvorpaa er anbragt

en fjæl b av 1-1.5 mm. tyk messingplate. Man bøier eller forskyver b som vist paa tegningen, saaledes at naar den er skrudd fast paa a vil dens fjærkraft holde den op mot den lille messingbøile c. Paa enden av b skrues en liten trækknop eller en almindelig kork, som man kan holde paa under telegraferingen. Under den ende av b, hvor knoppen er anbragt paa, skrues en rundhodet messingskrue d. Naar b trykkes ned, vil den berøre d, hvorved strømmen slutes. Under hodet av d fastgjøres den ene ende av et stykke messing- eller kobbertraad, den anden ende av traaden fastgjøres under klemmeskrue K₁. Klemmeskrue K₂ skrues gjennom b, og K₃ sættes ved hjælp av et stykke traad i forbindelse med bølten c. Naar fjæren b er i hvile, er K₂ altsaa i ledende forbindelse med

hjælp av et tverstykke h av jern eller træ. I 4 cm.s afstand fra enden av f anbringes 2 opstandere i j, med en indbyrdes afstand av 1,7 cm., fig. 4.

Igjennem begge opstandere bores et litet hul til en traadstift, hvorom vøglstangen k kan svinge. k lages av træ, 2x1,5 cm. tykt. Like over elektromagneten g anbringes et tverstykke l av jern, 3x10 mm. og ca. 6 cm. langt, l skjæres litt op i undersiden av k, i midten av l bores et hul, og med en liten skrue fastgjøres l til k.

Et stykke 2,5 cm. tykt træ skjæres av form som m (fig. 5) og fastgjøres til f ved hjælp av et par lange skraver. Ovenpaa m skrues træstykket n. I n anbringes en slijleskrue r, hvormed løfteholden av k kan reguleres. I k bores et hul til en blyant B, og med en tynd sag skjæres en aapning ind i hullet. En skrue paa tværs vil fastholde blyanten i den passende høide (se fig. 6).

To spoler lages av tynd pap (se fig. 7). Det runde hylster H rulles om en pinde av samme tykkelse som grenene av g. Endene av hylstret klippes ut til endel fliker eller lapper som stikkes gjennem ringene, der kan være av pap og som skal danne spolens ender. Flikene bøies over og limes fast, hvorefter en ydre skive S limes paa.

Magnetens nord- og sydende bestemmes.

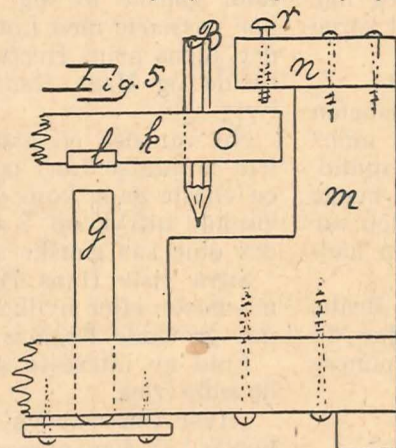
Spolene bevikles med 0,5-0,8 mm. enkelt med bomuld eller silke enkelt ompspundet kobbertraad. Naar spolene er beviklet og anbragt paa g, skal de 2 av de 4 traadender forbindes (helst ved lodning), og her maa man passe paa at forbindelsen blir saaledes at strøm-

men som passerer kobbertraaden frembringer en nordpol i den ene gren av g, og en sydpol i den anden, og ikke to nordpoler eller to sydpoler. Strømløpet skal være som vist fig. 8. Er strømløpet den som er antydnet ved pilene, blir nord tilvenstre og syd tilhøire. Hvorledes man finder, hvilken ende av en spole eller elektromagnet som er nordenden, er vist fig. 9, som forestiller en jernkerne, beviklet med isolert kobbertraad. Man legger høire haand paa spolen, saaledes at fingrene peker i strømmens retning, tommelfingeren vil da peke til den ende av spolen, hvor nordenden findes. Strømløpet er let at finde, naar man husker paa at strømmen i batteriet gaar fra kulstangen gjennem lederen til zinken.

Betrakter man den paa fig. 8 vilste hesteskomagnet fra enderne, skal traaden ved overgangen fra den ene gren til den anden danne et S. De to fri ender av spolernes bevikling føres bort til 2 klemmeskrue, hvortil ledningsforbindelsene slutes.

Naar strømmen slutes med nøkkel (avsenderen), vil elektromagneten g til-

trække ankeret l og dermed trække k nedover. Blyanten trykkes da ned mot den paa m glidende papirstrimmel, et kortvarig tryk vil bare faa blyanten til at avsætte en prik, et længere tryk paa

nøklen vil bringe blyanten til at skrive en strek, og av saadanne prikker og streker er Morse alfabetet sammensat.

Kaldesignal.

Avsender- og mottagerapparat er nu færdige, og telegraferingen kan begynde. Men skal denne finde sted paa længere afstand, eller saaledes, at de to personer som betjener apparaterne, ikke kan se hverandre, maa der skytes ind et eller andet signalapparat som tilkjendegir, at nu kommer depechen. Som signalapparat kan man anvende et almindelig elektrisk ringeapparat. Et saadant kan kjøpes færdig, men kan ogsaa hjemmelages. Fig. 11 viser, hvorledes et meget enkelt ringeapparat kan

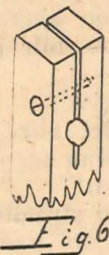
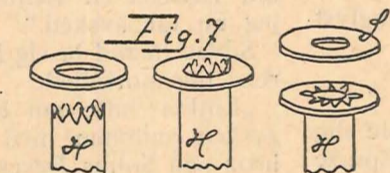

Fig. 6.

ulføres. Paa en fjæl p, anbringes en opstander q av træ. Paa toppen av q skrues en gammel klokkeskaal fra et ringeapparat eller fra en kassert cykelklokke. Paa siden av q anbringes en liten elektromagnet likesom den der er anvendt til mottagerapparatet.

Foran elektromagnetens poler anbringes en tynd messingfjær M, hvortil er loddet eller med sterk sy-

traad surret et litet stykke jern J (anker). Endvidere anbringes en liten opstander (av træ) T, med en stilleskrue

s, som hindrer at M fjæres for langt tilbage, saa at elektromagneten ikke kan tiltrække ankeret J. Oventil maa M

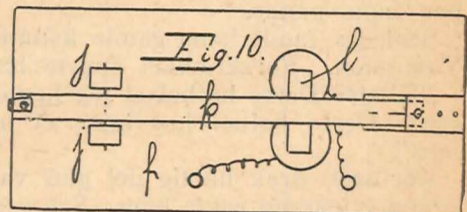
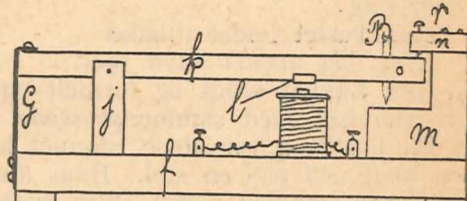

frie ender av elektromagnetens bevikling med et batteri og en trykknop (som antydnet fig. 12), vil hammeren slaa et slag paa klokken, hver gang strømmen slutes ved et tryk paa knappen. Trykkes der mange ganger i hurtig rækkefølge, vil klokken motta et lignende antal slag.

I denne form kan klokken benyttes som signalapparat, men ønskes det at klokken skal vedbli at ringe saa længe strømmen er sluttet, likesom ved almindelige ringeapparater, forbindes den ene ende av elektromagnetens bevikling med den ene klemmeskrue (fig. 11), den anden ende av beviklingen fastgjøres under den ene av skrueerne som fastholder M

til p. Den anden klemmeskrue paa p forbindes med en traad med stilleskrue s. Traaden gjøres rikelig lang og loddes fast til s. Skal der stilles yderlig paa s (stilleskrue), vil traaden bli viklet om denne, hvilket ikke gjør noget.

Strømløpet blir nu et andet. Sluttes strømmen, ved at man trykker paa knappen, vil strømmen passer fra den ene klemmeskrue gjennem l ktr. m g. e. tens bevikling videre gjennem M over i stilleskrue s og derfra gjennem forbindelsestraaden til den anden klemmeskrue. Men herved blir elektromagneten magnetisert, tiltrækker anker og M og slaaer et slag paa klokken; men i samme øieblik som M slipper stilleskrue s er strømkredsen brutt, elektromagneten mister sin tiltrækningskraft, og M slaaer tilbake mot s, herved slutes strømmen, magneten tiltrækker

alter J og M til et nyt slag og saa fremdeles, saa længe der trykkes paa knappen.

Linjeveksler.

Apparaterne kan nu forbindes med en installation som antydnet fig. 13, hvor en person P₁ telegraferer til P₂.

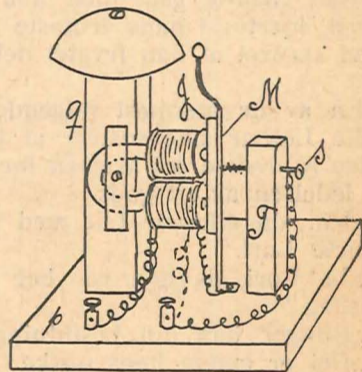

Fig. 11

N er nøklen (avsender), M mottager, B batteri og L en linjeveksler. Den

sidsnævnte bestaar av en liten messingarm som kan svinges og en'en være i forbindelse med ringeapparatet eller mottagerapparatet og som skal staa til ringeapparatet, naar anlegget ikke benyttet. Vil P₁ telegrafere, trykker han sin nøkkel ned, klokken ringer, og P₂ fører Linjeveksleren over til knappen over l i knappen tilvers re og b g under samtidig at

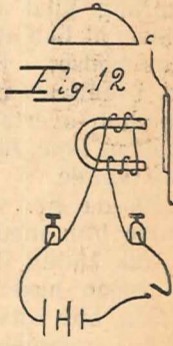

Fig. 12

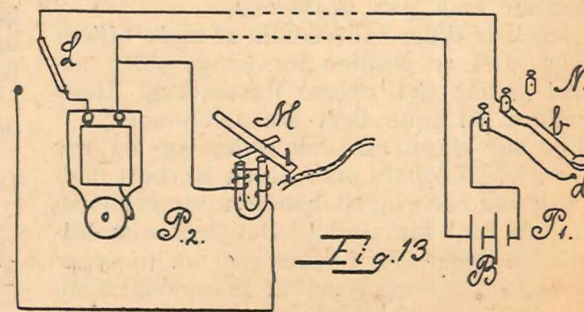
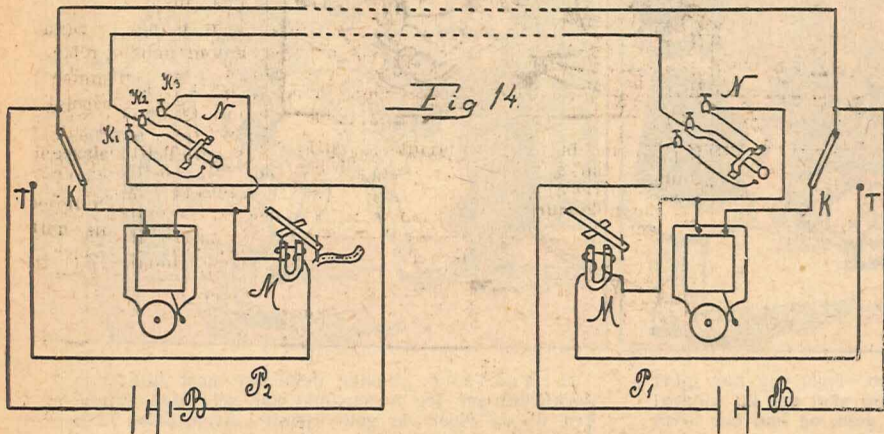

Fig. 13

trække papirstrimlen langsomt over m. Blyanten vil da gjengi de tegn som P₁ avsender. Med et saadant apparat kan der bare

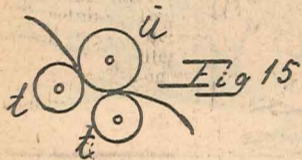
rundjern, ca. 15 cm. langt. Det bøies i hesteskoform til en U med en afstand av ca. 4 cm. mellem grenene. I f bores 2 huller passende til det boiede jern g (elektromagneten), fra undersiden stemmes g litt ind i f og fastholdes ved

telegraferes i en retning. Skal man kunne telegrafere baade frem og tilbake, maa hver station ha et komplet sæt apparater som antydte fig. 14, der viser hvorledes strømskemaet da skal være.

Bokstavene har samme betydning som før. Begge linjevekslere skal staa til K (klokken), naar apparatene er ute av bruk, for at der kan signaliseres naar som helst fra begge stationer.

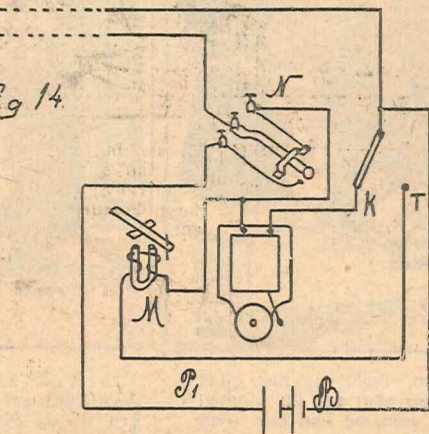
Trykker P₁ sin nøkkel ned ringer klokken hos P₂, denne trykker paa sin nøkkel, hvorved klokken hos P₁ ringer og tilkjendegir at telegrammet vil bli mottatt. P₂ flytter sin linjeveksler til T (telegraf) og begynner at trekke sin papirstrimmel.

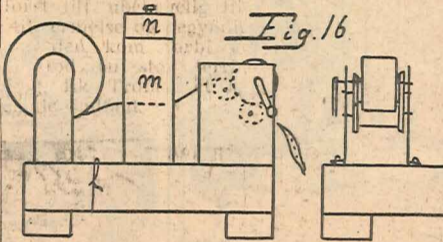
Papirstrimmens bevægelse.

Til at trekke papirstrimlen kan man lage et særskilt apparat. Paa siden av klodsen m anbringer man 3 ruller, som

vist fig. 15, t t er garnsneller, u er en rulle av kork eller gummi, som sitter fast paa en liten aksel, forsynet med et litet haandsving. Dreies haandsvinget og dermed u, vil papirstrimlen ved

friktionen trækkes frem mellem rullene. Fig. 16 viser, hvorledes rullene er anbragt.

To stykker plater er vinkelbøide nedentil og skrudd fast paa f, i hver plate er 3 huller til de 3 aksler. Rul-

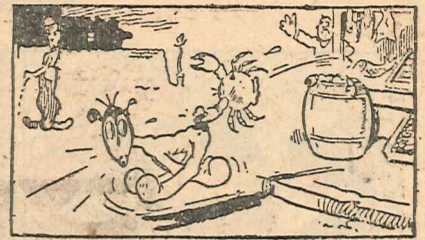
lene kan fastgjøres til akslene med litt shellak eller segllak. Paa den motsatte side av m anbringes et stativ til papir-rullen som strimlen vikles av.

En liten forbedring, hvorved apparatet blir mer teknisk fuldkomment, kan gjøres ved at forbinde rullen u med en liten elektromotor. En saadan motor kan let lages av et gammelt ringeapparat. Mottageren av telegrammet har da bare at signalisere tilbake at han er parat, flytte sin linjeveksler til T, sætte motoren igang og vente til telegrammet er sluttet. Derefter stanser han motoren, flytter atter sin linjeveksler tilbake til K, river papirstrimlen av og læser telegrammet. V. A. J.

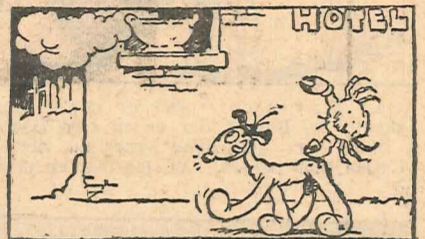
Hvorledes den kloke hund fik varm middagsmat.

Trofast, den kloke hund, var faldt i tanker utenfor en fiskeforretning. Den stod og tænkte paa, hvor deilig det kunde være om den kunde faa et litet maaltid varm mat — det var saa længe siden, den hadde smakt det.

Utenfor forretningen stod en tønne med krabber. En av disse har formodentlig tænkt det kunde være interessant at undersøke en hundehale nærmere, — iallfald bet den sig fast i halen paa Trofast.

Trofast blev først litt ubehagelig tilmode ved denne tilnærmelse og begynte at løpe. Men da den kom forbi et vindu, hvor der stod en stor terrin suppe til avkjøling, fik Trofast et av sine berømte geniale indfald.

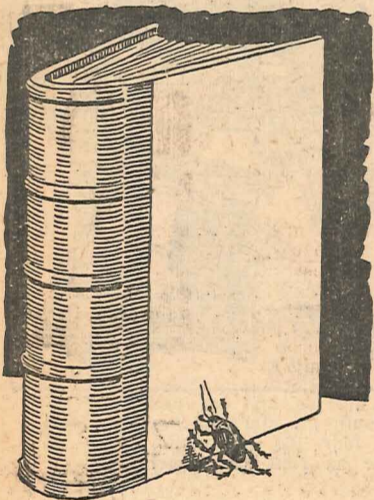

Med et fikst litet hop bragte den krabben saa nær op til terrinen, at krabben med sin klo kunde gripe fat i terrinen, saa den væltet, og al den deilige suppe fandt vei ned i den kloke hunds parate gap. — Klok hund! s

DR. X's AVDELING med lommepenger.

Ved hver opgave faar 1 løser 5 kroner, som lommepenger og 2 løsere 2 kroner hver. Alle indsendte løsninger henligger uløst indtil ved hver opgave først uttagne, rigtige løsninger tilsendes 5 kr. som lommepenger, de 2 følgende faar 2 kr. hver.

Lommepenge-opgave nr. 96.

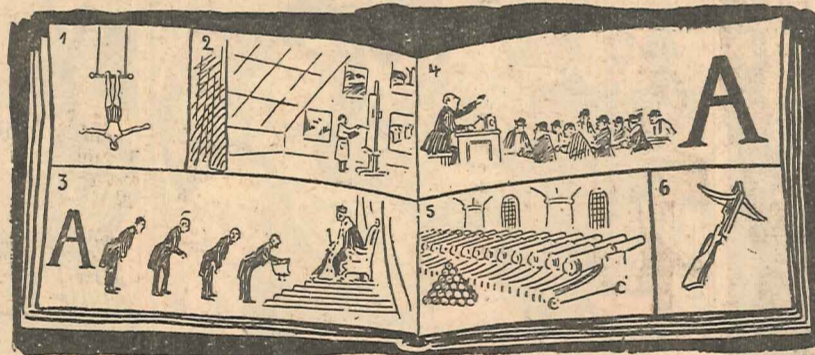

Hvor høi er denne bok?

Paa bordet stod en bok lodret opreist. Et insekt kom krypende og gav sig til at krabbe opover boken. Men dens bind var glat og hver gang det lille dyr var kommet 3 centimeter op, gled det 1 centimeter ned. Da insektet var naadd helt op og intet merkelig fandt her, vendte det brat om og begynte nedfarten, og under denne gik det paa samme maate som under opfarten: hver gang dyret hadde krabbet 3 centimeter, faldt det 1 centimeter. Det tar insektet et halvt minut at krype 3 centimeter op, mens det krabber ned med dobbelt saa stor fart. Den korte tid som medgaar til hvert fald læses ute av betragtning. Derimot medgaar der 3 sekunder efter hvert fald, idet insektet skal ha tid til at komme sig av sin forbauselse. Dyret hviler ogsaa 8 sekunder paa bokens top, inden det begynner nedfarten. Hvor høi er boken, naar hele reisen var te 3³/₁₀ minut — heri medregnet 8 sekunders hvile efter sidste „fald“.

Om lommepenger ved denne opgave se ovenfor, — om dr. X-konvolutter for barn se under „besvarelsene“.

Lommepenge-opgave nr. 97.

Dette er to blader av dr. x' „A-B-C“, omfattende bokstaven A. Hvem kan si hvilke ord (alle begyndende med A) de seks billeder illustrerer?

Dr. X har indrettet sig en „A-B-C“ med billeder i. Gjennem ovenstaaende illustration faar man et litet indblik i denne bok, idet der her er vist to av dens sider, omfattende bokstaven A. Spørsmålet er nu, om nogen kan finde hvilke ord — som altsaa alle

maa begynde med bokstaven A — de seks smaa billeder er illustrationer til. Hvem vil prøve at læse dr. X's A-B-C? Om lommepenger ved denne opgave se ovenfor, — om dr. X-konvolutter for barn se under „besvarelsene“.

Lommepenge-opgave nr. 98.

Logogrif.

9. 7.

Ved sommertid man ofte paa marken mellem græs og blomster, som smiler og ler.

9. 7. 6. 4.

Jeg huser mange gjester og søte saker men mange er dog bange for mine gjesters flok.

8. 7. 9.

Fra hjertets dyp jeg trænger, der har jeg min borg, og gjerne slaar jeg følge med smerte og sorg.

5. 2. 9.

Hvis alle hadde dette, hvad manglet de saa mer? Dog varer det vist længe, forinden dette sker!

6. 1. 2.

Jeg bærer dig saa trygt over dype kløft og vand, mens selv jeg mig hviler paa det faste land.

8. 7. 3.

Naar stormen farer hen over skogens grønne krop, man ofte hører dette fra træernes top.

8. 5. 4.

Man mest ved vinter ser mig, jeg klær da mark og eng og reder over jorden saa bløt og fin en seng.

1. 2. 3.

De fleste kan mig like, jeg er dem vel tilpas, — dog er det nok et spørsmål, om jeg altid er paa plass.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9.

I haven har jeg hjemme, der finder du mig tidt, — skjønt blid av natur er mit sind dog ofte stridt.

Om lommepenger ved denne opgave se ovenfor, — om dr. X-konvolutter for barn se under „besvarelsene“.

Løsningene paa opgavene i nr. X-afdelingen i nr. 24 findes i dette nr. av bladet side 21.

Mottagerne av lommepengene for opgavene i nr. 24:

Opg. nr. 84: Johs. Nysæther, Vognstølen, Bergen, 5 kr. Rønnaug Imerlund, Spro P. O., 2 kr. Finn Järnberg, Slæpenden, 2 kr.

Opg. nr. 85: Aasta Aaløy, Rosenborggt. 20, Trondhjem, 5 kr. John Myhrvold, Utbyggt. 7, Trondhjem, 2 kr. Knut Jacobsen, Solstua, Slemdal, 2 kr.

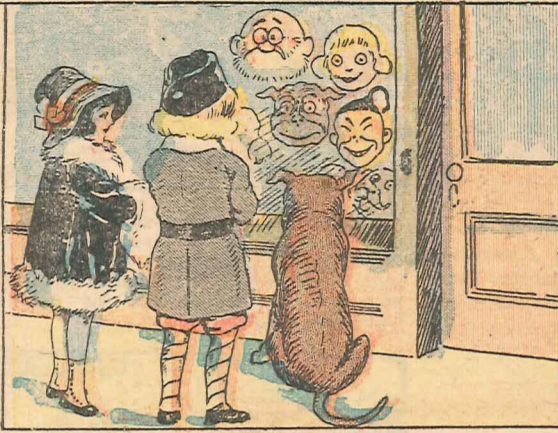
Opg. nr. 87: Irene Johnsen, Schultzgt. 4, Kra, 5 kr. Julie Andersen, Halvstengt. 4, Lillestrøm, 2 kr. Sverre G. Hernæs, Frostla pr. Trondhjem, 2 kr.

Besvarelsene maa være dr. X ihænde før 14. juli, og brever med løsninger adresseres saaledes

Til dr. X., (nr. 27), „Allers Familie-Journal“, Kristiania.

Indsendere som i denne uke vedlægger frimerker faar tilsendt konvolut nr. 38: Den zoologiske have II, Røvdyrhuset.

Buster Brown. Leken var god, men røkingen frygtelig.

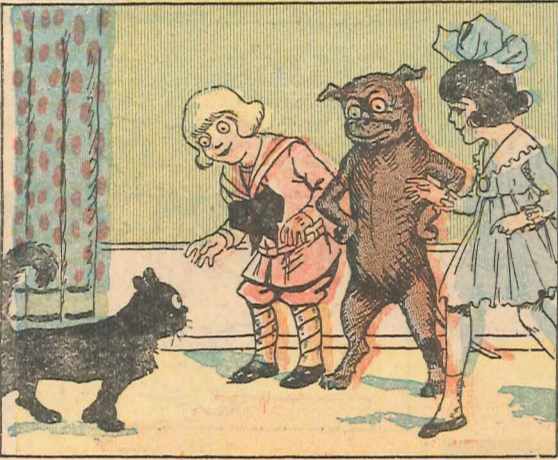
1. Mariane: „Det er nogen glimrende masker! Se, Buster, der er en som ligner dig!“
Buster: „Og hvad synes du, der er jo Tiger i egen høie person. Aa, jeg faar en udmerket idé!“

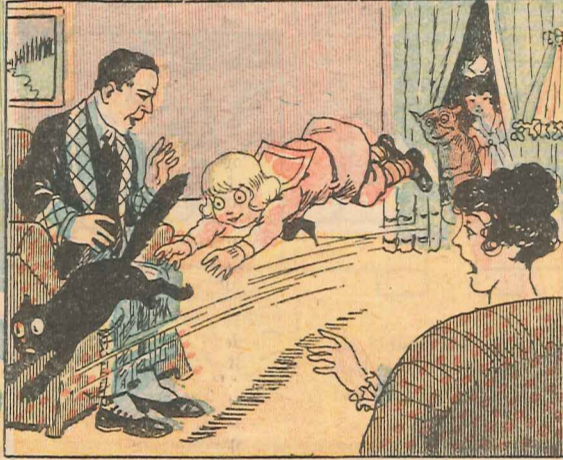
2. Buster: „Du kan tro, Tiger jeg har gjort gode indkjøb. Aa, Mariane, nu skal det bli morro! — Jeg har fortalt Tiger min plan, og han har lovet at spille sin rolle godt.“

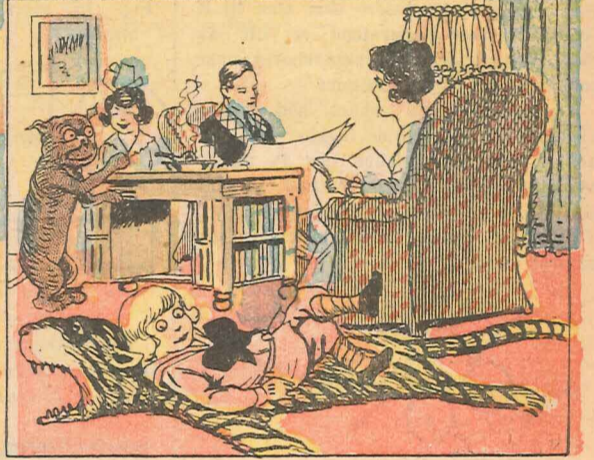
3. Mariane: „Buster, det er de mest glimrende forklædninger jeg nogensinde har set! Man skulde tro, du og Tiger var godt kjendt i byen, siden man har laget eders hoder saaledes efter.“
Buster og Tiger i kor: „Aa, det er morro!“

4. Mariane: „Jeg tror næsten at Miss Pussy opdager noget, den ser rent mildt paa Tiger, som ellers er dens fiende og skjeler litt ræd til den nye Buster!“

5. Buster (ved sig selv): „Nu gaar naturen over optugtølsen. Tiger, Tiger, ødelæg nu ikke den herlige leken!“
Busters far: „Men, Buster, hvad gaar det av dig! Du maa ikke skremme Pussy!“

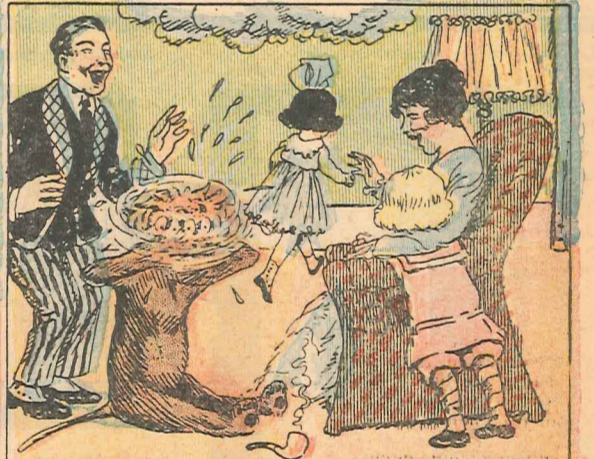
6. Busters far: „Mon det skulde være noget iveien med Buster? Han er saa stille nu, — han pleier jo aldrig at ligge saa rolig. Jeg synes han er saa underlig idag.“
Busters mor: „Og Tiger — han er fuld av spilopper! Hvad vil du nu, Tiger?“

7. Mariane: „Mor, far, se Tiger! Han røker! Han damper paa pipen din, far! Nei, hvor han ser morrom ut!“
Buster (til sig selv): „Det er en glimrende idé; nu faar jeg lov til at røke bare fordi de tror, det er Tiger!“

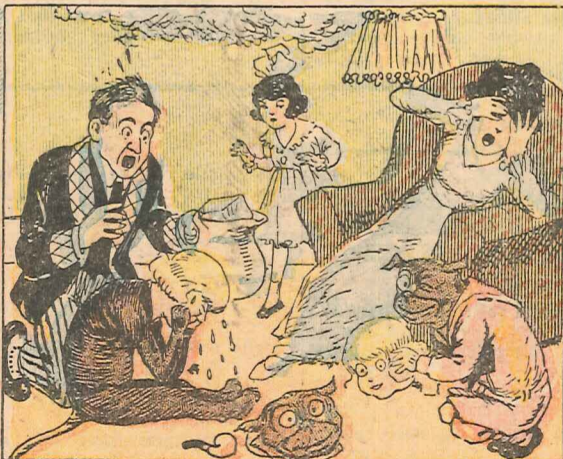
8. Busters far: „Nei, aldrig har jeg set noget lignende! — Tiger, du er uimotstaaelig, du er den deiligste hund i verden — næsten som et menneske!“
Busters mor: „Hvor det kler dig, Tiger, du er likefrem søt!“

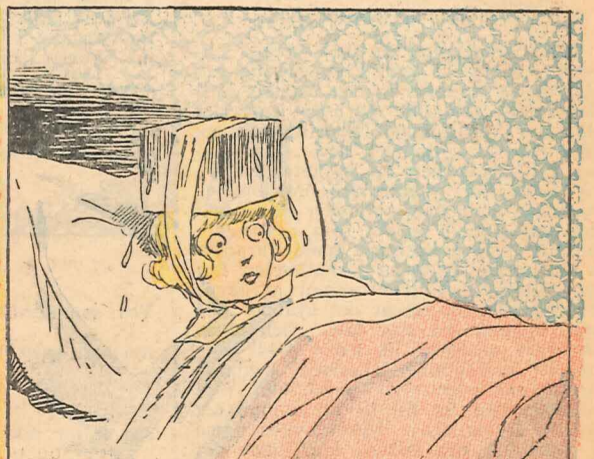
9. Buster: „Aa, jeg blir saa underlig i hodet, — det gaar rundt for mig som om jeg kjørte i karusel, og saa faar jeg saa ondt! — Aa — jeg skulde ikke ha røkt saa meget!“

10. Buster: „Hjælp, hjælp, jeg kvæles! Skaf mig luft — skaf mig luft!“
Busters far: „Lille Tiger, tap ikke modet, — det har vi jo alle prøvd første gang vi vilde røke.“
Mariane: „Her er isvand, det hjælper!“

11. Buster (tar hundehodet av): „Aa, mor, jeg er saa syk.“
Moren og faren: „Aa, hvor frygtelig! Det er Buster, og vi jo da han røkte!“
Tiger: „Nu falder du jo ut av rollen, Buster!“

12. Buster: „Ja, dere kan gjerne le av mig; jeg har fortjent det! Bare jeg hadde fundet paa noget andet end netop at røke!“
Mariane og Tiger: „Aa, det var storartet, Buster, — og tenk, at far og mor lot sig narre saa længe!“

A/s Sun.

Verdens ældste
Brandforsikringsselskab.

London. Stiftet 1710.

Generalagent for Norge:

A. Aanonsen,
Dronningensgade 26.

— Telefon Nr. 112 og 19512. —

Agenter med gode Referencer antages.

CYCLER,
letløpende,
bedste materialer,
laveste priser.
Agenter antages.
Forlang prislister.

Bellin Andresen. Ekspd.: Carl Johansgt. 7, 1. Kr.a. (Indg.: Dronningensgt.)

BERTR. C. MIDDELTHON,
FRIMERKEFORRETNING,
Stavanger, Norge.

Utvalg tilstilles samlere og handlere i Skandinavien. Samlinger kjøpes gjerne.

Vademecum
giver stærke, sunde
Tænder

Tuber à 1,00.

Tandvand Kr. 2,00 og 4,00

Uhrmaker

VERLI

Armbaandsuhre.

Lommeuhre.

Akersgt. 26, ved Carl Johansgt. Chr.ania.

ERNEMANN CAMERAS

anses for uovertræffelige. Vore stadi-
ge Bestræbelser for yderligere at
fuldkommengøre selv de allerbedste
Modeller retfærdiggør denne Tillid
og gør enhver Køber til en overbe-
vist Ven af vort Fabrikat. Erholdes
gennem alle Forretninger for fotogra-
fiske Artikler. Prislister gratis.

ERNEMANN-WERKE A.G.
DRESDEN 269.

Slipning av barberknive ut-
føres av Bergs Bo-
lag Eskilstuna. Guldmedaille: Stock-
holm 1897. Paris 1900.

Bang & Tegner & Co.
Medicinske
Sæber
Exemsæbe

Kalypin-pastiller

A. L.

er et virksomt og behage-
ligt middel mod irritation
i aandedrætsorganerne.
Renser halsen, letter
slimavsondringen og gjør
stemmen klar og sterk.

Faaes paa Apotekerne.
Apothekernes
Laboratorium.

Nordisk Musikforretning A/s

Avd. 1

Sogaten 2, Christiania. Tlf. 16834.

Norges
største spe-
cialforretning
i trækspil.

Egte
"HB" Gera
Trækspil

Billigste priser.
Katalog sendes gratis.
„Brukte trækspil kjøpes og tas i bytte“.

„Tror De nu ogsaa at jeg kan
betragte det som en livsstil-
ling for min søn?“

„Absolut! Forutsat at Deres
søn ikke lever for længe.“

„Rego“

„Rego“
leveres i 8 størrelser.

Seperatoren
har ved sidste prøve paa
Norges landbrukshøiskole
beseiret samtlige konkur-
rerende maskiner.

Forlang prøveberetning
og specialkatalog.

S. H. Lundh & Co. A/s Kristiania.
Trondhjem.

Skjønhedens første betingelse

er en vakker, frisk charmerende hud, som erholdes gjennem
daglig anvendelse av

F. Paulis Liljemelkcrème.
Parfymeri F. Pauli A/S. Kristiania.

Verdens bedste ideal-barberknive.
Undersøkes ad elektrisk vei, at deres
uovertræffelige skarphet varer over 100
aar. Sendes mot efterkrav 8 kr., 2 stk.
15 kr. franko. Over 2 millioner er i
bruk. Sterke barberknive av ekte svenskt
grøvlinghaar. Hver ore faas igjen efter
tre måneders prøve, hvis De ikke blir
tilfreds. Bemerk! Ingen humbug. Opfin-
deren W. Svensson, Gullringen, Sverige.

Gammelt Kobber, Messing,
Aluminium m. m.
kjøpes til høie priser. Kristiania
Kunst- & Metalstøberi, E.
Poleszynski, Øvre gate 7 og Kon-
gensgate 29. Telef. 16703. Ved fore-
spørsel oppgi kvantum.

Musikinstrumenter
Norsk katalog nr. 189 gratis.
Edmund Paulus,
Markneukirchen nr. 189, Tyskland.

Tangin mot Gigt
Tangin mot Jschias
Tangin mot Lumbago
Forlang
Tangin paa nærmeste Apothek

Specialité:
Tilvirkning av rulle-
stole, selvkjørende
vogne og trehjulede
cykler. Illustreret
prislister gratis mot
36 ore i porto.
Rullestolsfabriken, Kristianstad, Sverige.

Cyklen „SMART“
I alle modeller stadig paa lager.
Forlang katalog.
Forhandlere
antas.
Lakering,
Fornikling og
Reparationsverksted for Cykler.
„SMART“ Cyklefabrik,
Fritjof B. Aaberg.
Møllergt. 41. Tlf. 9180. Kristiania.

„Allers Familie-Journal“s Sykurv.

Ukentlige tilskaarne silkepapirmønstre til dame- og barnegarderoben
Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send dem, tillike
med 15 øre i frimerker, til „Allers Familie-Journal“, Storgaten 49,
Kristiania, og De vil pr. post porto frit, motta nedenstaaende snitmønster
utklippet i silkepapir, lærdig til bruk.

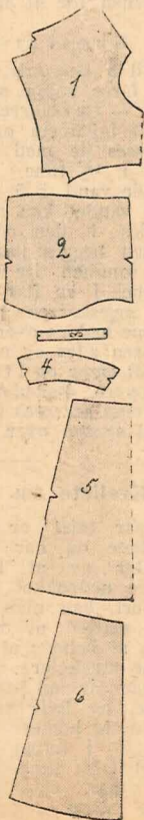
Kjole til piker paa 4-6 aar.

Denne enkle kjole kan syes av hvilket som helst
slags stof. Den er sydd med mørkere snorer,
der som smale border omgir
halsutringningen, bærestykket og
mansjettene.

Der medgaar 2 m. stof av 90
cm.s bredde. Mønsteret bestaar
som billedet viser, av 6 deler.

- Fig. 1. Det halve bærestykke,
- „ 2. Ærme.
- „ 3. Ærmelinning.
- „ 4. Ærmeopslag.
- „ 5. Den forreste kjoledel.
- „ 6. Den bakerste kjoledel.

Ved tilklippingen lægges møn-
steret langsmed stoffet. Midten av
bærestykket og den forreste kjo-
ledel langsmed stoffets bred.

Tvoets fald.

Bestillingsseddel paa
Sykurv nr. 27 Pris 15 øre.

NB. Utydelig skrift volder feilekspedition!

Vær mer end du synes at
være!

En direkte efterkommer av
den store Luthermaler Lucas
Cranach døde nylig; det var en
oekjendt kunstmaler, professor
Wilhelm Lucas von Cranaeh.
Den avdøde kunstner hadde gjort
følgende valgsprog til sit: „Vær
mer end du synes at være“. Paa
sit første selverhvervede ur had-
de han i sine ungdomsdager
latt disse maningsord indgravere
paa kapselen, saa han kunde se
dem til enhver tid.
„Vær mer end du synes at
være!“ Gid disse ord kunde bli
mer kjendt end de er, saa de
kunde bli en rettesnor for man-
ge, mange mennesker! Da vilde
saa meget uoprigtig, overfladisk,
uegte og opblaast i menneskers
væsen og gjerning forsvinde.
Vi vilde omgaas hverandre mer
naturlig og aapenhjertig, og da
kunde vi utvise mer indbyrdes
tillid og bedre forstaa at værd-
sette hverandre. For man stø-
ter jo desværre allfor ofte hos
sine medmennesker paa denne
tvespaltning mellem at være og
at synes.
Forældre maa derfor først og

fremst passe paa sig selv og
gjøre alt for at utrydde mu-
lige tilbøieligheter i den paa-
pekte retning hos sig selv. Har
man først faat øiet og sindet
oplatt for det, kan man ikke
andet, man maa efterhaanden av-
lægge den dumme vane at ville
synes mer end man er, enten
dette angaar dygtighet, klokskap,
rigdom, social stilling, skjønhed
eller andre omraader.
Man maa tidlig indprente bar-
na det samme og noie utrydde
fremspirende anlag hos dem
paa dette omraade, idet man
skal forklare dem, hvor latter-
lig, dumt og ynkelig det er
at ville synes mer end man er
i virkeligheten. I det lange løp
er der jo nemlig intet som virker
saa frastøtende som mennesker
der vil synes bedre, klokere eller
finere end de virkelig er, og
ærlige, tilforladelige naturer faar
derfor snart nok av dem, naar
de opdager at der er hulhet
og upaalidelighet bak det tilsy-
latende udadtilige ydre.
Men ogsaa paa det religiøse
omraade ligger der en alvorlig
advarsel i disse ord: Vær mer
end du synes at være. Hvor
megen skinhellighet findes der

Hvad der interesserer damerne.

Heklet pompadourvæske med indheklet kulørt mønster,

(Hertil hører bill. 1-3.)

Hele væsken hekles med faste masker. Grundfarven er staaiblaa, mens randmønstret, de smaa strøblomster, rosenmønstret

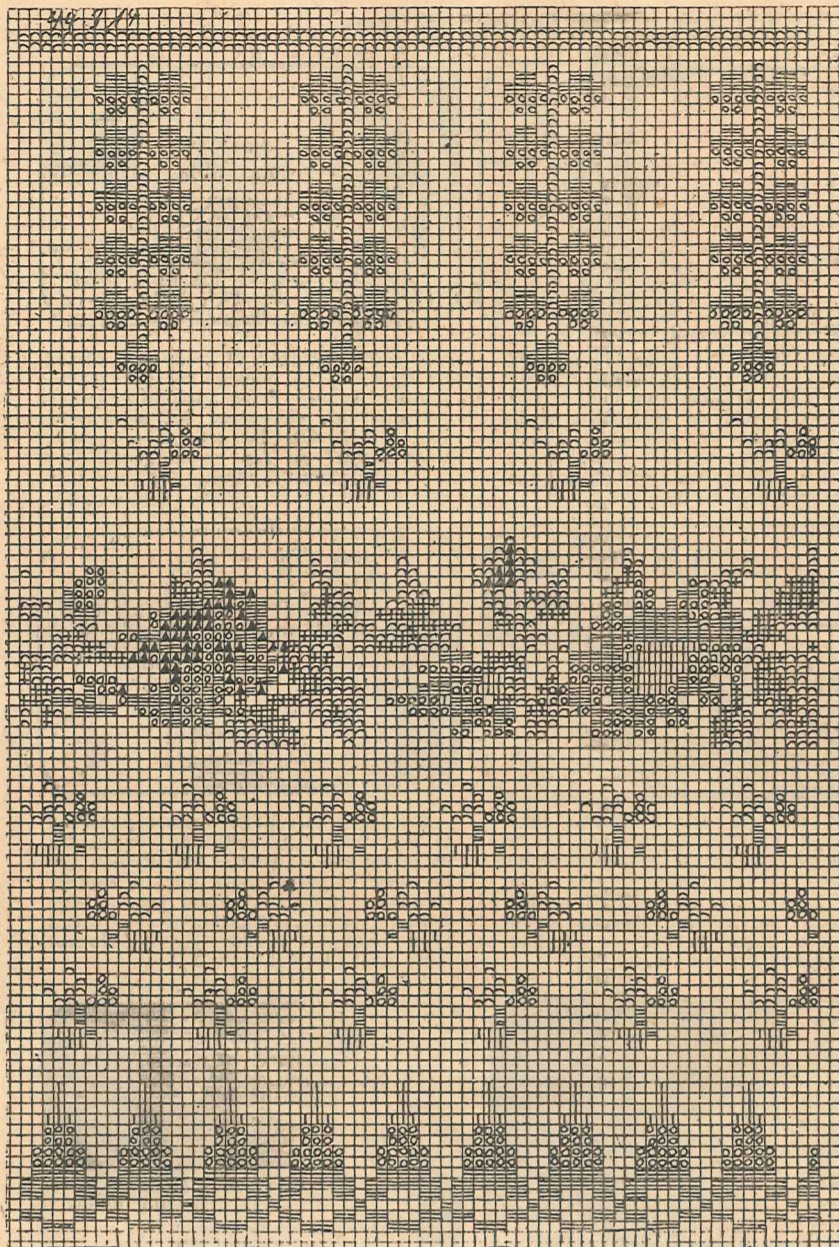
Bill. 1. Heklet pompadourvæske med indheklet, kulørt mønster.

midt paa væsken og den stjerneaglige avslutning bestaar av seks forskellige kulører som er angit under typemønstret bill. 2. Man begynder væsken under snoreindretningen og hekles med faste masker like ned til spidsen; den øverste kant og omgangene til den gennemtrukne snor blir heklet til den færdige væske. Med staaiblaa silke (væskens grundfarve) eller med helegarn som i finhet svarer til garn nr. 40 slaar man op 216 l. (luftmasker) slutter dem til rund ring og hekles saa paa disse 216 l. en omgang f. m. (faste masker), 1 i hver luftmaske, altsaa 216 f. m. i alt. Nu begynder randmønstret nedentil paa bill. 2. Man hekles 5 f. m. (staaiblaa) i 5 f. m. og 3 f. m. (mellem gammelrosa) i 3 f. m., dette gjentar sig endnu 26 ganger i samme omgang. Naar man — hvad man ser paa typemønstret

Bill. 3. Arbeidsprøve til den heklede væske bill. 1. Naturlig størrelse.

— skal ha en ny kulør garn, hekles man altid de sidste to slynger paa naalen sammen med den nye farve. Efterat de 14 omganger randmønstret er heklet efter typemønstret, følger der 3 omganger (stadig faste masker) med grundfarven (staaiblaa), og i disse 3 omganger tar man med regelmæssige mellemrum saa mange masker ut, at der i 3. omgang er 221 f. m. I hver 8 omganger følger nu 3 ganger 17 strøblomster, saaledes som det ses paa typemønstret. Den 9. omgang er hver gang uten mønster, altsaa helt staaiblaa. Efterat strøblomstene er gjentat tre ganger, hekles man endnu 2 omganger f. m. (staaiblaa), og saa begynder det brede rosenmønstret. Man tar ut endnu 1 maske, saa der nu er 222 f. m. i omgangen. Rosenmønstret gjentar sig stadig efter 74 f. m., og blir i det hele tat heklet 3 ganger i omgangen. Efter rosenmønstret følger 3 omganger staaiblaa f. m.; i disse omganger blir der med regelmæssige mellemrum tat ind og det saa meget at der i 3. omgang bare er 171 f. m. tilbage. Paa disse hekles atter efter typemønstret 8 omganger strøblomster, det blir 9 blomster i omgangen, og de gjentar sig efter hver 19 masker. Derpaa hekles 4 omganger uten mønster (staaiblaa), hvorpaa man paabegynder den stjerneag-

Bill. 2. Typemønster til den heklede væske bill. 1.

Orklaring av tegnene: lys gammelrosa, mellem gammelrosa, mørk teglstensrød, mørkegrøn, mellem grøn, guldgul.

tige avslutning av væsken. Mellem hver av stjernens avlange figurer blir der tat saaledes ind at der i hvert mellemrum mellem figurene stadig blir 1 f. m. mindre, saaledes som det ogsaa er vist paa typemønstret. Væsken spidser sig nu mer og mer til. Efter stjernemønstret følger 2 staaiblaa omganger, derpaa endnu 2 mellemgrønne omganger, og saa lukker man væsken. En dusk danner avslutningen. Derpaa hekles paa opslagsmaskene endnu nogen omganger til baandgjennemtrækningen. Man hekles * 5 f. m. i 5 f. m., 6 l., 5 l. springes over, 1 f. m. i den 6. f. m., 4 f. m. ved siden av, fra * gjentas, til omgangen er færdig, derpaa en omgang faste masker. Nu følger atter hullomgangen, men denne gang sættes hullene skraat for de første, saaledes som den lille arbeidsprøve bill. 3 viser det. Derpaa hekles man endnu et 5 cm. høit stykke av f. m. omgangen som avslutning og trækker en silkesnor gjennem hullene.

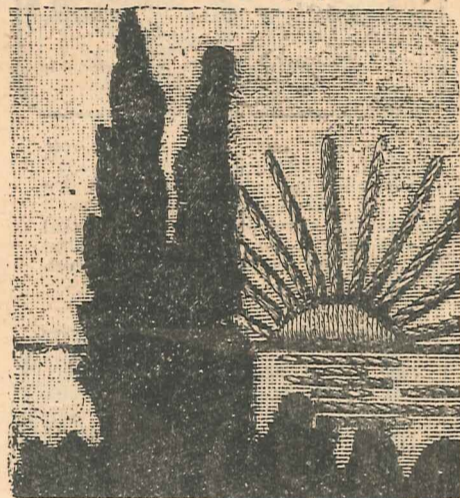
Skrivemappe med applikation samt kontur- og plattsøm.

(Hertil hører bill. 4-6.)

Til denne 26x20 cm. store skrivemappe vælges helst et træk av fint lerret, silke eller klæde, lysegraat eller sandfarvet. Det ovale mønster (landskap, indrammet av blomstergrener) overføres paa stoffet fra typemønstret bill. 5 ved hjælp av blaakopipapir. Trærne og buskene som danner forgrunden klippes ut av blaagraat stof (silke eller klæde) og heftes paa de tilsvarende steder paa grundstoffet, hvorpaa man danner konturerne av en sort garnende (av sysilke eller kunstsilke), som fastholdes av smaa tversting og dækker og fæster kantene av figurene. Sivene i forgrunden broderes med sorte kontursting paa det paalagte

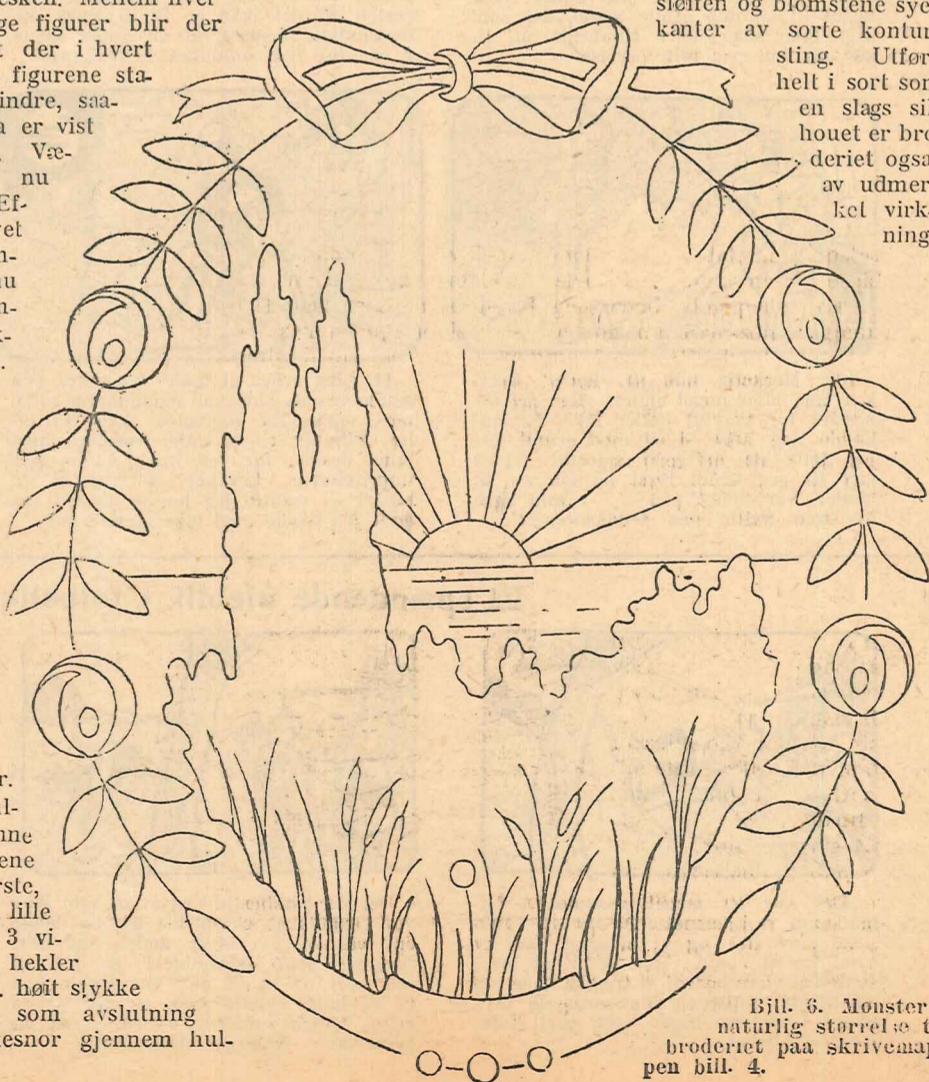

Bill. 4. Skrivemappe med applikation samt kontur- og plattsøm.

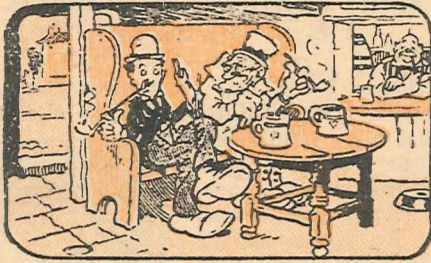
Bill. 5. Broderiprøve i naturlig størrelse til skrivemappen bill. 4.

stof. Gulrød sysilke anvendes til plattsømsblomstene, sløifen og solen; gulrøde og sorte konturstingslinjer danner solstraalene og deres spejling i vandet. Grenene og bladene broderes med sorte kontur- og plattsømssting, og omkring sløifen og blomstene syes kanter av sorte kontursting. Udført helt i sort som en slags silhouet er broderiet ogsaa av udmerket virkning.

Bill. 6. Mønster i naturlig størrelse til broderiet paa skrivemappen bill. 4.

Naar man absolut vil sove i et forhekset hus.

1. „Jeg vet ikke hvad det kan komme av, men jeg har alltid hat en viss forkjærlighet for spøkeri og denslags, men hittil var det ikke lykkes mig at komme disse interessante fænomener paa nærmere hold. Da fortalte en gammel herre mig forleden at det skulde spøke saa skrækkelig i et hus i nærheten.

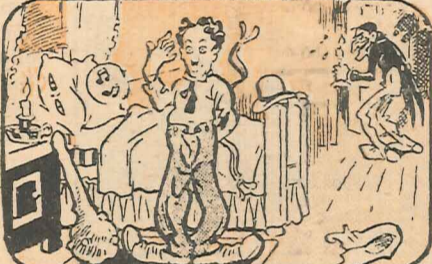
2. Ikke før horte jeg det, før jeg tømte mit krus og begav mig paa vei for at opsøke det omtalte hus, og da jeg underveds paa en galeplakat læste at der til og med var ullovet en større belønning til den som bare en nat turde sove der i huset, fik jeg naturligvis endnu større lyst til at prøve.

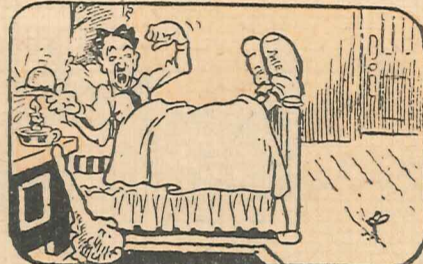
3. Forsynet med et skjønnsomt utvalg av de efter min mening mest formaals-tjenlige vaaben imot spøkelser meldte jeg mig hos eieren av det forheksede hus. „Naa, saa De ønsker at prøve, unge mand? sa den gamle mand, som ikke saa videre hyggelig ut, betænker De, at det er en meget vovelig sak?“

4. „Jo, det har jeg tænkt over iforveien, svarte jeg. 'Følg mig saa!' sa han med hul røst, der lød som den kom fra graven. Han tok et lys i haanden og viste mig vei. Men jeg skal ikke negte at da vi kom til døren som førte ind til det forheksede værelse, sank mit mod adskillige grader.

5. Det lot jeg mig imidlertid ikke merke med, hverken overfor den gamle mand eller de mulig tilstedeværende 'spøkelser' — tvertimot, jeg lot som om jeg tænkte paa alt andet i verden end spøkeri, og jeg kan ikke tro andet end at den gamle herre maa ha faat vældig respekt for mit mod.

6. Jeg stillet mine vaaben parat og la mig halvt paakledt paa sengen for at prøve paa at sove. Men søvnen vilde ikke ha noget med mig at bestille den nat, lot det til, skjønt jeg var forferdelig søvniig. Kanske er det fordi lyset brænder! tænkte jeg og slukket dette med min hat.

7. Tilslidst maa jeg virkelig være sovnet, for jeg kunde bakefter huske, at jeg drømte saa deilig om guld og grønne skoger og andet herlig i verden. Derfor merket jeg heller ikke noget til, at den gamle mand, der som sagt ikke saa videre tiltalende ut, listet sig ind paa mit værelse.

8. I haanden bar han en bølge med selvlysende fosforfarve, og ved hjælp av denne malte han et skrækindjagende hode, som lyste frem i mørket som en komet i den sorte nat. Jeg antar forresten, at det ikke er til denslags underfundige formaal, at en genial mand i sin tid har opfundet fosforfarven.

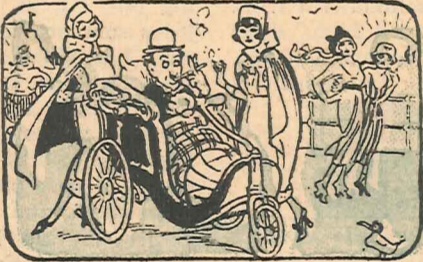
9. Utpaa natten vaaknet jeg, saa, og da jeg slog mine øine op traf mit aarvaakne blik straks det lysende hode ved fotenden av min seng. Da hodet ikke besvarte min opfordring om at forsvinde, grep jeg efter den forut lagte plan min store kulle og slog til, saa det sang i det lysende hode.

10. Merkelig nok sa 'hodet' hverken 'au!' eller noget andet. Men det behøvedes for saavidt heller ikke, for au! kunde jeg selv si og med grund, for jeg følte de heftigste smerter. I en fart fik jeg tændt lyset og saa nu, at 'hodet' var malet paa . . . min egen fot som hvile paa sengkanten!!!!

11. Jeg synes at dette 'trick' fra den gamle mands side var ualmindelig raffineret, men fik forresten ikke tid eller leilighet til at tale nærmere med ham, derom, for ved hjælp av et par improviserte krykker — nemlig to koster — maatte jeg humpe avsted saa godt jeg kunde med min saarede fot.

12. En tid har jeg nu maattet la mig kjøre om i rullestol, — det har man fordi man er modig og ikke det mindste ræd for 'spøkelser'. En trøst i min ulykke er det at nogen meget pene, unge damer har paatat sig at kjøre mig rundt i min sykevogn. Men 'spøkelser' skal jeg nok holde mig fra herefter!!

Et spændende øieblik i fotballkampen.

„Det var en meget spændende fotballkamp vi kjæmpet forleden dag. Partiene stod likt, og vi manglet bare et maal for at vinde. Men dette ene maal syntes at være haardt at trække iland, og da tilslidst fotballen blev sittende fast, klem i et træ, opgav vort parti fuldstændig haabet.

Det var imidlertid en av os som ikke var tilslids at gi op saa let, og denne ene var saamen ingen anden end mig. 'Reglene skal overholdes!' sa jeg til mig selv og bandt min ene støvle fast til en lang, bøielig gren, — hovedsaken er at ballen sparkes ned, — at en støvelsnute besørger luftreisen.

Saa høide jeg grenen ned til jorden, og da jeg igjen slap den, vippet den naturligvis i veiret, og støvlen var saa velvillig at ramme ballen, og ballen var saa elskværdig at gaa i maal, — i tilgift tok den maalmanden med sig, — og vi vandt allsaa kampen. Man skal aldrig tape model!“

Smaapluk.

„Naa — og De har faat tvillinger?“
„Ja . . . hvem tror De vilde vove sig alene ind i denne verden.“

Sersjanten (om ser søllaten ta had med en flaske i haanden): „Hvad bestiller De der?“

Søllaten: „Jo, hr. sersjant, legen sa, jeg skulde ta denne medicin to ganger daglig i vand . . . nu er det anden gang, jeg tar den!“

Kubistmalet: „Solen kunde igrunderen være en ganske udelelig ting, hvis den ikke var saa forbitret rund!“

Galanteri.

„Siden mandag har jeg ikke set Dem, frøken Bertha . . . tre dagers solformørkelse er lovlig meget!“

Kvindeelig kelder: „Den uforskammede kavaler! Saa gir han mig et kys i drikkepenger . . . og bakefter et til . . . i dyrtidstiltæg!“

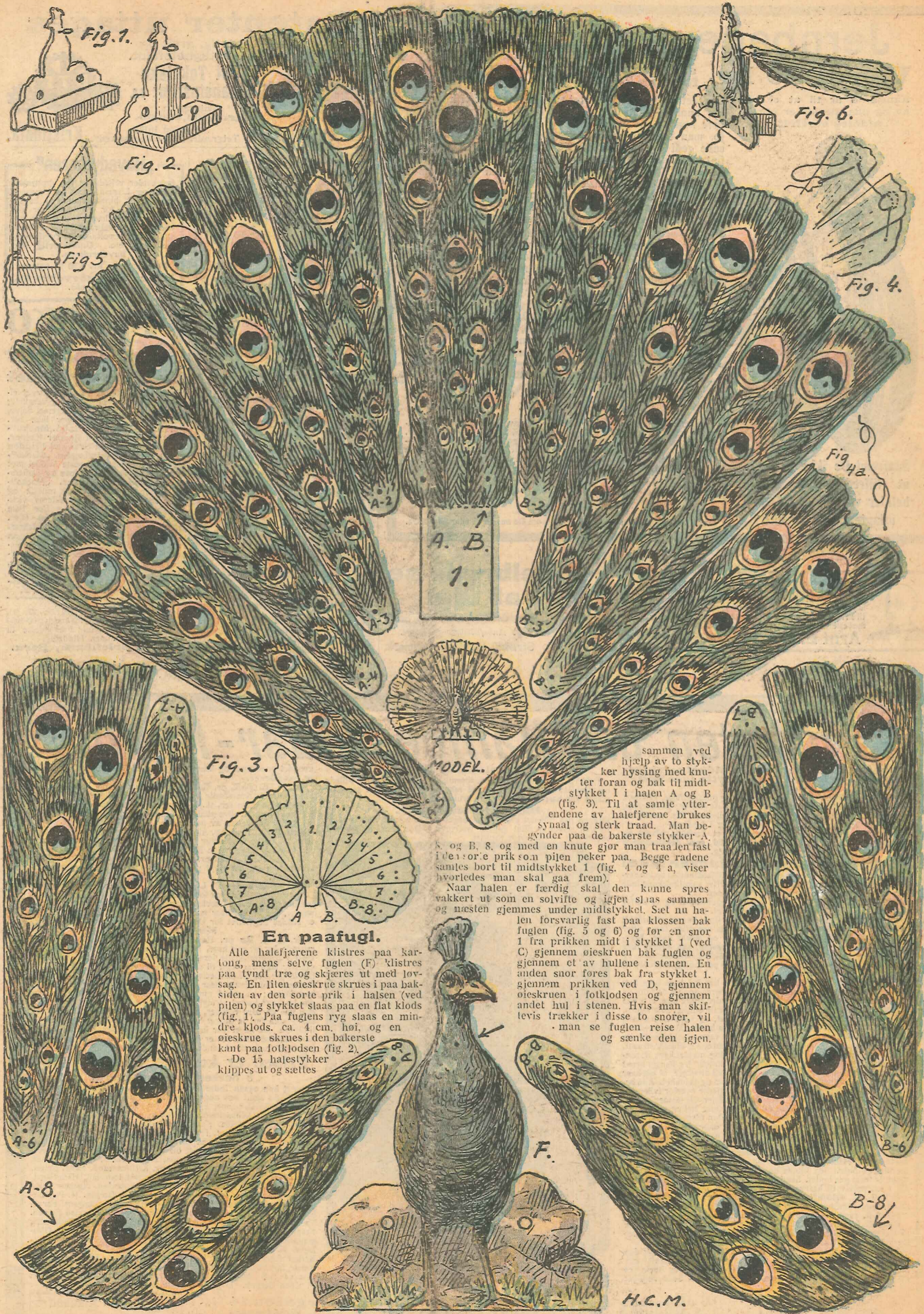
Crossere en: „De søker plads hos mig som sar i pakker? Tor jeg spørre. Har De noget øvise?“

Ansøkeren: „Ja, det kan De tro! Jeg har et aar været sporvogns'onduktor paa linje 2!“

Avholdstaleren: „. . . Hvad er det vi, trænger til, naar vi kommer hjem fra dagens slit? Hvad er det, vi længter imot . . . som kan lette vore hjerter, fryde vore hjerter og bringe smilet frem paa vore læber . . .?“

Konstabeln (som er sat til at holde orden paa det urolige galleri-publikum): „Pas nu paa . . . den første som sier 'ol' kaster jeg ut!“

En paafugl.

Alle halefjerene klistres paa kartong, mens selve fuglen (F) klistres paa tyndt traë og skjæres ut med løvsag. En liten oieskrue skrues i paa baksiden av den sorte prik i halsen (ved pilen) og slykkes slaas paa en flat klods (fig. 1). Paa fuglens ryg slaas en mindre klods, ca. 4 cm. høi, og en oieskrue skrues i den bakerste kant paa fotklodsens (fig. 2). De 15 halestykker klippes ut og sættes

sammen ved hjelp av to stykker hyssing med knuter foran og bak til midtstykket I i halen A og B (fig. 3). Til at samle ytterendene av halefjerene brukes synaal og sterk traad. Man begynder paa de bakerste stykker A og B, og med en knute gjør man traaden fast i den sorte prik som pilen peker paa. Begge radene samles bort til midtstykket 1 (fig. 4 og 4 a, viser hvorledes man skal gaa frem). Naar halen er færdig skal den kunne spres vakkert ut som en solvifte og igjen slås sammen og næsten gjemmes under midtstykket. Sæt nu halen forsvarlig fast paa klossen bak fuglen (fig. 5 og 6) og før en snor 1 fra prikken midt i stykket 1 (ved C) gjennom oieskruen bak fuglen og gjennom et av hullene i stenen. En anden snor føres bak fra stykket 1, gjennom prikken ved D, gjennom oieskruen i fotklodsens og gjennom andet hul i stenen. Hvis man skiftevis trekker i disse to snorer, vil man se fuglen reise halen og sænke den igjen.